IOANNIS LEOCHARI Scoti,

MVSÆ PRIORES,

SIVE

POEMATVM

PARS PRIOR.

Londini,

1620.

*69-1097

Index Librorum.

I. Eroticon lib. 6. vbi { *Panthea. lib. 2.* *Anacreontica. lib. 2.* *Elegia. lib. 2.*

II. Idyllia siue Eclogæ. { *Bucolia. 5.* *Piscatoria. 5.* *Nautica. 5.* *Ampelica. 5.*

III. Epigrammatum. lib. 4.

CAROLO

SERENISSIMO

VALLIÆ PRINCIPI

SACRVM.

CAROLO,

SERENISSIMO VALLIÆ PRINCIPI SACRVM.

Operis Dedicatio.

SPes iuuenũ, virtuſq; virûm, diuûm vnica cura,
Dîs genite, et magnos progeniture deos,
Quẽ Tameſis glaucâ præcinctus arũdine ripas
Quem pater ẽ placido gemmifer amne Taus,
Quem Iuuerneas inter pulcherrimus vndas
Banna colit; ſolo, Carole, patre minor;
Accipe quæ primis iuuenes præluſimus annis:
Accipe quæ genio vouit Apollo tuo.
Hẽic tibi oues inter Lycidas, Meliſæus in antro,
Omnia non mœſti temporis ire ſinent.
Heic tibi pampineâ Staphyle cantabit in vmbrâ:
Aut apud æquoreas candida Chloris aquas.
Heic tibi Amor, placidoq; decẽs Cytherëia vultu,
Et comes Idaliæ Bacchus vbiq; deæ,
Heic Charitum nudis ludet tibi triga papillis:
Et tener ingrato ſed ſine felle iocus.
Magna canant maior queis pectora verſat Apollo:
Queiſque dat ẽ ſacra pocula plena manu.
Nos humiles leuiora decent. ſors hæc mage tuta.
Hæc venæ, hæc annis conuenit vna meis.
At tu, ſi placido videas mea carmina vultu,
O decus, ô æui gloria, lauſq; tui;
Tum me ſublimi ſuper aurea ſydera pennâ
Fama per attonitûm prouehet ora virûm.
Primoreſq; inter vatum numerabit Apollo:
Et dabit auratæ fila ferire lyræ.
Eſt aliquid placuiſſe homini; neq; peſſima laudũ:
Plus tamen eſt, ipſis poſſe placere dîis.

Ioannis Leochæi Scoti.

EROTICON LIBRI SEX.

Vbi

Panthea. lib. 2.
Anacreontica. lib. 2.
Elegiæ. lib. 2.

Editio Secunda.

Gulielmo Herberto,

Nobiliſſimo Pembrociæ Comiti,

Periſcelidis equiti,

Regi à conſiliis ſanctioribus.

Ioannes Leochæus S.

TAndem aliquando, poſt triennalem peregrinationem, ad te, (Nobiliſſime Herberte,) hic meus iam poſtliminio redit partus: feſtino potius, quam (quod vnice vereor.) maturo gradu. ſqualorem tamen, maciemq; illam larualem, quibus antea miſeris modis, incuriâ, et præcipitantiâ meâ, habebatur; quâ potuit arte, et induſtriâ, exuit: et excuſſit. comptior iam, et (vt ſpero) gratior, in lucem prodire iuſſus, malevolorum dentes eludet, Criticorum flagella effugiet; naſutulorum quorundam riſus pari riſu excipiet. Scio, nec inficias eo, materiem quam plurimis non vſquequaq; placituram. verum, ego, de Pſeudo-zatonibus illis non admodum ſolicitus, quid dicant, quid ſentiant ſuſq; deq; fero: ſint ſcriptis ſuis (quod ſolum affectant) Theologi; ego meis laſciuus; dum neque illorum vita, ſcriptis ſuis reſpondeat: neq; mei mores, ſciptis meis admodum conſentiant. dumq; non minus illorum viuendi ratio, de meâ laſciuiâ; quam mea de illorum ſanctitate vendicet. quo ad me, tenor quicquid vbique vel fidei, vel humanitatis, ſanine

eſſe

esse potest iudicii; nullo alio me proposito in hoc scriptionis genus descendisse: quam vt veterum in scribendo stylum, in dicendo modum, in affectibus declarandis rationem, veramq; ἐνεργείαν, lectione, et vsu, mea paulatum redderem. vnde, modo amatoris, modo ebrii, modo abstemii personam assumere non dubitaui. verum hæc οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. excusare enim, quod antea mecum ipse facere decreui, iamq; factum reddidi, nunquam erat mihi, eritue animus. neforte, quemadmodũ olim Catoni, ludos Florales spectanti, (notâ satis vulgi in iis edendis licentiâ,) statimq; è theatro discedenti, obiectum fuit a salso illo vate.

An ideo tantum veneras vt exires?

Ita, me pari risu aliquis excipiens, hoc in aurem instillet; an ideo tantum scripseras vt excusares? Nunc vt ad id, vnde digressus statim ab epistolii huius ingressu fui, aliquando redeam; Te patronum, huic opellæ, (Nobilissime Domine.) elegi, aliũ quærere, neq; volui; neq; debui. illud amor tuus, in Musica hæc studia, eorũq; cultores, singularis; et diuini illus herois annunculi tui Sidnæi memoria, persuasit: hoc pudor, et promissi, semel que oblati muneris fides, à non recusante facile obtinuit. Sume igitur, habeq; nunc iterum, (Nobilissime Domine) me; meaq; hæc EROTICA *perpetuo nexu tua. quaque es humanitate, et erga literarum cultores amore, vtriq; faue: vtrumq; clientelâ tuâ in posterum dignare. Vale.*

EROTI-

EROTICON

Liber Primus, cui titulus,

PANTHEA.

De Se.

NOn hic Strymonii lituus
lato æquore campi,
Concitat armatas
in sua fata manus.
Non galeæ, non æra sonant,
procul arma valete:
Quæq; comes Getico, bellica, Diua Deo
Me lepor, et choreæ, numeri me dulcè fluentes,
Me iocus, et dominæ basia rapta meæ,
Me Bromius, Musæq; iuuant: me cantor Apollo:
Cypria cum puero me Dea blanda Deo.
Et tamen insanæ crescunt sub pectore flamæ;

pax

amor

Quas

Amor

Quas ferus innumerâ cuſpide fixit Amor.
Abſq; quiete quies, mentem concordia diſcors,
Et ſine pax vllo munere pacis agit.
Me mala Tartareis, vexant, quæcúnq; ſub vmbris
Dis, et Tiſiphones exigit vlla ſoror.
In mediis exurit aquis ſitis arida fauces.
In ſua ſuccreſſit vulnera triſte iecur,
Imminet alta ſilex humeris, reuolubile ſaxum
Voluitur, effuſis Belias addit aquis.
Duleia amara premunt: ſors vtraq; dura, leuiſq;
Nec facile expediam quam mihi abeſſe velim.
Tantum in me Paphius iuris ſibi vendicat ales.
Tantum in me imperii mellea Cypris habet.
Lumina qui neſcis, teneræ vel baſia nymphæ,
Hæc lege: et exemplo diſce quid illa meo.

Ad Sydera.

Sydera, quæ vitrei laqueato in fornice mundi,
Splendetis tremulis vndiq; luminibus,
Seu vos blandus amor genuit, ſeu *Iupiter* olim,
Quum ferret dominæ baſia prima ſuæ;
Adſpicite ô: ſi quicquam influxu hæc infima cœli,
Et tacitâ aſtrorum ſorte reguntur ope.
Vos dominæ ſenſim mihi conciliate fauorem:
Saxeaq; ad faciles ſternite corda vias.
Vrmur hei, taléſq; eructant pectore flamas,
Quales in celſis Sicilis Ætna iugis.
Aut quales rapido ſemper vomit igne Veſeuus,
Hecla vel Arctoi preſſus ab axe poli.
Sin vobis duram dabitur quandoq; puellam
Flectere, quo noſtras audiat vlla preces;

Thura

Thura dabo: (quoq; haud maius,) tũ veſtra preca-
Sint paria illius lumina luminibus. (bor

Ad Pantheam.

Nunc, o, nunc illas pulcherrima reſpice flamas;
Quas fecere oculi, quas aluere tui.
Reſpice nocturnis languentia lumina curis.
Et nimio madidas imbre perenè genas.
Reſpice me duras ſolantem carmine curas:
Quale canit, certus funeris, albus olor.
Hancq; oro vel perde animam; vel numine ſertia:
Quæ tibi vti viuat, iam mihi Diua perit.

curis agitatus

Salue.

Salue Panthea; ter, quaterq; ſalue,
Tui delitiæ, iociq; vatis:
Quam plus ille oculis ſuis amando,
Torquet ſe magis indies, magiſq;.
Salue, cui niueo genas rubore,
Salue, cui roſeo genas nitore,
Illi quo indomiti facem furoris
Accendas; charis imbuit: Venuſq;.
Salue, quæ illicibus trahens labellis,
Dulci nectare toxicum propinas.
Salue, quæ vagulis et huc, et illuc,
Tercenum iacularis, ex ocellis,
In cor, et rapidum iecur, ſagittas.
Salue, noctifugæ iubar diei,
Salue, lucifugæ *Dianæ* noctis.
Quæ ſi quid libuit diem reducis:

Et

Et noctis simul imperas tenebras.
Salue, grata animi ruina. Salue
Frustra tot modo mors petita votis.
Salue, spes noua: faxq; amica flāmæ.
Et solatiolum feri doloris.
Salue, Hyblæ fauus, Atticiq; mellis.
Salue, passere blandior Catulli,
Si quando libuit tibi iocari:
Et tristes animi fugare curas.
Turtur, atq; columbulilla, Salue;
Quæ molles Veneris trahis iugales.
Salue, læta Venus: superba Iuno.
Salue, casta Diana. docta Pallas.
Et salue, pueri medulla Amoris,
Salue, quod Charitum est venustiorum.
Salue, quicquid habent vbiq; Diui,
Quod dulce, et placidum est, et integellum.
Et post, *Panthea*, cuncta, postq; plura;
Salue, quod *Leochæus* est sibi ipsi.

Panthex Oculi.

Dum mea lasciuos in me contorquet ocellos
Panthea, et argutâ plurima fronte notat,
Obstupeo; gelidæ spectans commnia mortis:
Constituoq; isto viuus in igne rogum.
Infelix! mors est, in tanto posse dolore
Viuere: et in tali morte perire dolor.

Idem.

Panthea, formosos ad nostra incendia vultus,
Flecte precor vultus ad mea damna tuos.

Flecte

Flecte precor, sed qui tremuli radiantur ocelli,
Fixa manent animo vulnera quanta meo!
Ah! nequeo tantos, nequeo perferre calores.
Conde igitur vultus, *Pantbea*, conde tuos.
O mea lux, mea crux, mea vita inuita, quid hoc est?
Qui tecum morior, te sine viuus ero?

Adhuc.

Illa ego sydereæ quoties fastigia frontis,
Hisq; oculis oculos haurio Nympha tuos;
Quicquid et ingenui minimâ sine labe pudoris,
Spectari voluit non violandus Amor;
Vror, Acidaliæ traiectus arundine flammæ:
Et magnum in minimo pectore vulnus alo.
Vror io, nec vulneribus locus insuper vllis.
Adspice cor; vnum quid nisi vulnus erit.
O igitur, vel tela puer ne prome Cupido:
Vel face, vulneribus sit locus iude tuis.

Cupidini.

Cur mihi Apollineæ nunquam nocuere sagittæ?
Nec rigui Phrygio marmor ego in Sipylo?
Cur mea languenti non soluit membra veterno,
Saga Cytæeis Thessala carminibus?
O soboles blandæ nimis imperiosa Dionæ,
Aduersum votis numen vbiq; meis,
Quid potis in toto fieri crudelius orbe?
Quæ rapit indomitas sæuior ira feras?
Nonne fuit satius quosuis perferre dolores?

Noune

Nonne vel irati tela trisulca Dei.
Aut miserum liquidas demittere corpus in vndas;
Hàc vbi Leucadij fata petuntur aquis:
Quam dominæ incertâ vitam sic ducere ab aurâ:
Sicq; alternanti, spesq;, metuq;, premi.
Spes inuenê, pacisq; author, Deus auree amoris,
Desperem; haud metuam; vel face dispeream.

Cur oculos dominæ fortius intueri nequeat.

Si fas Idaliam foret Dionem,
Si fas Castaliam foret Thaliam,
Si fas Oebaliam foret puellam,
Vni, tres, simul, et semel videre;
Quales delitias, procacitates,
Qualas blandicias, Dii, Deæq;,
Læti mi misero darent ocelli?
Cæci mi misero darent ocelli!
Nam quis lumina tanta, tanta, tanta,
Posset luminibus suis tueri:
Non statim trepidansq;, palpitansq;,
Præ desiderii æstuantis aurâ?
Vel quis sydera tam propinqua cernat,
Tam pulchra, irradiata, tam venusta;
Non statim tenebras pati coactus,
Præ ardoris nimis impotentis igne?
Ergo, ô Panthea, quum vagis ocellis,
His illis faculis mei furoris,
Mirantes homines, Deosq; ducas;
Et raræ implicites decore formæ:
Ergo, ô Panthea, quum vagis ocellis,
His his fontibus, ah! mei doloris,
Incautos homines, Deosq; perdas,

Et

Et raræ interimas decoræ formæ:
Miraris, mea lux, tuis gemellis
Totus quando egō pendeam ex ocellis;
Et sic perditè amem, vel impotenter.
Quantum quis pote plurimum vnquam amare;
Cur tamen fugiam: meosq; condam,
Visis luminibus tuis, ocellos.
An nescis, mea Nympha, vita nescis,
Quanuis vincula amoris illa chara,
Queis tu me implicitum tenes ocellis;
Quanuis mors mihi gratiorq; vitâ,
Quam tu istis iacularis ex ocellis;
Tamen compedibus premi his amoris,
Nolim cernere me: nec a gemellis
Tam sæuùm interimi videre ocellis.

Basia.

Nunc age, quot puro radiant vaga sydera cœlo,
Quot patet æquorei piscibus vnda Dei,
Mala quot Alcinoi, quot lusus vnbra Priapi,
Et quot mellificas spectat Hymettus apes,
Gargara vel quot habēt segetes, vel fertilis Ennæ
Quot vaga per campos gramina tondet ouis,
Basia tot; roseis tractim mihi iunge labellis,
Panthea: et ambrosias diuide ab ore dapes.
Sed volo vt ingemines, iterumq; iterumq; petita,
Vtq; iterum repetas, et repetita petas.
Sic iuuat indomitis circum præcordia flamis,
Sic et nequitiis consuluisse meis.
Basia sic repetita placent, repetita placebunt,
Dum tua erunt labris trita labella meis.

De

De Basiis dominæ suæ.

Balsama quæ Pharius vitreo lauit agmine Nilus,
Grataq; sacratis thurea dona focis,
Pestanæ decus omne rosæ, fragrantia mala,
Qualia Phæacum nobilis hortus habet,
Mel quod Hymettæis stipauit sedula cellis,
Mel quod in Hyblæo culmine legit apis,
Vina sed hæc præsis modo quæ diffusa Falernis,
Aut quæ dent Chio vincula rupta cado,
Qualia frondiferâ raptus puer aureus Idâ
Miscet amatori pocula grata Ioui,
Omnia si iungas, fragrantia, dulcia miscens,
Iuuenies dominæ basia pura meæ.

Votum post basia. Veneri.

Blanda Venus, quantis ouerauimus æthera votis,
Quas non solicito fudimus ore preces,
Illa diu licuit dum stringere colla lacertis,
Lacte, vel Ämoniâ quæ mage pura niue!
Et bene confertis leni cum murmure linguis,
Lasciuo teneras figere dente notas!
Tunc ego cygnæas volui quam sumere pennas!
Quam volui vultus taure proterue tuos!
Quam volui versâ subito transire figura,
In quæcunq; potens corpora sumpsit Amor!
Vt nostris tandem illa dolis succumbat, et arte;
Quam possint nullæ flectere blanditiæ.
At mea quum rapidæ discerpant verba procellæ:
Nec tangant magnos inuida vota deos:

Hoc

Hoc vnum, aligeri genetrix precor alma puelli,
Quæ Paphon, et Golgos, Idaliumq; regis,
Si quintâ de parte tui nil nectaris addes;
Da, da his purpureis immoriar labijs.

De Amore.

Quid tot numina profuit, Vetustas,
Thure, et continuis rogasse votis:
Vnus quum fuerit Deus deorum,
Formosæ Veneris puer *Cupido*?
Ille fulmine *Jupiter* potenti.
Mars, armis. Deus æquoris, tumultu
Curarum male fluctuante mente.
Dis est, perpetuis premendo pœnis.
Flammis Mulciber. Æolusq;, anhela
Quum suspiria corde mittit imo.
Luce *Cynthius* est: sororq;, noctu;
Quum certâ furit improbus sagittâ.
Pallas cuspide. *Inno* suspicatrix,
Multum *Zelotypo* cauens timore.
Venus blanditiis, iocis, susurris,
Interpres superûm, inferumq; diuûm,
Dulci quando animos mouet lepore.
Idem thyrsiger est repente *Bacchus*,
Blando corda vbi inebriat veneno.
At quod mõstra domet superba quæuis
Magni clauigera est *Iouis* propago.
Hic ergo Veneris puer *Cupido*,
Vnus qùum fuerit Deus Deorum,
Thure, et continuis rogasse votis,
Quid tot numina profuit, Vetustas?

Palinodia.

Ah me me! hoc igitur fuit,
Quod lymphæ latices olim Aganippidis
Propter, dulciſonæ chelys
Pulſaui digitis fila trementibus?
Vt dulci dominæ meæ,
Tam gratus modò iam qui bene vixerã;
Quo nullus potior dabat
Ceruici teneræ brachiolum teres:
Nunc diuiſus ab arbitræ
Et vitæ, atq; neçis, lumine Pantheæ;
Nil deſiderium graue
Præter, mî reliquum ſortis amabilis,
Multis (heu) lachrymis miſer
Suſpirem toties? quæ mala mens deûm,
Quis vecors furor, in ſcelus
Et tam grande nefas præcipitem dedit?
Ten' ô dulce decus meum,
Ten' ô delitiæ, et blanditiæ meæ,
Et iucunda ſuauitas,
Ten' ô baſiolum dum licuit meum,
Ten' ô mille meæ faces,
(Queis iam non dubitẽ occũbere millies,
Si primus redeat fauor;
Et diducta iugo corda adamantino,
Cogat perpetuâ fide,
Formoſæ Veneris blandidulus puer.)
Ten' inquam, (heu mihi) carmine,
Inſano, rigido, carmine noxio,
Læſi: et ſuſtinui parum
Iſthoc meme etiam tempore perdere?

Quiſnàm

Quiſnàm has, quiſnàm Achelous has
Infames maculas criminis eluet?
Aut quis turbine, carmina hæc,
Eurus per vacuum differet aëra?
Tu tantam precor ô mihi
Turpem ignominiam dilue *Panthea.*
Nec me ſuppliciter tuos
Proiectum ante pedes, abiice: turbido
Iracundior Hadriâ.
Sed mitis patere hanc deprecer, et fauens,
Culpam ſollicitâ prece.
Nec lentâ miſerum ſollicitudine
Torque cor tibi deditum.
Ne fractus nimiis tot querimoniis,
Nigras adſpiciam domos:
Et cymbæ leue ōnus Tartareæ ferar.
Quin ô, quin potiùs mea
Lux, per te æthereo lumine adhuc fruar;
Vernos continuans dies,
Dum feruet calidus pectore ſanguis; et
Multus me ſubigit puer,
Tam bellè vagulis dicere ocellulis,
Et blandè variis genis,
Et ſparſis tua per collula eburnea
Sic nullâ arte cappillulis,
Quas non ô ſuperi, blanditias, dii!
Et ridens ſolitum mihi,
Da, da nexilibus vita lacertulis
Puræ in colla niuis ruam:
Fixurus tibi per baſia centies,
Centum baſia millies;
Lingua et quot male nō faſcinet improba.

Quêis si me cumulaueris,
Qui desiderio langueo, amor, tui;
Tum me cælitibus choris
Adscriptum, ambrosiâ, et nectare vescier
Credam: quodq; magis velim,
Mî te, me tibi, me reddideris mihi.

Rogat vt ad primos amores redeat.

Ista licet puras iaculentur lumina flamas,
Hic licet insideat cum face toruus amor,
Respice languentem: dulciq; ab amore renulsũ
In tua captiuum retia Diua trahe.
Quid mihi profuerint gelidæ cũ fõtibus vmbræ;
Quid mihi promissus te sine posset hymẽ?
Hora die sine te, sine te non mensis in anno;
Hora dies quin sit, mensis et annus eat.
Nanq; ita mens non sana tui se in imagine versat,
Posse quidem vt nequeat, nolle carere velit.

Ad Sodalem.

Si sapis insano noli comes esse poëtæ,
Dum repetit dominæ tecta superba suæ.
Ianua flãma etenim. flãma area. limina flãmæ.
Tota domus dominæ deniq; flãma meæ.
Ipsa inter medias flãmarũ est flãmula flãmas:
Vrit enim mammis. lumine, fronte, genis.
Si non vis fieri miser, has procul effuge flãmas:
Et disce exemplo cautior esse meo.
Pro dulci facie teris sin ista ferenda;
Hinc quoq; abi. talẽ nanq; ego nolo *Iouẽ*.

Lusus

Lusus Amatorius basiorum.

Dum modo purpureis committo labra labellis,
Ad dominam hinc animam detulit aura meam.
Verum ego dum sequor; et fugitiua labra reposco;
Et noua per solers basia mille volo;
Illius à nostris anima est deprensa labellis:
Dum metuit nullos obuia facta dolos.
Ite sed ô, posthac eritis non basia tanti;
Hæc quoq; vti labris sit fugitiua meis.

Ad Somnum.

Somne papauereis frontem redimite corollis,
O requies curis sæpe vocata meis,
Cur ita nullus ades? cur qui placidissimus audis,
Tot superûm, Pœnis sæuior es Stygijs?
Cur mihi eunt sine luce dies: sine nocte tenebræ:
Vt vacet officio tempus vtrumq; tuo?
Mitius ergo feris Getulâ in rupe leænis?
Mitius est rapidis per iuga montis apris?
Illis tuta quies securis serpit ocellis.
Illis non fletu nox vigilanda venit.
Cum pare quisque suâ, viridi procumbit in herbâ:
Autraue de viuo pumice structa subit.
At mihi quando illum felix portauerit Eos
Luciferum, roseis fræna tenens digitis:
At mihi somne veles illam quando auree noctem,
Libera quæ curis, tota quiete fluat?
Nunquãne in fessos placitum perrepere ocellos?
Mî soli misero ianua clausa tua?
Perde age quin potius nigraq; natantia morte
Languida ferratâ lumina claude manu.

Perde age. at interea dū me precor ire ſub vmbras
Iuſſeris, et Stygii viſere regna *Iouis*;
Baſia, et optatæ amplexus mihi finge puellæ.
O, vt ſic moriar, ſit mihi ſæpe mori!

Stella Cadentes.

Aurea dum tacito voluuntur ſydera lapſu,
Quà nitet in medio lactis imago polo,
Antè meæ ſtabam placidiſſima lumina diuæ:
Lumina ſydereis iuuidioſa globis.
Quum ſubitò ante oculos de cœlo lapſa ſereno,
Conſumpta in ventos plurima ſtella abiit.
Tunc ego, non vani tandem miſerere furoris;
Nec ſine me aſſiduas perdere dura preces.
Quod rapiat tua forma homines, nō, *Panthea*, mirū
Quum trahat è celſo ſydera clara polo. (eſt;

Adhuc.

Deſine mirari, cur noſtræ ante ora puellæ,
Decidit è nitido plurima ſtella polo.
Scilicet has puduit cœlum tenuiſſe, niteret
Purius, in medio quum mea diua ſolo.

Ad Pantheam.

Delitiæ o ſuperū, atq; hominū ſine labe voluptas,
Blanditiæ Veneris, verus amoris amor,
De face fax, rapido de vulnere *Panthea* vulnus,
Otiaq;, atq; animi cura ſuprema mei,

Ecquio

Ecquis erit lætis qui ſtringet colla lacertis?
Qui tibi non duræ baſia pura feret?
O vbi erit quem tu parili dignabere flãmâ?
Neſcio. verùm vbi ego, ſi finis, eſſe volo.

Pulchritudo.
Eius Pulchritudo fugientem reduxit.

Credidimus Paphiis iã libera colla catenis;
Credidimus nullo vulnere pectus agi;
Quũ ſpẽ cõpoſitâ mea *Panthea* pace fefellit
Cœpit et antiquas rurſum animare faces.
Nã, ſeu purpureos auro rutilante capillos
Adſpicio; veteres detinet illa faces:
Siue ego ſydereis radiantia lumina flãmis;
Accendunt veteres lumina clara faces.
Siue miſer geminas parili moderamine mammas;
In veteres rapitur mens furioſa faces:
Pectora nuda vagus ſi fortè adſpexit ocellus;
Enecat antiquæ fax noua iuncta faci.
Siue dedit placidos facilis mihi frontis honores;
Tunc arctat veteris compede blanda facis.
Siue genas ſpecto; marmor ſpectatur: ineſcat
Sola, trahens veteres, méq;, meaſq; faces.
Detinet, accendit, rapit, enecat, arctat, ineſcat,
Crine, oculis, mammis, pectore, fronte, genis.

Ex pulchritudinis admiratione, dè exitu amoris dubitat.

Cernite nectareo diffuſos rore capillos:
Cernite ſydereos lumina bina globos.

Cernite

Cernite diuinæ rādiantem frontis honorem.
Perq; genas blandis lilia mixta rosis.
Cernite flamigero labra inuidiosa Pyropo:
Basia vbi, et teneræ verbula blæsa Deæ.
Cernere quis crines, oculos, frontemq;, genásq;,
Labraq; non magno pressus ab igne queat?
Hæc tamen, hæc miser adspiciens, fugioq, petóq;.
Sic nocitura placent: sic placitura nocent.
O ignes! ô fax! puer ô sæuissime! si sic
Panthea tota Dea est; vnde futura mea est?

Flores Ad Pantheam.

" Cernis vt Assyrios Zephyrus tibi spiret odores:
Explicet vt flauas Flora superba comas.
" Cernis vt abjecto Paphius tibi seruiat arcu
Ales: et hoc variæ finxerit artis opus.
Accipe formosâ munus, pulcherrima, dextrâ,
O requies curis, *Panthea*, grata meis.
" Hic rosa. et hic violæ. narcissi. lilia. calthæ.
" Roscidus hic verno rore Hyacinthus adest.
" Addidimus gemitus flāmæ monumenta: at odores
Hos: ne tu fieres inscia, fecit Amor.
Addidimus lachrymas; stillant hos lilia rores:
Et rosa puniceis sanguinolenta comis.
O miserere igitur. vides? hi pro me tibi flores
Mille halant gemitus: mille pluunt lachrymas.

Cupidinem ex Iride, non Venere natum esse.

Non est, fallitis, ille quem putatis,
Poëtæ, Veneris puer, *Cupido*.

Illum

Illum nam auricomi thoro Pauonis
Iuncta Iris genuit: nec illa blanda,
Succiplenula, tota mollicella,
Concors sola hominũ, et Deũm voluptas.
Hinc patris placidos refert susurros.
Hinc matris varios refert colores.
Sed ah! plus variam refert parentem.

Adhuc.

Aut Iris Deus ille Amor est, aut Iride natus,
Aut matre non vllâ satus.
Respice enim, varios Thaumantis picta colores,
Vt nube format in cauâ;
Pectora tam vario, mentemq; accendit ab æstu
Curarum Amor tumultibus.
Vulneribus rubrum, viridem vernantibus annis,
Lachrymis colorem cærulum,
Arcu, arcumq; refert. pulchelli tristia vtriq;
Pariter ferunt mortalibus.
Hoc tamen vt similes non sint facit omnibus, arcu
Hic semper, hæc raro vtitur.

De Cupidine, et Se.

Per te, perq; tuas, puer ô pulcherrime, flãmas,
Per spumagenitæ lumina blanda Deæ,
Si dolor hic, oro, quænam mihi causa doloris?
Vnde mihi tanti surgit origo mali?
Vulnera si hæc, cuius crudeli fixa sagittâ?
Quis tantum immites iussus habere manus?
Si dolor hic vnus, cur tam non vnus in vno:
Sed dubiâ incertum conditione premit?

Vulnera

Vulnera ſi, cur non ſequitur de vulnere ſanguis?
Sed furiant tacitâ viſcera noſtra plagâ.
Finieram, motis volucer Cytherëius alis
Riſit et hos placido reddidit ore ſonos.
Sit ſatis hoc ſciuiſſe; at cætera deſine diuis,
O mihi, et ô ſacris nate poëta meis.
Quod doleas; hominum eſt. quod vulnus, nec tibi
Illud de dominâ prouenit: hocq; Dea. (ſanguis;

Panthea nuda.

Anne licet propriis cuiquam Dîi credere ocellis?
Ludificantne oculos ſimulachra euanida noſtros?
Quicquid id eſt, videor certè vidiſſe, decori
Quod finxit Natura vſquam. ſic gloria frontis
Emicat; atq; omnes diuûm ſuſpendit honores.
Sic flauent iuuenile comæ per eburnea colla,
Sic blandum adſpirant oculi; multiſq; coruſcant
Syderibus· ſuffuſa genis ſic plurima certat
Purpureis viola alba roſis. quæ baſia! quantum
Mellita ingenuum diffundant labra ruborem!
Ludit et in niueo ſublimis pectore ſanguis!
Quale decus tumidis Pario de marmore mammis?
Aut tam formoſis (vtinam mihi vincla!) lacertis?
Argento quàm tota manus ſtat facta? tenellis
Gratia quæ digitis, libuit ſi fortè canoræ
Tangere fila lyræ? qualiſq; aptiſſima belli
Forma pedis? quo, quam *Zephyreia Chloris* ouaret,
Candida ſi facili ſuper iret lilia greſſu!
Illud onus, ſibi terra leue, et ſibi mollia ferrent
Gramina: nec modicæ ſcirent veſtigia plantæ.
His me carminibus, meq; his pollentibus herbis,
Deuouit mea Diua prius, nunc ventilat omnes

In

In me tota faces. primoſq; (heu!) pectoris æſtus,
In furias rapit: et geminat ſub vulnere vulnus.
Sancta *Venus*, quũ cõpta ſinus, collecta capillos,
Et mea quum multis lucebit *Panthea* gemmis;
Spicula quæ ſparget, quæ vulnera mortis, inermis,
Nuda ſinus, reſoluta comas, ſi talia vibrat?

Exultat in amplexu domine.

O, in qua Natura potens ſe vicit; et artes
Perdidit. o, animi certa ruina mei,
Atdulcis tamẽ; et per quam periiſſe iuuaret:
O cautes ratibus ſæpe petenda meis.
Iam felix dicar, poſitus quocunq; ſub axe;
Siue apud Eoos, ſiue apud Heſperios.
Quaſie tumens *Boreas* voluit radicitus ornos:
Et ferus aſſiduo flamine tollit aquas.
Seu quà regna Notus pluuiis exercet in oris,
Triſtis, et obſcuris horridus in tenebris.
Me quæcunq; ferent, ſeu proſpera, ſiue ſiniſtra
Fata vias; nullo fine beatus ero.
Hìc te ego nam cupidis ſtringo, mea vita, lacertis,
Inq; genas, oculos, et tua labra, ruo.
Regna quid ô prodeſt, quid opes iactaſſe Tyran-
Hoc vno, diues, rex mihi, ſumq; Deus. (nis?

4 uenti cardinales

De nimium effuſo ſuo gaudio in amplexu domine.

Sacra bonæ Veneri, dum ritè incepta pararem;
Mens mea delitiis ebria facta ſuis,
Prima bibens pleno de gurgite gaudia pura,
Eripuit dominæ gaudia pura mihi.
Cui querar ô diũum? qua ſpe lactaſtis inanem?
Cur mihi nîl, menti ſunt data cuncta meæ?

O precor, ô, sine mẽte, aut mens sine mẽ,
aut mihi mens sim!
Aut date, vt eludam, mens ego mentis eam.

Lectori.

Paginæ quisquis numeros iocosæ,
Forte spectabis petulante ocello;
Mitte sectari nimis otiosâ,
Singula mente
Quando, vbi, nudæ speculator hæsi
Virginis. purè an niueas papillas
Presserim. num contulerim beatis
Basia labris?
Nam *Venus*, namq; hæc Veneris decoræ
Callidus dici vetuit puellus,
Et pudor castus. Charitumq; iuncta.
Turba pudori.
Ille non dignus facili est puellâ,
Cypride aut dextrâ, Puero aut fauente,
Furta qui, et lusus thalami, impudico.
Carmine pangit.
Ergo, quæ nudâ fuerint puellâ,
Vota mî, narrasse; satis; superq; est.
Si quid hæc vltra; Veneri, atq; nato
Seruo; mihiq;.

FINIS.

EROTICON.

Liber Secundus, cui titulus,

PANTHEA.

Ad Libellum ſuum.

DIcebam, caue progredi libelle,
Iſtuc, vnde pedem vagum referre
Vix vllus poteris. pili ſed vni
Tu me non faciens, ſubinde pergis;
Et damnas domini oſcitationes:
Auſus currere; primulum vmbilicum
Vltra, quidnã ego, quid putẽ hoc libelle
Quis tantos animos tibi moleſto
Immiſit, ſuperúm inferumne Diuúm:
Vt noſtram expeteres nocens ruinam?
Cælari an potes hactenus furorum?
Et neſcis pueri volantis arcus? Cupido
O, non hoc tibi ſalle, non abibit:
Nec ſic effugies meos dolores.
Nam quot, per iecur hoc, deus calorum,
In me continuis dabit ſagittis;
Tot certò tibi protenus remittam,
Vt tandem ignibus vndiquaq; preſſus,
Deſiſtas furere hunc tuum furorem.

Seruitium dulce amarum, ad Pantheã.

Recedo

Recede, ah! dolui satis, recede
O; nostri modo quam nihil misertũ est;
Quum multus rueret iecur *Cupido*.
Quid loquacibus imuere ocellis?
Blanditisq; tuum vocas loquelis?
Quid primas iterum parans cathenas,
Sic me perdere dura concupiscis?
Vt lentum nimis imbibam furorem.
Vt totas miser vstuler medullas.
Vt desiderio tui liquescam.
Recede; ah! dolui satis, recede.
Ah! iam parce meæ precor iuuentæ.
Parce istas iterum ciere flamas.
Parce istas faculas mouere. quod si,
Me vis assiduo perire ab æstu; et
Accendi magis indies, magisq;,
Et premi solito magis dolore;
Sis mî durior omnibus lapillis:"
Sis mî sæuior omnibus leænis."
Sis lasciuior vsque vel Catullo;"
Catullo patre Basiationum."
Vt tandem rapido perustus igne,"
Et totus cinis, et leuis fauilla,"
Dissoluar penitus; quaterq; felix,"
Lethæe videam paludis vndas.
At tu, quà lubet interim, puella
Recede, ah! dolui satis recede.
Sed quidnam volui mihi; malorum
Qui tantũ cuperẽ? vnde degener mî hic
Circum corda pauor; carere vt illâ,
Quæ tam bella, pudica, blanda, prudens
Præ quouis pueri eligam dolore?

Ergo

Ergo, dura licet, redi puella:
Et ſtatim in gremium meum recurre.
Nam, quis lacteolas ſinu papillas,
Tam pulchrè, et modicè ſororiantes,
Quis inquã adſpiciet, nec ingemeſcet
Optabitq; ſemel ſuauiare?
O papillulæ, ô integræ papillæ,
Quem non ignibus vſtulantis auræ,
Oblitumq; ſui, et ſatis ſuorum;
Cogetis dominas pati cathenas?
Vel quis, quis globulos duos micãtes,
Potis fortibus intueri ocellis?
De queis ſpicula mille, deinde centum,
Dein mille altera, dein ſecunda centũ,
Dein vſque altera mille, deinde centũ;
In me, vulnificis puer ſagittis,
Vt me furripiat mihi, *Cupido*
Contorſit; breuiterq;, fortiterq;
Qualis flamiuomis nitor capillis!
Qualis blandidulis decor labellis!
O dii, dii! hæcne aliquis videbit, atq; his
Detorquere queat ſuos ocellos?
Non hæc corde meo filex reſedit.
Ergo, dura licet puella, multò
Cernas me miſerũ; et premas iacentem,
Quanuis tergemino impetas furore,
Mille et tela *Cupidini* miniſtres,
Papillis, oculis, genis, labellis,
Sæuâ tigride ſæuior, redito;
Et ſtatim in gremium meum recurre.

Suæ

Sua flamma.

Flãma mihi dolor eſt. flãma eſt mihi ſũma volup-
Flãma mihi curæ ſpes mihi flãma meæ. (tas
Flamma mihi furor eſt. flãma eſt medicina furoris.
Delitiumq; animi, deliquiumq; mei.
Flãma mihi calor, et ſimul eſt inamabile frigus.
Flãma mihi riſus. flãma mihi lachrymæ.
Flãma mihi labor. et dulcis grata aura quietis.
Flãma eſt quod fugiam. flãma quod vlq; petam.
Flãma eſt, quod nullo me vulnere ſauciat ægrũ.
Flama eſt, quod ſtringit me ſine compedibus.
Flãma mihi ſine luce dies. ſine nocte tenebræ.
Flãma agit ingenium, flãma premitq; meum.
Flãma eſt, quod mihi me raptat. quod me mihi
(reddit.
Quodq; nocẽdo iuuat. quodq; iuuãdo nocet.
Deniq; flãma Amor eſt. Amor ille eſt blãda puella.
Illa puella Dea eſt. et Dea Nymyha mea eſt.

Illa inconſtantem reddit.

Si fleo, ſi lacrymis rorantia lumina ſicco;
Lætaq; ſi cantans carmina, triſtis eo;
Si uolo, quod nolo; ſi nolo, quod volo; ſi ſie
Aſſiduo in mediis vror anhelus aquis;
Si vellem, et rapidas nollem ſenſiſſe ſagittas;
Odi ſi, quod amo; ſi peto, quod fugio;
Si premor, atq; eãdem curis diſſoluor in horã;
Si ſit triſte mihi viuere, triſte mori;
Non mirũ. leuis eſt pharetrã metuendus, et arcu
Et leuis eſt, flãmæ *Panthea* cauſa meæ?

Ille

Ille leuis, leuibus violauit viscera flãmis:
Illa leuis, similem me facit esse leuem.

Panthea Cytharam Pulsans.

Dum pulsat teretes arguto pectine chordas,
Æmula Hyantæo Panthea nostra deo;
Aura per halantes incedens mollior hortos,
Munera agens verni fundit odora Dei.
Crimina Bistonij recolens Philomela tyranni,
Mille nouat vario gutture, mille modos.
Nuda pedem, diffusa comam, Zephyrëia Chloris,
In dominæ nectit florea serta comas.
Illa ego tum tremulis suspectans lumina ocellis,
Quæ mare, syderei quæ stupuere poli;
Hei! quos non gemitus, quæ non suspiria duxi!
Quam penè in totas pessim abii faculas!
Hinc me forma decens, blandæq; modestia frõtis,
Plurimaq; hinc teneris Gratia fusa genis,
Cæteraq; vt nequeãt, numeri, et vox cõsona chor-
Me non inuitum subripuere mihi. (dis
Quis locus insidiis, quid fraude, doliscq; vacabit:
Si latet in numeris fax quoq; Nympha tuis.

Adhuc Cupidini.

Improbe Amor, furibunde puer, violente puelle,
Mobilis, aft animi firma ruina mei:
Ergo ego sufficiam nouus in tua vulnera semper?
Nulla tibi præ me creta furoris erit?
O, velles istas aliò trans ferre sagittas!
In me crudelis nec nimis esse diu!
Languida deficiunt multis en lumina telis:
Lumina, iam lachrymis flumina facta suis:

Fessa nihil nisi lingua faces, et spicula narrat.
Vndique odorantur proxima fata mihi.
Cor vomit admissas intra præcordia flammas,
Finitimo aridulum fumuat ab igne iecur.
Restabat vestris auris non saucia telis;
Iam cadit in titulos hæc quoq; præda tuos:
Dum dulces numeros auidùm bibt: inscia quantũ
Sub numeris foueat fraude latente Deum.
O ego, tam dominæ, quã sum tuus, author amorũ,
Aut quàm non dominæ, non tuus esse queam!

Omnibus præferenda, modò redamare velit.

Cælicolûm regina, Iouis soror alma, superba est,
Cypria Strymonio fit Dea mœcha Deo.
Attica terrificâ metuenda est Gorgone Pallas,
Insequitur sæuas sæua Diana feras.
Nostra superba minus, nostra est mage Panthea
Vt formosa magis, sic quoq; sæua minûs. (pulchra
Penè anteit iam Diua Deus. sed amabit amantem.
Hoc erit, hoc homines, hoc superare Deos.

De floribus, in Pantheæ gremio marcescentibus.

Narcissum, et violas, et purpureos Hyacinthos,
Et tibi heri è blandâ munera verna rosâ,
Lecta meis manibus, misi mea Vita: sed illa
Iam video in gremio languida facta tuo.
O sortem nec-opinam! illic potuere perire,
Et subiti fati iura sinistra pati,
Vnde mihi reditus vitai ad limina, quanuis
Annosa veheret trans Styga lintre senex,

Nec

Nec tamen his niueo mammeæ candore ſuperbæ,
Sed nocuere oculi ſyderea bina tui.
Quid rear? aut quid ego ſequar? aut quid deinde
Si de luminibus mors ruit vna tuis? (timebo:

Adhuc.

Errauí. certè his niueæ nocuere papillæ:
Et nimiâ glacie pectus vbiq; rigens:
Nanq; ibi Riphæi montes, et frigora Brumæ.
Nanq; ibi ſunt ſcopuli: cumq; adamante, filex.
Vos tamen, ô certo flores ſine fine beati,
Queis dominæ dulci molliter in gremio
Contigit oppetere. atq; animam ſimul exhalantes
Languidulas molli in ſede locare comas.
Nanq; ego fata etiam ſubito ventura timebam;
Ne de me vobis mors inhonora foret:
Atq; hic qui rapidis exhalat ab oſſibus ignis,
Ne nos aridulum veſteret in cinerem.
Nunc, quoniâ periiſſe datũ eſt, nõ morte pudẽdâ;
Fata ego viuaci carmine veſtra canam.
Et dicam. En flores dominæ breue munus, ab æſtu
Dum fugiunt, gelidâ diriguere niue.

Sodilj.

Quæris, vbi noſtræ ſint tecta ſuperba puellæ,
Panthea quo vero nomine noſtra ſiet.
Cor domus eſt. noſtro nam ſemper corde moratur,
Et mea lux, mea fax, vel mea, nomen, hora.

Armilla de crinibus Pantheæ, ad imitationem Platonis.

Dum blandulis lacertulis,
Meam puellam vincio;
Et ſuaueolenti baſio,
Inſto labrorum purpuræ;
Animula tum primum, mihi
Viſa eſt, herum relinquere:
Senſimq; facta transfuga,
Teneram volare ad Pantheam.
Hoc illa vbi ergo repperit,
Quæ mille nunc loquaculis
Vibrat faces ocellulis;
Tum læta, mitis, et fauens,
Simplexq; fruſtra credita?
De pendulis ſic leniter
Frontis decoræ margine,
Partem comarum demetens,
Centumq; nodis complicans,
Meo reuinxit brachio.
Ex illo, ego acrioribus
Iecur peruſtus æſtibus;
Et inſolenter turbidis
Curarum iniquè fluctibus
Iactatus huc, illuc, diu;
Suſpiro, anhelo, maceror:
Lachrymiſq; ſolis perfruor
Et mira prorſus, de ſtatu
Priore, ſit mutatio;
Vt illa quæ vinxit modo

Mihi

Mihi puellam, libera,
Nunc vincta, me reuinciat
Meæ puellæ, dextera.
Quum nec tamen, (quis crederet?)
Detur tenere eam mihi:
Nec, (quod velim.) illi, candidis
Me complicare brachiis.

Ad armillam.

Armilla, noſtri firma catenula,
Armilla gratæ vincula Pantheæ,
Quam è purpurantibus capillis,
Brachiolo ipſa meo reuinxit,
Quid me coerces; non ebore Indico,
Aurive maſſa facta: nec æquoris
Superba Erythrei lapillis:
Compede nec pretioſiore?
Quis me Deorum perdidit? aut quibus,
Mutauit herbis Theſſala? cur modo
Qui tela, et ignes, et tumultus
Fulminis intrepidus coruſci,
Spreuiſſe tantum ſuſtinui: omnia
Quæcunq; ſortis iuſſerat inuidæ.
Vis impotens, ſtatim ſubire
Ad Pueri arbitrium paratus:
Nunc mollis, excors, inualidus, tener,
Ad vincla inermis tennia Pantheæ,
Vireſq; corporis priores,
Totq; remittam animos ſuperbos?
Ceu nobilis, quum per ſyluas vagum,
Proles leonis, protulerit gradum;

Armenta, cum paſtore, eunti, et
Cedit aper; validúſq; taurus.
At ſi canoris ter crepuit ſonis
Ales, diem qui præmonet aduenam;
Mutatq;, pertremitq;, abitq,
Præcipiti ſuper arua curſu.
O ſolue tandem, blanda cathenula,
Nexus feroces; et facilis ſemel,
Remitte: vel compinge eadem,
Meq;, meam et dominã, cathena.

Ad dexteram Panthea. Parodia Catulliana.

Tenella dextra, mollior Cayſtriâ volucre,
Vel albulis colũbulis, roſaue purpurãte,
Serumue vellere optimo, comaue pexâ Adonei,
Itemq; dextra, concitâ ferociorleænâ,
Quum de vago nemore ſuos quis detulit catellos,
Reſolue vinculũ mihi malum, quod addidiſti;
Armillulamq; nexilẽ; capillulorq; flauos
Doloſa: quæ palã ſtudes placere, quanquã iniqua,
Quæ nunc meis lacertulis refer tibi: et reſolue.
Ne collulũ pulchellulum, genaſq; mollicellas.
Infuſa carminũ modis venena mordicaſſint:
Et inſolenter æſtues, velut ſuperba celſis
Quaſſata pinus in iugis, rauçum fremente Cauro.

De Se, et Panthea.

Mille miſer Paphiis traiectus pectora telis,
Mille ſub ardenti vulnera corde tuli.
Multã quidem gemui. gemitus ſed mille valebant
Quid mihi; quum toties, vſq;, gemendo, gemã?

Multa

Multa quidem lachrymis ſuſpiria mæſta rigaui.
Mille mihi lachrymas nil lachrymare fuit.
Multâ etiam ſuperos in vota extrema vocaui,
Mille fuit ſuperis ſurda querela mea.
Sic igitur gemitus, ſic quum lachrymæq;, Diiq;,
Non poſſent miſero ferre ſalutis opem,
Ad dominam, ſubitos, rapui, mea gaudia, greſſus:
Vt mens, quo periit vulnere, ſalua foret.
Riſit ab auditâ veniendi Panthea cauſâ.
Nec mihi magnanimi cuſpis Achillis, ait.
Nõ opus hac, mea Nympha, inquã. ſubitoq; nagãti
Nec tamen iratæ, baſia mille tuli.
Mira quidem res eſt, quot baſia, vulnera ſuxi:
Sicq; imprudenti perdita cauſa mihi eſt.
At te, ne ſubitâ ſinem vndique, et vndiq; flãmã,
Hæc refer a labris baſia, Vita, meis.

Nihil omni parte beatum.

Dulcius harmoniâ cœli quid credimus eſſe?
Eſt tamen a reſonis ſors quoq; dura polis.
Sole quid vtilius? tamen idem corpora frangit.
Quid face lucidius noctis? at illa leuis.
Munera cunctorum tulerat Pandora Deorum:
Quæ peſtes homini, quæ mala ſola dedit.
Deme tamen ſuperis connexos orbibus orbes:
Non homo, non quadrupes, piſcis, et ales erit.
Solem aufer: nox vna oculis erit obuia noſtris.
Deme facem Phœbes: nox caua noctis erit.
Nõ Pandorã homini, aſt hominẽ nocuiſſe putãdũ.
Iapetioniadæ cor ſine mente fuit.
Cuncta nocent, proſunt úe. nihil ſine labe, bonoq;.
Da mihi pro damnis baſia, Nympha, tuis.

Vni

Vni omnia sola.

Cur ego felici numeros ab Apolline poscam?
Cur Pindi aërii culmina nota velim?
Cur, mea Daphneæ cingant vt tempora laurus,
Ex Aganippæo pocula fonte petam?
Cur ego lasciuam Venerem, Veneriſq; puellam,
Suppliciter multâ ſollicitabo prece?
Telaq; plus metuam Pueri, quã mille phalanges?
Et pluſquam Ægiochi fulmina rauca, faces?
Quid pharetrã ex humeris Pueri ſine fine ſonãtẽ?
Vdauẽ ne lachrymis lumina ſæpe fluant?
Quid toties ducam ſuſpiria pectore ab imo?
Quid cadet auerſos ante querela Deos?
Perdere ſi certo potis es me ſola dolore:
Solaq; me certâ, Nympha, leuare manu.
Adſpice quam, ô, variis diſtringar, Panthea, curis.
Adſpice quam, ô nullâ parte quieſcat Amor.
Tu mihi ſola quies, quæ fixti vulnera amoris.
Quæq; noces, medicam ſola adhibe bis opem.
Nam mihi tu Phœbus. tu Pindus. laurus et vnda.
Tu mihi blanda Venus: tu mihi dulcis Amor.
Tela. faces, pharetræ. lachrymæ. ſuſpiria queſtus.
Omnia at (hei!) quum ſis: cur ita nulla mea es?

In imaginem Amoris. ad Poetas, et Pictores.

Non hoc eſt, numeri quod eſſe fingunt;
Non hoc eſt, tabulæ quod eſſe pingunt:
Fruſtra fallitis, inſciumq; Vates,
Vulgus ludibrio: et colore falſo,
Pictores animatis has tabellas.

Nam

Nã nec mas, neq; fœmina eſt Cupido.
Nec rurſus Deus eſt homoué, auiſué:
Non piſcis, neq; reptile eſt. nec vllum
Quod ſyluas habitet genus ferarum.
Non eſt Tartareæ ſoror Megeræ.
Non lapis, neq; pondus eſt metalli.
Et nil eſt aliud, quod exſtet vſquam.
Illum audacia ſed viris adæquat.
Illum vrgent muliebriter pauores.
Diuinum videt mſcius refelli.
Euentus tamen haud tenet futuros.
Huc ſemper volat in meas medullas.
Hic ſemper natat in meis labellis.
Hic ſemper repit oſſium in fauillis.
Si mitis, placidus, bonus, benignus;
Non ille è genere eſt truci ferarum.
Si nullis lachrymis meis mouetur;
Si ſemper premit; et grauat premẽdo;
Eſt Getula leæna, tigris orba.
Eſt cautes adamantina. eſt metallũ.
Et ſi præterea quid exſtet vſquam.
Ergo fingere ſi lubet, Poetæ;
Pictoreſue animabitis tabellas;
Non talem mihi fingite hunc Amorem.
Non talẽ mihi pingite hunc Amorem.
Sed quum is omnia, quumq; níl videtur,
Sed quum idem nihil, omnia et videtur;
Fingite omnia, nilq; pingite vnum.
Pingite omnia, nilq; fingite vnũ.
Immo fingite cuncta, nilq; prorſus.
Immo pingite nil, ſimulq; cũcta.

Panthea inuiolabilis, si nolit.

Errat in argutis Puer irrequietus ocellis
Blanditur roseis Euphrosenia labris.
Candida lactentes colit vsque Aglaia papillas.
Stat propter niueos pulchra Thalia pedes.
Inuidiosa nimis seruat sua regna Cythere.
Hæc pateant nostris, hæc precor vna iocis.

Adhuc.

Torqueat vranimis in me licet ales ocellis
Spicula; et è roseis Euphrosenîa labris;
Retia circundet geminis Aglaia papillis;
Toxica det niueos esse Thalia pedes;
Nec retegat sua regna Venus; si sola fauebis,
Accedet votis vtraq; turba meis.

Adhuc.

Lumina seruat Amor. Charitum sed prima labella.
Proxima dein mammas. tertia sola pedes.
Dulcè subobscuris gaudet Venus ima latebris:
Ridet et hinc timidos insidiosa viros.
Si faueas; oculos Deus, et labra prima, papillas
Proxima, terna pedes, Diua dabit latebras.

Misera amantium conditio, exemplo suo.

Si fugio insequitur volucer post terga Cupido:
Consuetoq; iubet subdere colla iugo.
Libera, si maneo, flãma exspaciatur; vt inde
Corda Puer multo nostra furore premat.
Illa ego si video certantia lumina stellis;
Protenus è geminis fulmina sunt oculis.

At

At ſi non video charâ diſiunctus amicâ
Corda Puer toto noſtra dolore premit.
Sit fugio, et prendor: maneo, et fugor, igne pro-
Sic video, et caleo nõ video, et doleo. pinquo.
Hinc mihi ſeruitiũ durum, excidiũ imminet illinc.
Hinc mihi pœna furor; hinc mihi pœna dolor.
Queis mea nunc tandem verſantur pectora telis?
Quæuè in me ſpecies decidit iſta mali?
Quin potius tibi ne ſemper labor, et mihi pœna,
Dum fugio, et maneo: dum video, haud video.
Quũ nec adeſſe velim, nec ab illa abſcedere poſſim
Cernere quum nequeam, cernere quod cupiã:
Sancte, manẽs fugiam, fugiens maneamq; Cupido.
Nil videam cerneus: cernam ego nilq; videns.

Omnia pro illa dulcia.

Dum ſpectas oculis laſciua loquacibus, eheu!
Arcano incautum vulnere pectus agis
Dum blandùm arrides, nec te das dura videndam;
Mille mihi furiant corquè, iecurq; faces.
Oſcula dum roſeis porrexti parca labellis;
Me mihi ueſcio quâ Panthea fraude rapis.
Nec tamẽ vlla queror. non tela nociua; nec ignes;
Nec me ſemianimem parte carere mei;
Si quæ tela oculis ſparſti, et, pulcherrima, flãmas,
Meq; mihi abſtuleras; te mihi Nympha dabis.

Ad Oculos Panthex.

Melliti globuli meæ puellæ,
Suaues, blandiduli, proteruuliq;
Prædulces, vaguli, tenelluliq;,
Pæti, ſplendiduli, decentuliq,

For-

Formosùm trepuli, igneùm tuentes,
Vos tantum mihi concitastis ignem,
Inuites nimis, improbiq; Ocelli;
Sed grati magis, et benigni Ocelli;
Vt quâuis premar vsque, et vsq, et vsq;
Et perdar, necer, obruarq; totus,
Tot, tantis, miseris, malisq; curis;
Quæ mî perpetui facem furoris,
Succendunt magis indies, magisq;
Plus premi cupiam, velimq; perdi:
Et plus ferre necem, obruiq; tendam.
Quid vobis ego, pro calore tali,
Reddam; tam facili, fauente, amico;
Qui molli penitas mihi medullas
Flâmâ, et perpetuum iecur perurit?
Certè, quo superi dedisse vobis,
Maius nil poterunt, priusuè, Ocelli,
Æternos ego comprecabor ignes.
Dein (nostræ nihil vt beatitatis
Desit) continuis rogabo votis;
Fessi quando alios tuendo mille,
Vos toti aspiciatis hinc vt ipsos.
Vt quos in me, alioquè, vester, illos
In vosmet iaculetur, ignis, ignes.

Ad labella Panthea.

Labella mollicella, tincta vernulo
Rosæ rubentis, et colore purpuræ;
Labella, dulcis vndè porrigit Venus
Cibum Deorum; et anxiis amantibus,
Sui superba nectaris nec vltimum
Propinat; hocnè mî negare basium,

Mihi

Mihi hoc poteſtis? anne vos ferus Puer,
Puer ſuperbus, improbus, nocens Puer,
Cupido, iuſſit innocentẽ, et obrutũ
Suo furore, ſæuiore perdere?
Peruror. ardor intimos mihi ſinus
Medullularũ, et oſſium, ferox quatit.
Peruror vſque. at illa veſtra baſia
Beata ter, quaterque, quũ Labellula
Mihi videre contigit; magis, magis,
Amoris aura, ventilat facẽ face.
Quid altiore vulnere itis obrutũ?
Malorũ abunde vbiq; ſtat, Labellula.
Referre nomen anne vos meæ necis
Iuuat? referte. at vt cadã libentius,
Beatulorũ ab optimâ ſimul domo,
Vbi vſque voſmet intepetis inuicẽ,
Date vnicum oro, dulce, molle baſiũ:
Date vnicũ oro; at vnicũ hocce pluries:
Date oro plura; plura at illa mî vnicè
Labella mollicella: tincta vernulo
Roſæ rubentis, et colore purpuræ.

Faculis, et lachrymis.

Inſõnes faculæ, furiatæ incendia mentis,
Et lachrymæ fracti nuntia verba animi,
Ite citæ. Æoliis Aquilo iam clauditur antris,
Humidus in nullas ſoluitur Auſter aquas.
Ecce leuis facilẽ Zephyrus fore ſpondet amicã:
Et pulſa ad dominã nube ſecundat iter.
Dicite, veſano miſer vt Leochæus in igne
Æſtuet, et flãmas perſonet vſque ſuas.

Dein

Dein petite, vt lento ferat auxiliaria morbo
Pharmaca: ab Idaliis pharmaca lecta iugis.
Pharmaca erunt, dederit si respondẽtia nostris;
Et faculis faculas: et lachrymis lachrymas.

Idem contrariè petitum.

O Faculæ, non iam faculæ; sic surgite flãmæ;
Surgite de faculis fulmina magna meis:
O lachrymæ, non iã lachrymæ, sic crescite fluctus;
Crescite de lachrymis flumina plena meis:
Ite simul: multaq; meam donate salute:
Et mille aureolis basia ferte labris.
Dicite dehinc, tantos potis es quæ sola dolores
Tollere; ne certam, ne Dea differ opem.
Fulmina nec faculis, lachrymis neq; flumina siste;
Fulmina sed lachrymis: flumina sed faculis.

Male pictum sine Cytharâ Cupidinem.

Quisquis erat puerum primus qui pinxit Amorẽ;
Non habuit doctas scilicet ille manus.
Rite quidẽ ex humeris pharetrã suspendit. et alas
Addidit. et manibus tela, facesq; dedit.
Idem etiam haud frustra nullo velauit amictu.
Haud frustra lumen clausit vtrumq; Deo. (tes
Quid tamẽ aut cytheræ numeros prædulcè sonan-
Abstulit: aut blandæ fila canora lyræ?
Quum Pœbum cytharâ, Nymphâ Cyllenide natũ
Quum queat argutæ vincere honore lyræ.
Nanq; Amor in numeris sẽper; seu gaudet amator.
Seu gemit, aut proprio forte furore calet.
Gaudia sed cantus, sed tristia tẽpora questus,
Et furor in plausus, aut vocat in choreas.

Nec

Nec ſine mẽſurâ cantus, neque mœſta querela eſt,
Nec ſine ſit certis vlla chorea modis.
Hinc ego, qui teneri iaculis aſſuetus Amoris,
Aut gaudens, lachrymans, aut cano mẽte furens.

Falsò cæcum eſſe Amorem.

Non eſt Lumine caſſus, vt putamus,
Formoſæ rigidus Puer Diones:
Sed, cæcos facit. Ille nanque noſtrâ
Vexatus modo dum prece, et querelâ,
Depromit manibus faces tenellis;
Vt duræ iecur verret puellæ,
Quæ me tam valido peruſſit igne,
Attactus faculâ potentiore,
Totus obſtupuitq; conſtititq;:
Et ſenſim è manibus faces remiſit.
Donec prævalido igne colliquati
Admiſere diem retecti ocelli.
Nunc ne plus faculis ſuis valerent
Illi, ſyderibus pares ocelli;
Illuc præcipiti volauit alâ:
Detorquet ferus vnde tela mille.
At vos lumina candida puellæ,
Tam contraria perpetraſſe miror;
Cæco huic, munera contuliſſe viſus:
Videnti mihi at abſtuliſſe lucem.

Crudelis Amor,

Quid faciam? tantos furiati pectoris æſtus,
Quis ſuperiniectæ leniet humor aquæ?
Nil ſed aquis opus eſt; lachrymarũ fonte perenni,
Quum ſemper madidis conſpicer eſſe genis.

Ergo,

Ergo, quũ lachrymæ mihi sint ceu fluminis vndæ ;
Et puer adsiduo nutriat igne iecur ;
Factaq; sit vetus hæc tandem discordia concors,
Vt nec aqua in me igné tollat, et ignis aquã
Vndæ vndas vndis, face flãmæ absumite flãmas.
Inq; meâ sæuus morte triumphet Amor.
Interea suprema mihi quũ venerit hora ;
Iniicietq; atras Parca siniſtra manus ;
Quisquis eris sortem insontis miseratus amantis,
Hæc precet in tumuli margine sculpe mei :
Siste viator iter. iacet hac Leochæus in vnâ ;
Cui noctem dederat lux: eui vita, necẽ.

Solem Cupidini Simillimum.

O lux aureola, ô decore Phœbe,
Qui noctis tenebras fugas inertes,
Orbi purpureum diem reducens ;
Hæc spectas, oculis vbiq; versis?
Nam te credibile est Deũ esse amoris ;
Qui me continuis petas sagittis.
Sic nudus. iuueniſq; . ũc decorus.
Arcu nobilis. aureisq; telis.
Sic et tu piceas per vsque nubes,
Emittis radios magis ealentes :
Vt post iurgia amor, breues et iras,
Aspirat facula fauentiore.
Non tuos radios feret potentes,
Deses, debile; corpus otiosũ :
Nec sæuas domini faces amoris,
Qui Musis, Bromioq; non hitarit.
Morbi corripitur pari tenore,
Qui tuo, pueriq. pressius igne :

Vim

Vim fortem nimis arguens Deorũ,
Oblitus minimi sui vigoris.
Vno dissimilis sed esse Amori
Phœbe cerneris; ille nam venusta
Solũ in corporibus videre, sed tu
Pulchra, et turpia sæpè das tueri.
O, si candidulæ meæ puellæ,
Quũ primũ mihi pætulos ocellos,
Et colles niueos papillularũ,
Fecit visa, simulq; concupita;
Tum cor perpetuo gelu rigescens,
Immitéq; animum, et ferũ et superbũ,
Ostendisset iniquus hic Cupido:
Quã, nullâ iecur vrerer sagittâ!

Contraria monstra Amoris.

Non in prælia protrahor cruenta,
Vt per terribiles volem phalanges;
Nec pacis mihi certa lex: fatigor,
Et premor magis indies, magisq;
Accensum glacies tenet. fauillæ
Inter lachrymulas perennè manant.
Cingor pallidulo miser timore;
Quando in æthera spe trahor superbâ.
Cerno, non oculi mihi supersunt.
Clamo, non mihi lingua: nulla vox est.
Soluor, compedibus premor nouellis.
Stringor, nec mihi compedes nociuæ.
Suspiro, tremulis alor cachinnis.
Odi, sed quod amo, peto, negoq;.
Nolo velle meũ, voloq; nolle.
Quærens me fugio, petoq; rursus.
Viuo, sed sine corde, sto, voloq;

omnis amanda
indus

Nec mî viuere nec mori neceſſe eſt.
Nec mî dulce mori, moriué triſte eſt.
O ſæuiſſime numinum Cupida,
O ſuauiſſime numinum Cupido,
Cor fallacibus imbuens venenis;
Cor veracibus exuens venenis:
Puer, ſed Pyliam potens ſenectam,
Annis, centimanum potens Gigantem
Armis vincere; ſpiculiſq; paruis:
Parce, nec mihi parce. ſiſte, perge.
Viuo, ſed pereo; miſer, beatus.
Tu mî lux nitida, et nigræ tenebræ.
Tu mî certa ſalus, mihiq; tu mors.
Otii cauſa mei, negotiiq;
Mellis cauſa mei, meiq; fellis.
Riſus cauſa mei, meiq; fletus.
Boni cauſa mei, maliq; cauſa.
Sed quo diſtrahor? ô Cupido, ſalue, et
Vale. nilq; nocens, nocenſq; totum.

Hos luſus nec flamma, nec aqua delebit.

Heus, vtrum eligitis? ſi flāmis flāma petatur;
Flāmiuomas poterit flāma cremare faces.
Si lachrymæ lachrymas nequeāt cōpeſcere fuſas?
Quî poterit lachrymas ebibere vnda meas?
Fax fluctus, fluctusq; faces quî deſtruet; ipſo
Quum fax in fluctu perſtet: et ille face?
Ite igitur duri; rigidiq; valete. nocebit
Vnda nec his fluctu; flāma nec vlla face.

FINIS.

EROTICON

Liber Tertius, et Quartus.

Siue,

ANACREONTICA.

EROTICON

Liber Tertius cui titulus,

ANACREONTICA.

De Se.

VErtũnus ora mille,
Pomonæ amore victus,
Sũpſitq; mille Pelei
Thetys exuens lacertos.
Et Metra mille mille
Variis latere doctus
Proteus ſubinde formis.
Mihi at iſta tota turba,
Herbãq; detq; palmã.
Ego nam maris potenté
Pene Carpathii, atq; Metrã
Thetidenq;, perditũq;
Pomonæ amore vinçam.
Dum perpluã imbre malas
Cadente lachrymarũ,
Lachrymas Simonideas
Iurabis eſſe noſtras.
Sin læter otioſus,
Sin baſiem beatus,

Pater

Pater ipſe baſiorũ
Ero, blandulus Catullus.
Da plectra mî, lyrãq;,
Tũ Pindarũ æmulabor.
Noſtro admoue tubã orí,
Smyrnæus ibo vates.
Dein læde, habebis ipſum
Generũ impii Lycambæ.
Sed Amor potens, Amor me
Grauibus vocauit auſis:
Pronãq; mî ingeniî vim
Sua caſtra ad vſq; duxit.
Vbi me roſæ, atq myrti
Sertis, comas reuinctũ,
Madidas comas Lyæo,
Iubet eſſe Anacreonta.

Amandum ſibi, et bibendum.

Ne me vetate Amici
Ne me vetate amare:
Aut hauſtibus ſuauẽ
Haurire ſic Lyæũ.
Furere hunc volo furorẽ.
Curæ procul ſeueræ
Fugite hinc, abeſte curæ:
Curæ propago noctis,
Erebi et tenebricoſi.
Atq; ad ſenes frequenti
Migrate quæſo paſſu:
Canis quibus verendũ
Caput albicat capillis,
Fidoq; opus bacillo eſt.
Iuuenes decet iocoſis

Caput impedire fertis,
Gremióq; mollicellam
Cupidos fouere amicam
Nam quorſum ego oro curem?
Propero pede inſtat ætas,
Senium ferens moleſtum;
Curáſq; mille; et vnà
Genera omnium malorum.
Videte, num hæc tenella
Dominæ meæ labella,
Curent: ſed eccelabris
Trecenta baſiorum.
Referunt ſubinde noſtris.
Aut hic, videte, vino
Cratera, quem corono,
Num curet; ille dulci
Tamen madet Lyæo.
Ne me ergo, ne me amici
Vetate abhinc amare:
Aut hauſtibus ſuauem
Haurire ſic Lyæum.
Furere hunc volo furorem.

Ad Puellã ſuam. Pro baſiis.

Age, flâmeũ labellũ
Dulcis puella pande:
Suauiq; ne tuorũ
Beare baſiorum
Me nectare, erubeſcas.
Ita; mi columbulilla,
Conchatim ades labellis.
Animamq; te petentem,
A meq; iam volantẽ,

Suge

Suge halitu ſuaui.
Ita quæſo. Sed quid hoc eſt,
Quid flãmeũ labellũ
Dulcis puella condis?
Quid me fugis? tuiſq;
Diſiungis a labellis?
Hocné ergo baſiare,
Hocné eſt fauere amanti?
Ita me petulca ludis?
Ita me proteruula angis?
At baſiare ſi ſit
Hoc quod mihi dediſti;
Ne baſiem amplius: ſed
Prohibe tuis labellis.
Minus nocet Voluptas
Neſcire quid, ſcientem
Quã haud poſſe eâ potiri,
O cura permoleſta!
O iuncta cum dolore
Incœpta vix Voluptas!
O baſiũ, nec illud
Quod baſium eſt: ſed illud
Deſideriũ quod alti
Vis, baſio volebat!

Ad Sodales.

Stellas polus micantes,
Orbem orbis, ignis auras,
Auræq; aquas, aquæq;
Terræ ſinus capacis,
Homines feraſq; terra
Complectitur: fouetq;

Quid

Quid ergo me decoram,
Vetatis ô Sodales,
Complectier puellam?

De Cupidine arante.

Vacuus Puer pharetrâ,
Positoq; liber arcu,
Cæpit repentè curui
Prensare dentẽ aratri.
Verũ mouere terræ
Glebas deo volenti,
Toruus per arua taurus
Quæsitus: inq; toto
Armenta nulla campo.
Iratus ergo patris
Domũ intuetur ignẽã.
Et opus quid inquit oras
Terrarũ obire nobis:
Quũ seruet ipse Olympus
Taurũ mihi Tonantẽ?

Sodales ad bibendũ inuitat.

Me Dipsas, ô Sodales,
Momordit: huc adeste.
Inebriari oportet.
Ego nãq; qualem in vndis
Pelopis pater refecti,
Sitio sitim, vel illa
Venator ebriam quã,
Et prendit otiosam,
Cum tigride vsq; læti
Panthera quæ Lyei
Currus trahit superbos,

Sed

Sed vbi eſt puella, blandis
Collum mihi lacertis
Quæ heri reuinxit: et bis
Ter mille baſiis me
Beauit heic bibentem?
Ita me iuuent Iacchi
Comites, Venuſq; Amorq;;
Ita me Iuuenta præceps;
Riſuſq; candidiq;
Cum Gratiis Lepores;
Niſi iã illa, iam citato
Paſſu adſit, amphoráſq;,
Scyphóſq; frangam: et ipſũ
Peſſundabo Lyæũ.
Nam quid poëta prodeſt;
Qui Bacchicis corollis
Caput impedire neſcit?
Vel quid bibens; tenella
Quẽm non fouet puella?
Ita ſemper iſta, firmã
Connexa ſunt cathenã
Nunquamq; ſeparantur:
Amans, bibens, poëta.

Sperandum eſſe.

Quid iã eſt, quod ãte non ſe
Inuenit eſſe? quid iam eſt,
Quod non erit: futuri
Reuolutione ab æui?
Quod iam vides, vbiq;
Subito recedet: et non

Exiſtet.

Exiſtet idem at illud
Quod non erit, ſubinde
Exſurget. hinc peribit.
Ita nil vetus, nouumue eſt.
Speremus ergo: non ſi
Male nunc, et olim erit ſic.

Non poſſe ſe vno amore teneri.

Non vna forma terram
Commendat, atq; cœlum.
Non vna vis polorũ.
Non vna mens virorũ.
Vicißitudo cunctis
Grata atq; amica rebus.
Viciſſitudo ſoli
Gratiſſima eſt amori.
Noli puella, noſtræ
Regina mentis, iſthæc
Tibi regna polliceri,
Quum Lucifer niteſcet:
Neſcis, quid hora, neſcis,
Cras afferet futura.
Que forſúe quæ bonorum
Me cras aget furorũ.
Quod ſi tuum perennè
Me concupiſcis ire;
Face nulla bella præ te
Neq; blanda ſit puella.
Aut ſi qua ſit, ſuperbus
Face aliger ſagittis
Multum impotente ne me
Telo velit ferire.

Hoc

Hoc vlla ſi impetraſſis,
Pendebo ab his labellis;
Spirabo ab his ocellis:
Meóſq; habebis omnes
Vna omnium furores.
Ego iam ſed vna meta
Cupidinis iocoſi.
Quot ille tela promit,
Tot ego furo furores.
Vt tunc ego puellas
Amare deſinam, quum
Cunctis Amor ſagittis
Vacuauerit pharetram.

Animio vino leſus, cõqueritur.

Fuge quis ſapis Lyæũ.
Caper ille nanq;, cornu
Fænum ferens acuto.
Fuge qui ſapis Lyæum.
Ita fraude me, doliſq;,
Male perdidit madentem.
Ita nuper ebrium me,
Ad cantũ, et ad choreas,
Titubante gradu adegit.
Ego vix ſed ibam, vt vnum
Pedem adderem choreis;
Quũ me illico ſceleſtus
Proſtrauit: atq; riſũ
Spectantiũ excitauit.
Ego tum quidẽ Lyæo,
Ego tũ quidẽ choreis,
Mala multa comprecari.

Sed

Sed quid iuuat Lyæo,
Vel quid iuuat choreis
Mala multa comprecatũ:
Si fabula interim ſim,
Et riſus inuidorum?
Quin ergo mî valebis
Cum fraudibus Lyæe:
Quin ergo vos iocoſæ
Cum ſaltibus choreæ,
Ego deinde vos timebo: et
Vitabo. at, ô, nocentẽ,
Fuge qui ſapis Lyæũ.

De Bacchis, et Sileno.

Videbar in quiete
Semeles videre prolem.
Propter Deũ frequentes
Satyri rotare thyrſos.
Et Pan tumente buccâ
Ruris ſonare carmen.
Circũ vndiquaq; Mænas
Caua tympani ferire.
Quas inter otioſo
Priapus ire telo.
Poſtremus omniũq;,
Tardo ſenex aſello
Silenus inſidere:
Huic cantharus ab anſâ
Dependet: ipſe barbam,
Truncũq; purpurantis
Madidũ ſubinde naſi
Siccat: madens cachinno.

At

At ô Dii, Deæq;,
Ab hoc parente naſo,
Propago quæ rubroꝝ
Nunc orta naſulorum.

Vulnus Amoris, ex baſio.

Quũ primũ ego hos petul-
Incautus hauſi ocellos; (cos
Genáſq; téperatas
Roſæq; purpurâ, albo
Et lilii colore;
Quũ primũ ego hæc labella
Incautus hauſi, amoris
Graui furens ſagittâ;
Gemui miſer: beatos
Quantum autumans futuros
Queis illa baſiare
Licitum rubella labra.
Globuloſq; ocellulorum.
Floreſq; eos genarum.
At hiſce me propinquum,
Vbi callidus Cupido
Haud lætâ aui locauit;
Deditq; baſiare
Tenera, et rubella labra;
Globulóſq; ocellulorum;
Floreſq; eos genarum;
Lethale ſpiculum (heu!)
Suxi impotente ſuctu:
Quod nũc per et medullas,
Abiit, iecurq; totum:
Fibraſq; ſauciando

Cordis,

Cordis, dolere cogit.
Sic et dolere, et (ah!) sic,
Gaudere cogor vnà.
Dolor at videtur iste
Mihi sempiternus ire:
At gaudium omne, passu
Subitò effugit citato.
Philomelæ vti dolorem
Dicas dolère semper:
Sed gaudium nociuũ
Gaudere me Pyraustæ.

Ad Neæram.

Vtinam Neæra limen,
Vtinam tuo cubili
Paries repente fiã:
Prope te esse vt vsq; possim!
Vtinã tenella mẽbra
Vestis tibi recondã!
Vel eburneas papillas
Sub fibulâ coarctem!
Vtinã ille turtur essẽ!
Vtinã illa ego colũba!
Vtinã ille ego catellus
Sinu tuo quiescens!
Vtinã pedẽ ansa vtrunq;
Tenerũ, breuẽ, atq; mollẽ
Digitũ annulusq; stringã;
Tereté, leué, rotundũ!
Vtinã tui Neæra
Thori ima sponda starem!
Vtinã Neæra vestro

Leoõ

Leochæus inde lecto!

De puellâ pulchrâ.

Orcus puella pulcra eſt
Ita Delius iuuet me.
Ita mî puer Cytheres,
Ita ſit fauens Lyæus.
Orcus puella pulchra eſt.
Sunt ſylua namq; Ditis
Dominæ dicata, crines,
Frons ripa, bini ocelli,
Genæq;, ſunt fluenta:
Quorũ mouentur illa:
Quorũ hæc manent quieta.
In his Charon Cupido.
Spes cymba, morſq; contus.
Orcus puella pulchra eſt.
Nunc labra nunc tuere
Labra illa mollicella:
Ea limina inferorũ
Iurabis eſſe prima.
Lingua eſt Canis, nigranti
Recubans triceps in antro;
Venientibus vel obſtans:
Vel blandiens, fauenſq;.
Collũ iter ad malorũ
Sedes, chaòſq; triſte eſt.
Vbi Tantalus fugacẽ
Captat propinquus vmbrã.
Vbi Æoli ſcelesta,
Beliq; longa proles.
Orcus puella pulchra eſt.

Aër

Aër ſupra hæc apertus,
Violis, roſiſq; florens,
Blandiq; honore veris.
Aër ſerenus vſq;.
Campus beatus vſq; ,
Campus beatulorum.
Heic blandulæ papillæ,
Colles velut gemelli,
Surgunt pares in auras.
Dextro Venus decora,
Veneris puer ſiniſtro,
Perennè iura dicit. (linc
Planum infrà, at hinc et il-
Modice tumens, vt arcus
Sinuetur in figurã.
Qua deſinit tumere,
Veneris nemus beatum,
Lauro, viretq; myrto.
Ibi turba amantiũ omnis
Ludit, iocatur, atq;
Ponit ſuos amores.
Ibi tenditur, feroxq;
Veneris remittit ardor.
Ibi nec prius, nec illud
Quod vltimum eſt, ſed almi
Quod copula eſt amoris.
Sed quidnã ego hæc? Deorũ
Ita quiſque me ſecundet,
Orcus puella pulcra eſt.

De obitu amphoræ. ad Bacchũ.

Hæc cernis ô Lyee?

Nec

Nec Tartari, ministrum
Tam perditum, seueris
Sub legibus coerces?
Ille ille verbero, ille
Tuam furente dextrâ
Disiecit amphoram. ast hæc
Riuum euomens eruoris
Cecidit supina; rupto
(Proh!) gutture: et suprema
Reum arguit querelâ.
At ille, ter scelestus,
Factum negare pergit.
Et amphoram ebriam inquit
Nimio tuo liquore,
Dum mobiles choreas
Nobiscum inire tentat,
Gradu tremente lapsam
Lethi in grauem soporem.
At dum licet iocosæ
Pater amphoræ Lyæe,
Epidauro ab vrbe numen
Accerse: namq; nostris
Cor, et manus Melampis
Cadit, amphorâ cadente.

Verba inter bibendum.

Fortuna magna cæca est,
Cæcutiunt beati
Ea queis fauet Tyranni.
Cæcutit aula prorsus;
Loculosq; præter vnos
Nil cernit: et monarcham

Qui cuncta vincit aurũ.
Loculi mihi iam inanes:
Aurumq; nullum adhæret.
Quid ergo? num dolebo?
Non prorſus. at ſedendo
Prope hunc cadum falerni,
Bibam, bibam, libenter.
Gaudete vos at vnà,
Fortuna, Rex, et aula;
Si hic longius morabor,
Cæcutiemus omnes.

De Amicâ ſuâ.

Medii iubar diei,
Viridantis iliceti
Pulſabam anhelus vmbrâ.
Venit ecce corã, et heic me
Mea conſpicata eura,
Tenero ore mollè riſit.
At ego: iuuat dolentem
Videre me, et furentem:
Ita me nociua rides.
Ego Cynthii ſed ignes
Fugiebam amicâ in vmbrâ;
Subito moleſta tu, mî
Veniens ſuper calenti,
Grauiore ab igne torres.
Procul hinc tuos calores:
Procul hinc Meliſſa. nãq;
Mora longior tui, omnes
In me vnico priores
Triplicauerit calores.

Ad

Ad animum ſuum.

Anime, exere è profundo
Pelago caput dolorum.
Quid triſtis es? meaſq;
Obnubilas Camænas?
Quorſum remiſit ardor
Se veſter: aut reſedit?
Accepta cuncta ſummo
Fer, ſi ſapis, Tonanti.
Namq; huius ad ſupremũ
Rota ſortis ire nutum
Conſueſcit; et redire.
Sperare te iubet lux;
Quæ noctis è nigranti
Prodit rubens cubili.
Cuncta ergo plus ſecunda
Speres licebit. et nil
Mireris. ipſe delphin
Non ſi maris relinquat
Semper ſtrepentis æquor:
Idemq; concupiſcat
Terreſtrium ferarum,
Obſcura inire luſtra.
Aut illa rurſus, antra
Sua deſerant; et vdis
Habitare ament in vndis.
Fortuna cæca ludat
Ludum impotentem: et iſti
Demat, vel addat illi
Cui vult, iniqua, honores.
Curare quid decet te?
Curent quibus neceſſe eſt,

Acherontici, ſenes; et
Caterua dura auari.
Te candidam puellam
Sinu decet fouere.
Et hauriendo mille
Lepidi ſcyphos Lyæi,
Veneriq;, Liberoq;,
Dare floridam iuuentã.
Quid Apollinem ſeuerus
Refugis? nouemq; Diuas?
Quid Gratias? quid almam
Cum Libero Cytheren?
Caue ira ne tot vnum
Te differat deorum.
Et impotenter, (alto
Ceu Rupicapra montis
Faſtigio prehenſa,
Multâ canum vi odorâ.)
Pænas fugæ luas. vt
Cogaris illam amare,
Quæ te tuoſq; queſtus
Faſtu ferat ſuperbo.
Indoctiorq; aſello
Sis fabula vna vulgi.
Fugiantq; te; vt moleſtum,
Chari prius Sodales.
Hæc cuncta ne potentes
Agant dii mala in te;
Depelle vino abnndè,
Cantuq;, baſiiſq;,
Et plurimis cachinnis,
Curas ſeuerio-es.

FINIS.

EROTICON

Liber Qnartus, cui titulus,

ANACREONTICA.

Oportere ſe amoribus vacare.

QVid inutilé laborem
Més ſuſcipis? relinque
Cũ luſibus Cytherẽ:
Cum ſpiculis amorem.
Grauioribus locandũ
Tempus laboribus da.
Fugit hora, et inſtat ætas
Frigebit iſte quum æſtus.
Non vſque delicatis
Roſæ comis ſuperbæ.
Non vſque liliorũ
Grati vigent odores:
Non vſque veris aura
Variis odora campos
Coloribus coronat.
Nil permanet; vel vno
Perſtat tenore fixum.
Nil æuiterum, ab illo
Qui ſolus omnia, ipſum

Æternitatis audit.
Sed quid rogo valere,
Quem morbus auget acer?
Nec pharmacis dolorum
Mali leuare pergo?
Ah me! medela cordi
Quæ saucio inuenitur?
Quis pectori, quis imo
Telũ extrahet Machaon?
Quis, pætulis ocellis
Vt nostra vita risit,
Me subtrahet dolori:
Et amabili furori?
Hoc si quis audet, illũ
Vitæ deũ vocabo.
Et protenus relinquã
Cũ filio Cytheren.
At fata quum suprema
Mutare, nullius sit;
Sequar auream Cytheren.
Sequar illius puellũ.
Oportet ergo amare:
Et amoribus vacare,
Nolim, velimné; cura
Me perdet otiosa.

Leges bibendi.

Audite, quare iocosi
Ego arbiter Lyæi
Leges fero, Sodales.
Hæc nostra publica est res.
Draconi vti, et Soloni,

Præ-

Prænobiles Athenæ.
Numæq; vti, et Lycurgo,
Roma alta: Spartaq; acris.
Primũ omniũ ergo, cæptis
Adſint dii benigni:
Liber pater. Cythere.
Cupido. Gratiæq;.
Cum Luſibus. Iociſq;.
Leporibuſq; mille.
Atq; omnibus Cachinnis.
At ſanguine ego Martẽ
Criſtas rigentẽ, et arma,
Paulũ abſit oro; Rixas
Secũ auferens: malaſq;
Cum viperis Sorores.
Aut ſi quis heic ſeuerus,
Emigret, hæc taberna,
Solis dicata lætis:
Dein quiſq; ſe ſcypho armet:
Scypho graui, et profundo:
Certabimus ſuaui
Bacchi ſimul palæſtrâ;
Poſtquã ſcyphus cuiq;
Madidus ſtabit Lyæo;
Tũ Phæmius prope adſtans,
Troiæ vetuſtã haloſin,
Curſus canatue Vlyſſis.
Qui lapſus aut loquendo,
Aut lapſus ambulando,
Nequaquã erit; ſed omnis
Viduus vomitionis,
Fortis, valenſq;, finem

Ad vſq; permanebit:
Qui continente plura
Haurire pocula hauſtu,
Bene ſuſtinebit:et nil
Relinquet,inque terram
Dabit optimi Falerni:
Hic omnibus,Sodales,
Qui vicerit: corollis
Comas reuinctus ibit:
Cum baſiiſq; centum,
Lepidam feret puellam.

Non Spernenda parua.

Ne me puella ſpernas,
Paruum videns,breuemq;
Paruus puer Cytheres,
Toti imperat ſed orbi.
Paruiq; paſſeres,ſed
Curium aureæ Dione
Roſeas trahunt per auras.
Et paruus eſt Aëdon.
Et parua auis Grædiui. at
Voce hæc fugat leones:
Cantu ille vincit omnes.
Semeles Iouiſq; proles
Paruus pater Lyæus.
Vitiſq; parua,dulci
Prodeſt tamen liquore.
Pretioſa gemma parua eſt.
Serumq; paruus ille
Qui vermis ornat agros.
Paruæq; magna vis eſt

Echene-

Echenëidos morantis.
Quid plura? tu leones
Elephantibus minores,
Volucrem et Iouis triſulca
Quæ portat ardua arma,
Dubio vides camelo
Non eſſe celſiorem.
Hæc ipſa dulce blandæ
Donum eſt, breuis, Dione,
Nec permanet voluptas.
Quin baſiem, atq; paruis
Sine te implicem lacertis.
Nã tũ Rhodantha, nam tum
Nam tum Rhodantha dices,
Vt corpore eſſe nanum,
In amore me Gigantem.

De Cupidine et ſe.

Puerum puellus olim,
Inter roſas Amorem,
Dum venor otioſus,
Conſpexeram latentem.
Ratus alitem, pharetrâ
Subito leues ſagittas
Depromo. at ille ludens,
Creber, mouere pennas:
Huc ſubſilire et illuc:
Creberq; pipilare.
Spe lapſus ergo, retro
Flexi repente greſſus:
Et alitem iocoſum
Tentare erat pudori.

At ille, vbi improbus me
Rectà redire vidit;
Subito exilit latebris:
Et remige aduolauit
Ad me finiſter alâ.
Tũ plurimo cachinno,
Sequutus eſt euntẽ.
Et méne ait puelle
Iaculis tuis petiſti?
Nunc tutus ire perge.
Fors hora, quum viciſſim
Qui fugit inſequetur.

Ad Bacchum.

Huc ô Lyæe dulcis,
Huc ô veni Lyæe.
Te pocula, atq; nexæ
Philyrâ vocant corollæ.
Te nos tui miniſtri
Sicco rogamus ore:
Huc ô Lyæe dulcis,
Huc ô veni Lyæe.
Tecũ integella Cypris,
Tecũ benigni Amores,
Tecũ leuis Iuuentas,
Tecũ Ioci, et Lepores,
Tecũq; terna zonis
Properet Charis ſolutis.
Huc ô Lyæe dulcis,
Huc ô veni Lyæe.
Verũ ô Lyæe, rixas,
Poſt improbaſq; curas,

Hac

Hac Naidas ſeueras
Arce procul tabernâ;
Dêin pone tauriformis
Verenda cornua oris.
Sicq; ô Lyæe dulcis,
Sic ô veni Lyæe.
Illarũ enim iocoſis
Vſus nocens poëtis:
Harum benigna tantum
Nunc copia, vt putres
Potum iſle bucerum omne
Mecũ heic pecus Menalcæ.
Huc ô Leæe dulcis,
Huc ô veni Lyæe.

In vtrumq; paratus.

Mecum bibe vnà, et vnà
Mecum iocare amice.
Mecũ corolla laxes
Tibi vinciat capillos.
Mecũq; amator adſis:
Hanc baſiéſq; Lyden.
Mecũ vnà amice, mecũ
Inſanias. ſed inde
Quũ compos ibo mentis;
Vinũ, iocos, corollas,
Et deſeras amores.
Tibi at iſta ſi videntur
Fors dura; linque noſtrã
Poſthac Sodalitatẽ.
Ego nanq; Echinus, omnes
Paratus in procellas:

Inter

Æternitatis audit.
Sed quid rogo valere,
Quem morbus auget acer?
Nec pharmacis dolorum
Mali leuare pergo?
Ah me! medela cordi
Quæ ſaucio inuenitur?
Quis pectori, quis imo
Telũ extrahet Machaon?
Quis, pætulis ocellis
Vt noſtra vita riſit,
Me ſubtrahet dolori:
Et amabili furori?
Hoc ſi quis audet, illũ
Vitæ deũ vocabo.
Et protenus relinquã
Cũ filio Cytheren.
At fata quum ſuprema
Mutare, nullius ſit;
Sequar auream Cytheren.
Sequar illius puellũ.
Oportet ergo amare:
Et amoribus vacare,
Nolim, velimné; cura
Me perdet otioſa.

Leges bibendi.

Audite, quare iocoſi
Ego arbiter Lyæi
Leges fero, Sodales.
Hæc noſtra publica eſt res.
Draconi vti, et Soloni,

Præ-

Prænobiles Athenæ.
Numæq; vti, et Lycurgo,
Roma alta: Spartaq; acris.
Primũ omniũ ergo, cæptis
Adſint dii benigni:
Liber pater. Cythere.
Cupido. Gratiæq;.
Cum Luſibus. Iociſq;.
Leporibuſq; mille.
Atq; omnibus Cachinnis.
At ſanguine ego Martẽ
Criſtas rigentẽ, et arma,
Paulũ abſit oro; Rixas
Secũ auferens: malaſq;
Cum viperis Sorores.
Aut ſi quis heic ſeuerus,
Emigret, hæc taberna,
Solis dicata lætis:
Dein quiſq; ſe ſcypho armet:
Scypho graui, et profundo:
Certabimus ſuiaui
Bacchi ſimul palæſtrâ;
Poſtquã ſcyphus cuiq;
Madidus ſtabit Lyæo;
Tũ Phæmius prope adſtans,
Troiæ vetuſtã haloſin,
Curſus canatue Vlyſſis.
Qui lapſus aut loquendo,
Aut lapſus ambulando,
Nequaquã erit; ſed omnis
Viduus vomitionis,
Fortis, valenſq;, finem

Ad vſq; permanebit:
Qui continente plura
Haurire pocula hauſtu,
Bene ſuſtinebit: et nil
Relinquet, inque terram
Dabit optimi Falerni:
Hic omnibus, Sodales,
Qui vicerit: corollis
Comas reuinctus ibit:
Cum baſiiſq; centum,
Lepidam feret puellam.

Non Spernenda parua.

Ne me puella ſpernas,
Paruum videns, breuemq;
Paruus puer Cytheres,
Toti imperat ſed orbi.
Paruiq; Paſſeres, ſed
Curium aureæ Dionis
Roſeas trahunt per auras.
Et paruus eſt Aëdon.
Et parua auis Gradiui. at
Voce hæc fugat leones:
Cantu ille vincit omnes.
Semeles Iouiſq; proles
Paruus pater Lyæus.
Vitiſq; parua, dulci
Prodeſt tamen liquore.
Pretioſa gemma parua eſt.
Serumq; paruus ille
Qui vermis ornat agros.
Paruæq; magna vis eſt

Echene-

Echenëidos morantis.
Quid plura? tu leones
Elephantibus minores,
Volucrem et Iouis trisulca
Quæ portat ardua arma,
Dubio vides camelo
Non esse celsiorem.
Hæc ipsa dulce blandæ
Donum est, breuis, Dione,
Nec permanet voluptas.
Quin basiem, atq; paruis
Sine te implicem lacertis.
Nã tũ Rhodantha, nam tum
Nam tum Rhodantha dices,
Vt corpore esse nanum,
In amore me Gigantem.

De Cupidine et se.

Puerum puellus olim,
Inter rosas Amorem,
Dum venor otiosus,
Conspexeram latentem.
Ratus alitem, pharetrâ
Subito leues sagittas
Depromo. at ille ludens,
Creber, mouere pennas:
Huc subsilire et illuc:
Creberq; pipilare.
Spe lapsus ergo, retro
Flexi repente gressus:
Et alitem iocosum
Tentare erat pudori.

At ille, vbi improbus me
Rectà redire vidit;
Subito exilit latebris:
Et remige aduolauit
Ad me finiſter alâ.
Tũ plurimo cachinno,
Sequutus eſt euntẽ.
Et méne ait puelle
Iaculis tuis petiſti?
Nunc tutus ire perge.
Fors hora, quum viciſſim
Qui fugit inſequetur.

Ad Bacchum.

Huc ô Lyæe dulcis,
Huc ô veni Lyæe.
Te pocula, atq; nexæ
Philyrâ vocant corollæ.
Te nos tui miniſtri
Sicco rogamus ore.
Huc ô Lyæe dulcis,
Huc ô veni Lyæe.
Tecũ integella Cypris,
Tecũ benigni Amor es,
Tecũ leuis Iuuentas,
Tecũ Ioci, et Lepores,
Tecũq; terna zonis
Properet Charis ſolutis.
Huc ô Lyæe dulcis,
Huc ô veni Lyæe.
Verũ ô Lyæe, rixas,
Poſt improbaſq; curas,

Hac

Hac Naidas ſeueras
Arce procul tabernâ:
Dêin pone tauriformis
Verenda cornua oris.
Sicq; ô Lyæe dulcis,
Sic ô veni Lyæe.
Illarũ enim iocoſis
Vſus nocens poëtis:
Harum benigna tantum
Nunc copia, vt putres
Potum iſle bucerum omne
Mecũ heic pecus Menalcæ.
Huc ô Leæe dulcis,
Huc ô veni Lyæe.

In vtrumq; paratus.

Mecum bibe vnà, et vnà
Mecum iocare amice.
Mecũ corolla laxes
Tibi vinciat capillos.
Mecũq; amator adſis:
Hanc baſiéſq; Lyden.
Mecũ vnà amice, mecũ
Inſanias. ſed inde
Quũ compos ibo mentis;
Vinũ, iocos, corollas,
Et deſeras amores.
Tibi at iſta ſi videntur
Fors dura; linque noſtrã
Poſthac Sodalitatẽ.
Ego nanq; Echinus, omnes
Paratus in procellas:

Inter

Inter bibentium Euan
Choros videbor ire:
At ſobrios ego inter
Abſtemius manebo.
Age verte temet omnes
Subito in nouas figuras;
Sub ſingulis me habebis
Similem tibi figuris.
Ita iam optimum videtur,
Dare tempori ſe habendum.
Si vitam amas, diuq;
Homines tot inter eſſe,
Ita ſis tuus, vt omnium
Videare ſolus eſſe.
Ita omnium, tui ne
Te obliuio prehendat.
Ter enim periculoſum
Iam ſimplicem eſſe. Protêi
Sibi qui pararit emptam,
Non ſtultus eſto, pellem.

Ad Vulcanum.

Mihi poculum Cytheres
Face Mulciber marite;
Mihi poculum profundum:
Argenteum quod infta,
Supra quod aureum ſit.
Heic ſculpe Phæbū, et horas
Illicq; Lunam, et aſtra.
Sed opus bibentibus quid,
Phæbo, aut ſorore nobis?
Age, poculo, Cytheres,

Mihi,

Mihi, Mulciber marite,
Cupidinem iocoſum
Depinge cum ſagittis:
Phæbumq; dele; et horas.
Argenteo inq; fundo,
Glyceren mihi elabora:
Lunamq; dele; et aſtra.
Ita opus ſuo placebit
Domino magis bibenti.
Sed et hoc carere poſſet
Bene poculum puello.
Quin ergo ſolam amicam
Glyceren, mihi Cytheres
Face Mulciber marite.
Namq; illa Phœbus, illa
Soror benigna Phœbi eſt.
Illa eſt Puer Diones,
Rapidis grauis ſagittis.
Tamẽ hãc, precor, Cythe-
Mihi, Mulciber marite, (res,
Dum totus elaboras;
Da pendulis capillis,
Da ſerta; da corollas.
Violaſq; fac, roſaſq;,
Per colla, perq; pectus,
Et lacteas papillas,
Senſim in pedes fluentes.
Immunis at nec illi
Sit dextra: ſed prehendat
Scyphũ graué, et profundũ:
Madidum ſcyphum Lyæo.
Nempe vt iocemur vnà.

Nempe vt bibamus vnà.
Nempe vt furemus vnà.
Vnáq; inebriemur.

Basium Vnum.

Hæc labra mollicella,
Sine basiem vsq;, et vsq; :
Vel vsq;, si quid esse
Vltra queat. Sed, (ah me!)
Quid vertis ora quorsum
Ocellulos modestos
Pudibunda disiicis: nec
Terrâ eleuare curas?
An te pudet meorum,
Mea vita, basiorũ?
Segetémq; dura tantã
Hymettii liquoris,
Dolebis a rubellis
His demeti labellis?
Si tot nocere possunt,
(Quot fors tamen Catullo
Sua Lesbia, et Næra
Tenero tulit Secundo.)
Non tot petam; sed vno,
Contentus vno abibo:
Nec plura basiare
Ego basia expetessam.
Sed vnũ ego vsq;, et vnum,
Petam à tuis labellis.
Postq; vnum, et vnũ, et vnũ,
Vnum insuperq;, et vnum,
Vnum dari rogabo.

Lassa-

Laſſata dum tot vnis
Tu baſiis, per omnes
Iuraueris deorum;
Te nolle deinde ab vno
Sic baſiari, et vno;
Sed pluribus: ſed iiſdem
Ter millibus bonorum
Sine fine baſiorum.

Somnium. ad G. Drummödum, ab Hathorneden:

Quid at hoc amice Sŏni eſt?
Quid at hoc ocelle vatum
Drummonde; Gratiarum
Medulla: Cor Cytheres?
Iam nox tenebṛicoſis
Terram ſuper iacentem
Tardè mouebat alis;
Heliceq; prona circum
Ibat pigrum Boota;
Iam cuncta ſtrata dulci
Iacuere ſub quiete;
Me mollicella Cypris,
Me Cypridis puellus,
Curru aureo per auras
Raptim tuliſſe viſi.
Duo pumicante roſtro,
Duo dulcè pipidantes,
Matrem ante, et ante natū,
Læti citas quadrigas
Paſſerculi trahebant.
Circa deam Voluptas,

Et mille Basiorum,
Risus, loci, Susurri,
Triasq; Gratiarum;
Circa deum lepores,
Et mille mille amorum,
Spes, murmura, atq; formæ
Desiderii volabant,
Deuenimus beata
Subito ergo Tempe? vbi agros
Florum ordo dædalorum
Pulcherrimus coronat.
Illic perenne dulci
Zephyrus tepescit aurâ.
Illic dei marita
Cantu leuat laborem.
Campi virentis æquor,
Dijs excipit sacratus,
Incæduusq; lucus.
Vbi limpidi, atq; puri
Prorumpit vnda fontis.
Medium tenere opaci
Mihi visus ille luci.
Heic, me Cupido mollis
Vultu tuens sereno,
Face nunc eho poëta;
Face nunc ait Cytheræ.
Heic lympha et ara propter.
Heic victima, heic odores.
Lætus, monente diuo,
Currum volens relinquo.
Genuq; rite flexo,
Quà ripa fontis, ipsum.

Genijs loci, atq; cunctas
Ego Naidas saluto.
Alias sed ante, Nymphas
Fontis precor fauentes.
O diua fontis, audi,
Te supplices rogamus,
Latices tuos sacratos
Haurire des: et almæ
Volentibus Cytheræ
Litare, fis amica.
Audire visa, viuos
Dea mouerat liquores;
Simul annuit. sed inde
Vt impiger petitas
Haurire cæperam vndas;
Subito implicata strinxit
Me eburneis lacertis.
Tunc glutino Diones
Simul hæsimus calentes:
Animasq; et huc, et illuc,
Erratiles, vicissim
Transfudimus labellis.
At dis procul, iocosi,
Venusq;, Amorq; lætus,
Non inscii futuri
Ridere: et auolantes
Lucumq;, perq; Tempe,
Hyla, Hyla, sonare.
Simul ille dulcis, ille
Somnus repente fugit:
Et perditum beatas
Reliquit inter vndas.

Sed per tuos calores.
Per amabilem puellã,
Per quicquid eſt Deorũ,
Quid hoc, amice, Somni eſt?

De Cupidine piſcante.

Forte aureus Cytheres
Dum littore errat ales,
Piſcantibus miniſtris
Cymbam innenit relictã.
Subito ergo conto in æquor
Se propulit, manuq;
In pectus vſque adactâ,
Remo emicat ſuperbus,
Hunc pandus æquore alto
Vt vidit, arua ponti
Delphin volante pinnâ
Tranſmiſit; atque magnæ
Iouis æquoris maritæ
Rem detulit pericli.
Et diua ait profundi,
Fer opem tuis. perimus.
Vremur vnà ab illo
Vremur igne, ſummũ
Qui perdidit Tonantem.
Cui blandiente riſu,
Hæc, ora perſerenans,
Dea rettulit profundi.
Securus eſto, noſtras,
Nanq; ille forte, vt olim,
Irã timens Gigantũ,
Puer petit latebras.

De se Ebrie.

Ioues fuisse plures,
Plures fuisse Phœbos,
Venereſq;, paruuloſq;
Cum ſpiculis Amores,
Pandit prior vetuſtas:
Nec vnicũ profundi
Dominũ maris. nec vnũ
Quem Tartarus tremiſcit
Regem fuisse Ditẽ.
Quæ cuncta vera ſi ſint,
Quis dixerit? ſed illud
Quis non videt, quod heic
Leochæus eſt Lyæus? (ia

Ad Veſperum.

Veſper beate Salue.
Salue beate Veſper.
Lux ô benigna cæli.
Dux ſyderũ micantiũm.
Quorũ agmina vſque cogis,
Fugaſq;, primus idem,
Poſtremus omniumq;:
Dum noctis et tenebras,
Nitidi et iubar diei,
Sub nomine haud eodẽ,
Curru vehis clarо.
Quis te benignior quis
Iucundiorue cœlo?
Tu cuncta Veſper affers.
Tu dona fers quietis.

Tu somnia, atq; lusus,
Conuiuia, et corollas,
Sponsoq; nuptam, At illam
Quam mens anhelat vnam,
Ter melleam, ter aureâm,
Ter amabilem, atq; blandã,
Si Vesper hoc locabis
Nostro thoro puellam;
Tum lux mihi vel atris
Pandet diem in tenebris.
Tunc ipse, noctis inter
Licet astra constitutus
Non dêinde Vesperugo,
Sed Lucifer nitesces.

Quid sit Amor.

Quid Amor, quid est Cupido?
Quid amare quod vocamus?
Amor est suaue dãnũ.
Amor est ruina dulcis.
Est gaudium est voluptas.
Est mæror. est querela.
Est spes, vbi iuuentus
Desperat omnis. est desperatio illa, vbi aurei
Sperant benigna amantes.
Est pectoris sine alto
Vulnus dolore fixum.
Dolor est supremus, altæ
Expers tamen querelæ.
Est ianitor, malignis
Frustra hostibus benignus:

Est

Est ianitor, benignis
Malignus vsque amicis,
Est mille mille damna,
Pro commodo nec vno.
Est millies sub vnâ
Nasci, interireq; horâ.
Est vita mortis expers:
Vitæq; mors inanis.
Sine luce lux. suiq;
Pæna est perennè durans,
Amor ignis igne gaudens,
Amor odium est amati,
Amor ira, paxq; rursus.
Bellũ est amor cruentũ,
Bellũ est amor suaue,
In quo perire dulce:
Quo vincier triũphus.
Est flãma, vincta duris
Ter frigoris cathenis.
Est grata vis. doliq;
Iactus. nimisq; dulcis
Malorũ ab arte lusus.
Est esse velle seruũ.
Est nolle liberũ ire.
Est cogitare longũ,
In re vnicâ quiescens.
Est cogitare longũ.
Nũquã tamen quiescens:
Est circulus, sine vllo
Se terminante fine:
Medium cui potiri.
Amor est Chimæra, sæui

Cui prima sunt Leonis;
Media ipsa sunt capræ; inde
Postrema sunt draconis.
Ocellus est vterq;
Amor meæ puellæ.
Amor labella rubra,
Saturata plurimorum
Bene melle basiorũ.
Est lacteæ papillæ.
Varinsq; flos genarũ.
Amor est sinus pudicus.
Teretes amor lacerti.
Est basiũ: et quod vltra
Scit Cypris. at quid omnia?
Amor est puella pulchra.

Sua vota.

Contingat opto amare:
Et amoribus potiri.
Hominũ videtur esse,
Amare quod vocamus:
In amore sed potiri,
Cœlestiũ est deorũ.
Contingat opto amare:
Et amoribus potiri.
Vndena bruma me bis
Iam prendit, in iocosis
Cytherëiæ viretis,
Amoribus vacantẽ.
Contingat opto amare:
Et amoribus potiri.
Nunc turbidus procellas

Boreas

Boreas, niuemq; portat.
Rigidũ et fluenta firmis
Vinxit gelu cathenis.
Contingat opto amare:
Et amoribus potiri.
Citus huc minister adsis.
Et prome de vetusti
Nobis cado Lyæi
Merum Falernianũ.
Contingat opto amare:
Et amoribus potiri.
Deĩn ligna crede flãmis
Vulcaniis abundè.
Pereat futura quisquis
Pili estimat vel vni.
Contingat opto amare:
Et amoribus potiri.
Dissolue triste frigus,
Nunc heic sedens Sodalis.
Quũ marmor hinc teget nos
Frigebimus sat omnes.
Contingat opto amare:
Et amoribus potiri.
Beata Parca cunctos
Nobis secat labores.
Nec criminis, nec expers
Parcæ, resistit vllus.
Contingat opto amare:
Et amoribus potiri.
Bonũ est valere bellè.
Bonã indole esse pulchrũ,
Ditè bonũ esse iustè.

At cum tuis iuuentâ
Frui optimũ est amicis.
Contingat opto amare:
Et amoribus potiri.
Paucis dedit supremi.
Benigna cura regis,
Vt rem male haud gerentes
Cana opprimat senecta.
Contingat opto amare:
Et amoribus potiri.
Ignauus aurũ, opesq;
Habet; at bonis malignè
Sæpe est: et indigere
Est pessimis negatũ.
Contingat opto amare:
Et amoribus potiri.
Est arduũ, deorũ
Decerta mente adire.
Humana quũ tu homo fis
Comprende. nosce teipsũ.
Contingat opto amare:
Et amoribus potiri.
Quem cura permolestat
Noctu, diuq; multa,
Inutilé laborẽ,
Et susceptit dolorẽ.
Contingat opto amare:
Et amoribus potiri.
Lætas amat choreas
Apollo: Diuq; luctus.
Vbi quis perit, recedit
Hominũ fauorq;, amorq;.

Contin-

Contingat opto amare:
Et amoribus potiri.
Dũ viuimus, sodales,
Viuamus ergo læti:
Nec lusibus virenté
Viduemus hanc iuuentã.
Contingat opto amare:
Et amoribus potiri.

Ad Cupidinem.

Age pendulã plaretrã
Puer ô superbe sume.
Age prome tela, magnũ
Domuere que Tonanté.
Mihi nec grauis pharetra
Potis amplius nocere:
Neq; tela acuta, magnũ
Domuere quæ Tonanté.
Moderantius pharetrâ,
Moderantiusq; telis,
Tua si vsa dextra forte
Puer ô prius fuisset;
Ego pendulã pharetrã,
Ego tela adhuc timeré.
Sed vbi omne cor, volãtes
Petiere tot furores;
Vbi mille tela, deinde
Mille vsq; tela sensi;
Securus erro. namq;
Tot millibus tuorũ
Cor vulnerũ patescit;
Vt vulnus esse dicas,

Quod

Cor vulnerũ pateſcit,
Vt cor id eſſe dicas,
Quod vulnus arbitraris.

Se amori deditum, grauioribus ſtudiis vacare non poſſe.

Cur ô Dii tot oro
Oculis creaſtis vnquã
Noua vulnera hæcce noſtris
Quas dicimus puellas?
Hæc me decora turba,
Sibi imputat furentẽ.
Hæc me decora turba,
Sibi vendicat volentẽ.
Hæc prima dũ adſtat ætas,
Dũ cærulaſq; venas
Sanguis calens pererrat,
Curare nunc vetat me:
Sapientiæue canæ
Non mente rite lotã
Secreta perquirentẽ,
Adyta ingredi profunda.
Non obuiũ eſt, verendi
Decreta ſumma patris
Reſcire cuilibet: ſed
Queis æquior ſupremi
Adſpirat aura regis.
Hinc tot ſubinde peſtes,
In veritatis aulã
Fulſere. diſſipanda hinc
Iterũ Babel reſurgit.
Mã vim ingeni haud inãẽ

Sũmi

Sũmi fauor Tonantis
Quanuis dedit volare
Quæ posset altùm, et infra
Pauciſſimos bonorũ;
Tamen in minore quiſquis
Sudauerit paleſtrâ,
Laudẽ haud leuẽ meretur:
Decuſq; non pudendũ.
A page ergo, cũ periclis
Quę ceſſoga vulgus
Miratur otioſum.
Ego pollicẽ nec iſti,
Premenſue huic, ſed omni
De parte liber, et quid
De me inuidus loquatur
Securus vſque, blandâ
Amo temperare nuper
Cũ Libero Cytheren.

FINIS.

EROTICON:

Liber Quintus, et Sextus,

Siue,

ELEGIÆ.

EROTICON

Liber Quintus, cui titulus,

ELEGIA.

Elegia. 1:

Ad Eratò:

HVc Erato, errãtes strophio collecta capillos
Quæ resonũ tereti pectine tangis ebur;
Huc adesto et sacri descendens vertice Pindi,
Deplue Castalias in mea colla rosas.
Non, ego, nunc lauri semper-vernantis honores,
Aut hederas doctæ præmia frontis amo.
Sat mihi si Paphiæ velent mea tempora myrti:
Sat mihi si manibus plexa corolla tuis.
Tincta vel arcanis vitrei Permessidis vndis,
Impediat laxas candida vitta comas.
Candida turba leues curru vectantur Amores.
Candida spumigenæ pectora nuda Deæ.
Candidus Aonidũ chorus est, et candidus ales
Qui dat Acidalio colla premenda iugo.
Candida corda piis finxit natura poëtis:
Ora tamen dominæ candidiora meæ.
Quàm iuuat Idaliâ dudum recubare sub vmbrâ:
Quà viridis liquidas myrtus opacat aquas?

Strin-

Stringere quam tereti lactentia colla lacerto!
Et teſtudineâ carnem hiare lyrâ!
Quam iuuat è roſeis hâmas haurire labellis!
Et totũ multo fallere amore diem!
Eſte procul duri, procul hinc diſcedite triſtes.
Odit enim rigidos noſtra Thalia viros.
Vobis, ſpinoſæ mæſto ſub pectore curæ,
Raraq; ſit noctis ſub face tota quies.
Vos pallor, vos ſollicitet metus acer habendi
Vos teneant rauci iurgia lenta fori:
Scilicet vt tandẽ nũmi flauentis aceruus
Creſcat; et innumerâ falce ſecanda ſeges.
Pinguiaq; optato deſpument præla Falerno,
Atq; herboſa ſuas villula paſcat oues.
Me cytharæ, choreæq; habeant, me cãtor Apollo.
Fluminaq;, et murmur lenè fluentis aquæ.
Et Nymphæ et Charites et Suada, et blãda Dione
Quiq; puer lætis triſtia miſcet Amor,
His ego vel cœlum ſublimi vertice tangam:
Et præ me Attalicæ deſpiciẽtur opes.
His ego dux, rex, penè deus. Sat Delia dulcis,
Si portet cupido baſia vera mihi.
Et blandùm argutis incendens improba ocellis,
Currat in amplexus tota ſoluta meos.
Delia nam faueat; placidus dictabit Apollo
Camina Hyantæ â carmina digna lyrâ.
Delia ſin tenebras obſcurâ fronte minetur;
Stringentur Scythico pectora noſtra gelu.
Vna etenim ingeniũ, juſtaſq; in carmina vires,
Bellerophontæas vna miniſtrat aquas.
Seu vidi flauos ad fi ontem errare capillos;
Seu vidi niueos vt mouet illa pedes;

Seu

Seu vidi digitis cytharã dũ tentat eburnis;
Et ferit argutæ fila sonora lyræ:
Quicquid agat, seu me tremulis adspexit ocellis,
Seu placidã nostros accipit aure locos;
Inuenio mihi mille nouas miser vndiq; causas:
Et patet in numeros area lata meos.
„ Scilicet est aliquid pulchræ seruire puellæ,
„ Est aliquid Cyprio thura dedisse deo.
Hoc ego Pactoli nolim mutare fluentis,
Hoc ego nolim vndis Herme beate tuis.
Ecquid enim horruerim, timeamue Cupidinis arma?
Non est in famulos durior ille suos.
Ecce libens dominis mea subdo colla catenis:
Quæ modo nullius signa tulere iugi.
Hisq; oculis, quæ sic mihi me rapuere, genisq;
Hisq; labris fido manicipo me imperio.
Iamq; nouus propero Scotã de gente sacerdos,
Orgia per Grampii Cypria ferre iuga.
Nã mihi cor Paphiis vsque est penetrabile telis:
Semper et in molli pectore regnat amor.
Nec iuga detrectare lubet. satis hactenus isthæc
Exemplo didici posse cauere meo.
Exul erã, memini, totoq; Helicone relicto,
Damnabam vacuæ carmina mentis opus.
Dãnabã Puerũ, pueriq; Cupidinis arcum.
Iamq; nimis flãmis conscia tela meis.
Risere Aonides. risit Deus aliger. et quæ
Accolit Orchomenum Gratia trina suũ.
Nec mora, et è myrti nexã mihi fronde corollã,
Duxerunt clausas me dominæ ante fores.
Ex illo, nimiæ correptus imagine formæ,
Sponte mihi facio vulnera: sponte fero.

Elegia

Elegia. 2.

Curas graviores difficulter vino pelli.

I puer, i, veteris fumos deprome Falerni:
Aut Mythimnæo vincula solue cado.
Me iuuat haud vnâ noctem vigilare lucernâ;
Lucifer è toto dum fuget astra polo.
Me iuuat annexis phylirâ de more corollis,
Ante Deũ laxas impediisse comas.
„ Ille Deus tristes animi compescere curas,
Et solet indomitis mollia corda dare.
Illo Deus iuueni facilem promittere amicã,
Et fastus duræ vincere nouit heræ.
„ Bacchus amat vates, Bacchũ veneramur amãtes.
Adde puer liquidũ largius, adde merũ.
Vt sopor in fessos tandem delapsus ocellos,
Sollicitum sternat lenè quiete caput,
Interea vos ite procul curæq;, metusq;,
Quiq; dolor tristi perpluis imbre genas.
Ite procul gemitusq; graues, et seria verba.
Et quodcunq; iubes me meminisse mei.
Vos autem, remanete hilari super omnia vultu,
Cantus, et Idæis tibia grata choris.
Et iocus, et lepor. et risus. quæq; apta chorea
Ad bene compositos membra mouere modos.
Nam quid ego, viridis primæuo in flore iuuentæ,
Fila petam ternas dissecuisse Deas:
Corpus inane animæ gelido vt succederet antro:
Et præmaturo funere raptus eam?
Non ita, me superi. si quisquam hic sobrius audis,
Perge ad Socraticas dogmata ferre scholas.

Me

Me sine; iucundi madefactu flore Lyæi
Tempora, securos viuere velle dies.
„Hei mihi sed, totas quam durum est fallere curas!
„ Quam durum Idalii soluere vincla dei!
„ Quam tanto medicina malo nulla apta, furorem
„ Quæ penitus tristi diluat ex animo!
O me felicem, si queis discederet herbis,
Aut medicæ hæc mala fax poscerēt artis opem!
Vel, mea si rapidis ardentia pectora flāmis,
Lenirent dulcis pocula blanda Dei.
Tunc ego, tunc aliquam possem sperare salutem.
Et votis faciles credere adesse Deos.
„ Scilicet, in dubiis, vbi magna pericula, rebus,
„ Tarda licet veniat spes, tamen apta venit.
Nunc miserū inconstans fortuna tenaciter vrget:
Gaudet et instabilem sæua mouere rotam.
Nam dominam cupido rapit: et disiungit ab illâ
Vnde manent vitæ stamina ducta meæ.
Quo fugis ô nimium nostri secura doloris?
Quo fugis ô animis sæuior Æoliis?
An sine me tibi rura placent: soliq; recessus?
Et iuga, et innumeris sylua beata feris?
Fluminaq;, et Zephyri molles: quū murmure dulci
Sibilat in leuibus mobilis aura comis?
Silicet, vt possis teneris per rura Napæis,
Aut comes Ortygiæ nobilis ire Deæ.
Atq; vbi te sylua Dryas, aut iuga montis Oreas,
Viderit aut liquidas te prope Nais aquas;
Digna magis sylua videare? et montibus altis:
Digna magis liquidis viuere fontis aquis.
Sed quid iners timidis onero hæc loca sola queris:
Nec peto formosæ candida colla meæ?

„ Magnanimis facilis semper Deus annuit ausis.
„ Præterit ignauas surdus vbiq; preces.
Fruſtra igitur noſtros fugiſti Delia ocellos:
Non ſum de nihilo factus amator ego.
Tu licet Arctoas pedibus calcare pruinas,
Quà non vlla hominum ſemita monſtrat iter,
Tu licet aſpra pares rapidi contemnere Solis.
Quæ ſecat Eois diſcolor Indus equis,
Non tamen vlla meas fugies poſt omnia flãmas:
Nanq; viæ noſter tædia neſcit amor.
Ah! ſenſit pueri non ille Cupidinis arcus,
Nec dominæ dulci vixit ab arbitrio,
Qui Boream, pluuiumq; Iouem, qui frigora cœli,
Igneaq; æſtiui qui timet ora Canis.
„ Solus amor docuit contemnere dura pericla:
„ Cunctaq; conſtanti pectore ferre mala.
„ Solus amor, perq; et tenebras inber ire, viamq;
„ Monſtrat; et inſidias non timuiſſe ſinit.
At tu, quæ ſolita dominã deducis ab vrbe,
Hoſpitio tantæ villa beata Deæ,
Non habeas fontes, non paſcua grata, nec vmbras.
Nec poſſis læto paſcere colle pecus.
Inq; tuis quũ condiderit ſua ſemina ſulcis
Ruſticus, cluſa Ipemq;, fidemq; ſeat.
Pallida perpetuo flaueſcant gramina Sole.
Areat accenſis ſylua procera comis.
Immineat pecori, ſæuóſq; in ſanguine dentes
Tingat ouis, rapidus ventre ferente lupus.
Illinc ite auræ ſuaues: Zephyriq; tepentes,
Pictaq; purpureos florea Chlori ſinus.
Nil illic oculis, gratumue quod auribus adſit:
Omnia ſint miſerâ condita triſtitiâ.

Sic

Sic precor. at nostros si lux mea cogitat ignes,
Si memor aut nostri Delia forte volet,
Hæc subito eueniant hostilibus omnia villis:
Nec dicar faciles solicitasse Deos.
Ast illi quocunq; ibit, quocunq; recedet,
Plurima fæcundus gaudia portet ager.

Elegia. 3.

Deliæ desiderium. ad Syluas.

Hæc certè deserta meis loca grata grata quere
Quâ Zephyrus tremulis leniter arboribus
Coniugis è gremio violas et lilia portat:
Et vacuum suaui replet odore nemus.
Quis tam mutauit misero Deus omen amorũ;
Confuditq; breuẽ tã cito lætitiam;
Vt modo qui felix inter numerabar amantes,
Tam procul a dominâ cogar abesse meâ?
Damnabã (memini) te ianua dura, tuũq;
Robur, et ah surdas in mea vota fores;
Nunc ego quæ subitâ fudi conuicia linguâ.
Quam vellem rapidos irrita ferre Notos!
Nunc ego felices quam dicã in Amore secundo,
Queis licet ad clausas peruigilare fores!
Me freta disiungunt validis agitata procellis.
Me nimiũ longæ millia multa viæ.
Cogor ego vanas ad vos iterare querelas,
Fagus, et Ideæ pinus amata Deæ.
Accipite has lachrymas. nãq; ad vos Thracius Orpheus
Dicitur è querulâ carmẽ hiasse lyrâ.
Vobis ipse etiam primos narrauit amores,
Olim Thessalici pastor Apollo gregis.

Et vobis sumptis cecinit syringa cicutis,
Flebilis Arcadias Pan deus inter oues.
Vobis, quam niuei, vectant super aëra olores,
Questa est fulminei vulnera dentis apri.
Ante tamen teneris stingens Dea blanda lacertis,
Admonuit fati vimq; modumq; sui.
Blande puer, formose puer, placidissime Adoni,
Hanc animam in nostris ergo relinque labris.
Ante ego te potiar sine lux, sine dulcis ocelle,
Quam quæ agit inuentas, diua premitq; feras.
Illam armata cui fera semper dextera amabis?
Illam sanguineæ cui placet imber aquæ?
Illam cui gratæ cædes, rabiesq; fouebis?
Illam quæ nullos diligit vna viros?
Me fugies, cui natus Amor, quæ mater Amorũ?
Me formâ reliquas quæ super exsto deas?
Me quæ delitiæ diuumq;, hominũq; perennes?
Me cui tu vitâ charior vna mea?
Respice me, nam quâ merui non parte placere?
Aut quis in hoc toto corpore næuus adest?
Quam multos credis iuuenum hoc optasse decorũ,
Cuius possessor tu modo solus eas?
Tela precor manibus, humeris depone pharetrã.
Conuenit hæc annis non bene cura tuis.
Hos dulces oculos decet inseruire Cytheræ.
Pendere hæc nostris blanda labella labris.
In mea tam niueis te serpere colla lacertis.
Hasq; genas nostro sæpe tepere sinu.
Turius hoc, tenerâ quã fortia spicula dextrã
Spargere, quã lustris exagitare feras.
Multa pati, longe duros perferre labores,
Et mãdido imbelles proluere imbre toros.

Quid

Quid facis (ah!) pudibunde puer? me spernis amā-
Quo fugis? è gremio non potes ire meo. [te?
Te sequar in medias, per saxa, per inuia, syluas,
Et comes in rigidas cōminus ibo feras. } idem
Nescio enim quid mens læui secū augurat in te,
Quod precor æquoreis obruat Eurus aquis.
Pars animæ quota magna meæ, per quicquid amo-
Lumina et hæc quæ me surripuere mihi, (tū est,
Hanc solā innuptæ hinc furare Dianæ.
Et veniam precibus fors dabit ipsa meis.
Dixit. et è roseis pendens resupina labellis, } Capdinensis
Mille dedit puero basia: mille tulit.
Mille etiam gemitus. sed nec suspiria Adonin,
Nec possunt vllæ flectere blanditiæ.
Quā licet ergo oculis abeuntē diua sequuta,
Hæc sæpe. ô mea lux lux mea, Adoni, vale.
Hæc vobis syluæ si quicquā audisse doloris,
Mortalem potuit quū Dea flere virum;
Nunc quoq; ne pigeat nostras haurire querelas:
Quas vir ad absentem dat sine fine Deam.
Hancne ego sustinui conscensā linquere puppe?
Et potui siccas durus habere genas?
Si potui, infidæ genuit tū me vnda Maleæ: Austernus
Aut inter Siculas dira Charybdis aquas.
Sed potui. ah! quæ me nocturnæ operata Dianæ,
Deuouit versi conscia amoris anus?
Credibile hanc Scythicis legisse in finibus herbas.
Aut in Thessalicis tetra venena iugis:
Hanc quodcunq; mali fert Phasis, Iberia, Iolcos,
Credibile est calathis imposuisse suis,
Illa exesi anguis cōmiscuit ossa rubetæ.
Infaustæ plumas addidit illa strigis.

Et profecta lupi ambigui. lunæq; pruinas.
Et quæ funesto vitta reuincta viro.
Nanq; aliter dominam potui non ferre dolentē;
Dura prius quamuis, alperaq; illa fuit.
Visaq; me multâ fractū risisse querelâ.
Vixq; feme[l] nostris ingemuisse malis.
Nunc male dissimulata patet sub pectore flāma.
Delia nunc æquo nostra furore calet.
„ Nimirū magni verissima signa caloris;
„ Sustinet absenti si qua dolere viro.
„ Ter felix de quo queritur sua blanda puella.
„ Et cadit in teneros lucida gutta sinus.
„ Pro quo soliçitata venit multâ prece Cypris;
„ Quiq; puer varias felle linit faculas.
„ Ter felix, cuius fleta est iniuria. cuius
„ Damnatus nullo tempore certus amor.
„ Pro quo tristitiam pariunt insomnia noctis:
„ Aut gemma in læuâ lucida visa manu.
O ego si iam te vīdeam, mea maxima cura,
Hærebunt labris quā mea labra tuis.
Quā tibi ego cupidis vincirem, vita, lacertis
„ Collula; Hyperboreâ quæ maga pura niue!
Quam me non vlli poterunt retinere Catones,
Quin fieré gremio sarcina grata tuo!
Et mecū nudis fueris luctata papillis:
Exsaturans longâ gaudia nostra morâ!
Hanc precor, ō, niueō signandā sæpe lapillo,
Thaumantis roseis prævia portet equis;
Hanc Genius mihi luce[t]atq; hanc mihi pronuba
Et tandē votis non alienus Hymen! (Iuno:
Interea, mæstis cōiuncta hæc vota querelis
Seruate, in duris robora cortic[i]bus.

Cresci-

Creſciteq; in titulos, et nomina candida amantũ.
Et ſic æternis vſque virete comis.

Elegia. 4.

Roberto Aitonio, equiti. Poete eximio.

Læſa, fugâ ſyluas, et Gnoſſia rura petagrat,
Nec leuat arentem flumine, certa, ſitim:
Donec in vmbroſâ Dictamnũ vbi carpſerit Idâ,
Vulnera diſtractis curet arundinibus.
Hei mihi! Gnoſſiacis certa eſt medicina ſagittis:
Quæq; iuuet læſas prouenit herba feras.
At mihi perpetuũ viuit ſub arundine vulnus,
At mihi continuus percoquit oſſa dolor.
„ Tũ comes aſſiduus triſti mala cura dolori,
„ Et requiem, et ſomni munera grata negat.
„ Illa nouos reuocat, veteresq; reſuſcitat ignes.
„ Illa omnẽ ex animo ſpem rapit vna meo.
„ Illa facit triſtẽ, deſolatumque vagare.
„ Luminaq; in durâ figere cogit humo.
„ Quinetiã inuitis lachrymas extorquet ocellis.
„ Pallorem in nitidas et iubet ire genas.
„ Et ſubitâ obducit macie miſerabile corpus.
„ Sugit et è venis ſanguinis omne meis.
„ Hæc eſt, hæc, memorẽ quæ me uetat ire meorũ.
„ Hæc eſt, hæc, memorẽ quæ vetat eſſe mei.
Tu mihi, Aitonide, ſi quâ potes arte iuuare,
Affer opem: et curis tela retunde meis.
Nec quod amem, ſæui venias irriſor amoris.
Nam deus in magnos ius habet ille deos.
Cui non Leucothoẽ, cui non cantata Calyſto:
Quæq; ſua in patriis cornua vidit aquis?

Quid

Quid tibi vel Cereris, vel blandæ Cypridis ignes,
Aut referã Stygii vulnera cæca dei?
Quid Iouis æquorei flãmas? quid basia Lunæ?
Quid Maiâ geniti furta, iocosq; Dei?
Quid tibi quos sensit Tithonia nupta furores,
Dũ Cephali optatis pendet auhela labris?
Te quoq;, diuinis Nymphe tua dicta libellis,
Arguit Idalio colla dedisse iugo.
Si non vlla meũ potis est medicina furorem
Tollere; et æterno vulnere totus agor,
„ Attamen, inuisas diuellere pectore curas,
„ Est modus. hæc humeris pondera tolle meis.
Per te, per faciles in carmina blanda puellas
Altera pars animæ, magne poëta, meæ,
Rumpe moras omnes: et dum licet, obuius ire,
„ Sis memor. est veteri sera medela malo.
Vel tu carminibus, Clarius quæ dictet Apollo,
„ Erige. ineſt numeris vis quoq; cæca sacris.
Vel dulci alloquio. veniam quocunq; vocabis.
Aut aliquid curis gramine dene meis.
Gramine cæruleus regnat sub marmore Glaucus.
Piscator meruit sic deus esse maris.
Gramine Laertâ satus, exitialia Circes
Vitauit magieâ pharmaca mixta manu.
Graminibus, primæ iuuenem sub flore iuuentæ,
Æsonides patrem vidit adesse suum.
Gramina cæruleæ quis nescit læta Nepenthes?
Miscuit hanc Ithacis Oebalis hospitibus.
Sed mihi carminibus quid opus, vel fortibus herbis:
Aut opus alloquio die Roberte tuo:
Si neq; carminibus curæ, neq; fortibus herbis,
Alloquioue abeant, depereantq; tuo?

Sæuus

Sæuus Amor curarum agitat sub pectore fluctus.
Ille venit curis vnica causa meis.
Tolle mihi Paphiæ crudelia vulnera flammæ:
Absfuleris curas hac ratione meas.
Sed quum nulla leuet Paphios medicina furores;
Nulla potest curas cura leuare meas.
„ Ah natum in curas hominũ genus! licet vna,
Vna habet authores fabula vera Deos.
Forte per herbosas Penei fluminis oras,
(Nondu illic viridis cognita laurus erat.)
Venerat, haud vllis Phrontis comitata Napæis.
Ruris enim lætas oderat illa deas.
Dumq; suos placido spectat sub flumine vultus;
Sustulerat teneris molle lutum digitis.
Visa diu dubitare dea est, quos tollat in vsus:
Quod vellet doctã fingere plasma manu.
Nec mora, et in gyrũ caput omni parte rotundat.
Quod tegit innumeris prouida Diua pilis.
Inde cauat proprios septena foramina in vsus,
Iussit et erectã cernere fronte polum.
Extendit scapulis subnexis brachia palmis.
At palmis digitos donat vtrisq; decem.
Tum costis, laterumq; addit compagibus, aluum.
Intus cor, pulmo est, splen, iecur, atq, lien.
Hinc stomachũ, hinc fluidã vesicã, hinc ilia ventris
Format: et eiectis quã foret ire cibis.
Deĩn femur; et Paphiæ, lumbos, et vasa, Dionæ.
Hæc medio, illa à sẽ parte ab vtraq; locat.
Genuã sub hæc, duplex quæ tibia, cruscq; sequntur:
Et gemina in denos planta abiens digitos.
At prius, et neruos, et venas corpore spargit.
Et cerebrum in varias separat arte domos.

Iamq;

Iamq; opus exactũ est. nescit tamẽ ipsa quid esset,
Quod fictum manibus nunc videt esse suis.
Dum dubitat superã diuûm rex affait aula.
Ponit opus viso Nympha pudica deo.
Mox ita si precibus locus est, da maxime diuũ,
Corpus vt hoc vegetum spiritus intus agat.
Annuit oranti, facili Saturnius aure.
Et tua, ait Nymphe, sint rata vota tibi.
Nec mora, quũ lutea hæc, (dictu mirabile) moles,
Cæpit suspensos arte mouere pedes.
Verbaq; commotis tenui cum murmure labris,
Edere, mirantem res habet ipsa Iouem.
Nomen abest operi; quod dum dare certat vterq;;
Hæcq; opus, at animã vendicat ille suã;
Adstitit, et motis Tellus incana capillis,
Hoc nostrũ potius nomen habebit, ait.
Namq; lutũ nostrũ est. corpus mihi reddite diui;
Tũ date, quo habitũ, nomina vestra, modo.
Lis agitur. plureſq; habuit discordia partes:
Donec commota Gorgone Pallas ait.
„ Desinite iratũ. furiæ mortalia corda,
„ Aut Amor, et magnos pax agat vna deos.
Iudice Saturno fiet causa, ita diua loquuta.
Dicta probat castæ tota corona deæ.
Postera lux oritur. solio Saturnus ab alto,
Conuocat, attentos et iubet esse deos.
Mox ait. hæc animis mea dicta recondite vestris;
Nemo me, superi, iudice læsus erit.
Tu corpus capias, animã qui nate dedisti:
Hoc totũ arbitrio viuat vt vsq; tuo.
Tu vero Nymphe, manuũ hoc opus omne tuarũ
Possideas; vitæ tẽpus in omne suæ.

At

At quoniã lis eſt de nomine, nomina Tellus
Vendicet: atq; ab humo deinde vocetur homo.
Finierat ſenior. placuit ſententia cunctis.
Dicta notant tabulis maxima Fata ſuis.

Elegia. 5.

Diſceſſus a domina.

Eheu, quam vigiles viuũt ſub pectore flãmæ!
Quam dolor hic longã nelcit abire morã!
Quã ſubit illa oculis, qualis mihi viſa fuiſſe,
Quũ peteret curſus puppis itura meos!
Auſa meũ teneris collũ vincire lacertis;
Mæſta per irriguas imbre fluente genas.
Auſa, verecundo vultũ ſuffuſa rubore,
Prodere quæ taciti ſigna doloris erant.
Quo propteas demens nec tali digne puellã,
Quæ fleat ingrati pectora dura viri?
Ergo nec vt maneas, noſtri facit improbe cura?
Nec tibi iurabas quas prius eſſe faces?
Quũ tu, ſyderibus ſolitus componere puris
Lumina; quũ blandis noſtra labella roſis.
Quũ modo tot gemitus, modo me titubãtia verba,
Nunc puduit lachrymas ſæpe notare tuas.
Sed quid ego lachrymas, quid ego ſuſpiria dicã?
Quid quas blanditias callida lingua dabat?
Ora etiã adſpexi, veluti certantia buxo:
Et macié vultus extenuaſſe tuos.
Has ego te noſtro fraudes ſtruxiſſe pudori
Crediderim? non ſi Delius ipſe canat.
Aut deus in ſiccis Lybiæ torrentis arenis.
Aut Præneſtinæ nobilis ara deæ.

Et

Et tamen accedo de te mala credere tanta:
Nempe vnum hoc istas expetiisse preces.
„ Longa dies, modo quæ nulli referata fuerunt,
„ Prodit: et occultis euocat è latebris.
„ Longa dies, quid amor per dura pericula nouit.
„ Nec patitur fictã pondus habere fidem.
At tibi si rigidi fuerat maris æquor arandũ;
Dexteraq; in vacuos aura vocanda sinus;
Visere si nostro terras procul orbe remotas,
Et tanta externas ire cupido vias;
Cur tibi non isto resolutus tempore funis:
Quo facies oculis non tua visa meis?
Tunc ego nõ madidis sequerer tua lintea ocellis.
Ferrẽ pro reditu vota nec vlla tuo.
Libera tum Paphias possem contemnere flãmas.
Et spumã genitæ tura superba deæ.
Nunc mihi per molles sensim noua flãma medullas
Serpit: et ignoto vulnere pectus agit.
Nec scio quã furiale malum dulcedine creuit.
Sed venit iaculis certus ad ossa deus.
Vos eritis testes, quæ conscia numina veri;
Queisq; patet solis quicquid vbiq; latet;
Sæpe reluctari primis quã visa fauillis:
Et frustra quoties rete tetendit amor.
Nunc tamen, vt nostro liceat discedere ab igne;
Ferre queas nigri murmura rauca sali?
Turbida quũ in summo paulatim suppara malo,
Huc illuc Boreæ spiritus acer aget.
Raptabitq; ratẽ multũ assurgentibus vndis,
Vt nequeant ipsi transtra per ire viri. (ris:
Quis tibi tunc animus, modo quũ sublimè vehe-
Despicieisq; feri desuper arua freti?

Nunc

Nunc vero irati ſuſpenſa pericula ponti,
Ne mons infeſtæ te premat altus aquæ?
O vtinam hybernæ frigus penetrabile Brumæ,
Stringat aquas: canâ veſtiat arua niue!
Sin patet in curſus pelagus, diſcordibus auris
Differat in medio vela pater pelago!
Quid precor infelix? placidi ſubſidite fratres:
Subſternat faciles et Galatæa vias.
Vt te, cuncta freti præuecte pericla Britanni,
Accipiat placido Gallia banda ſinu.
Illic, ſiue oculis aliqua eſt placitura puella,
Seu nulla eſt, flãmæ ſis memor oro meæ.
Hactenus, et lachrymis per mæſta fluentibus ora,
Subſtitit in mediis blæſula lingua ſonis.

FINIS.

EROTICON

Liber Sextus, cui titulus,

ELEGIÆ.

Elegia. I.

Domino Ioanni Scoto Scototeruatio, equiti, Cancellariæ regiæ in Scotiâ directori.

SI peccat, monitis quisquis non paret amici,
Hoc ego conuincar crimine Scote reus.
Quid præcepta paras? nempe vt tua iussa ca-
Sic ego Dî faciant liber amator eam! (pescã?
Ah sed iners duro cogor seruire tyranno.
Cogor, nec mî isto viuere ab igne licet;
Qui mea perpetuâ succendit pectora flãmâ:
Non prius infestis tacta Cupidinibus.
Hoc mihi seu vitium est, animi seu cæca libido,
Natura haud dextris addidit ominibus.
Non heic herba valet, tenerâ radice revulsit,
Quam saga Æmonijs Thessala nota iugis.
Heic medici non dextra Dei: licet aduolet ille,
Reddidit Hippolitum qui tibi Diua tuum.
Quærebam tolli posset si vulnus; at illud
Pæoniæ vanam respuit artis opem.

nullus amor est medicabilis herbis

" Ecquid

„ Eequid enim admoueat medicas Podalyrius
„ Nulla vbi pro tãto cauſa dolore paret? herbas
„ Nec venit ante oculos plagæ via cæca, ſed intus
„ Æſtuat: et clauſo pectore multa furit.
O quoties, volui curas ſopire Lyæo:
Triſtiaq; argutis vincere corda iocis!
At ferus, in cyathos, et læuia pocula, ſerpens
Admonuit dominæ, detinuitq; puer.
O quoties, lachrymas cupiens inhibere cadentes,
Acceſſi Aoniæ tangere fila lyræ!
Sed dolor è tumidis lachrymas protruſit ocellis:
Tenſaq; ſunt manibus fila remiſſa meis.
„ Nanq; vbi amor certâ violauit arũdine pectus;
„ Tranſmiſitq; ſuas dura per oſſa faces;
„ Ah! non Pierides, non carminis author Apollo
„ Proderit, aut Chio dolia plena mero.
„ Siue petas montes, ſcandit prærupta Cupido.
„ Siue vmbras, ſolũ tecũ adit ille nemus.
„ Siue luber virides indagine cingere ſyluas,
„ Inſequitur ſæuas ſæuior ipſe feras.
„ Deniq; quicquid agas, fugias, maneaſue, tenebit
„ Nec latere cuſtos deſinet eſſe tuo.
Heu, neſcis quid amor; neſcis: qui ponere flãmas,
Spiculaq; è toto demere corde iubes.
„ Differri poterit, fateor, mota Scote furoris:
„ At bene non verus tollitur vllus amor.
Crede, prius ſiccis remanebit piſcis in vndis;
Altaq; nocturnos Luna relinquet equos;
Terra prius ſummi ſcandet confinia cœli;
Nec Tenebris flauas in mare voluet aquas;
Quam vetus illa meo migrabit pectore flãma.
Huius ero viuens; huius erõ moriens.

Stringe

Stringe manus duris solido ex adamante cathenis,
Quà pendet Scythicâ qui dape pascit auẽ;
In terras, in aquas extremas vsq; relega,
Quà nulla humano semita trita pede.
Illa dabit validis exsoluere brachia nodis.
Illa dabit celeri me pede ferre domũ.
Nec me tam facies dominæ pulcherrima cæpit;
Aut decor in flauis qui solet esse comis;
Quũ Zephyri leuis aura vagas per eburnea colla,
Iussit vicinis basia ferre genis:
Non oculi tremulas vibrantes vndiq; flãmas;
Labraué puniceæ tincta colore rosæ;
Nec si qua Herculeo bis tinctas murice vestes,
Aut simplit Coos conspicienda sinus;
Quantũ, quod doctis Clario de fonte puellis
Par canit: et resonũ pectine pulsat ebur.
Quantũ quod pudibũda, et morsũ integra tenore;
Et nondũ tacto corpore casta manet.
Desine Store ergo indomitos inhibere furores.
Desine de rapido pellere corde malũ.
Desine quod validâ semel est radice retentũ;
Vellere conclusis pectoris è latebris.
Pœna licet Tytii, Capaneî me fatà morentur;
Et Stygia in mediis me sitis vrat aquis;
Non tamen vlla sequens dominâ diuulserit hora:
Aut ad tam pulchræ lumina cæcus ero.
Illa tibi iuro per quæ modo lumina dixi;
Per conchâ uectæ furta iocosa deæ;
Per Suadã; Orchomeniq; deas; per quicquid amo-
Quod me tam dulci subdidit imperio; (rũ
Sic fore. si fallã Tragici vexate furores:
Tisiphoneq; omni verbere terga notes.

Me

Me legat, hinc iuuenũ quicunq; pot enter amabit
Et fastus durâ perferet à dominâ.
Mè legat, arguti miratum verba Propertî.
Siue Catulle tuos, siue Tibulle modos.
Quumq; leget, Paphii vates Leochæe puelli,
Quantum tu verus dicat, amator eras!
Hoc mihi plus, docti quã voluere scripta Galeni.
Plus mihi Socraticâ quam latuisse scholâ.
Plus mihi, quam summos det Iustinianus honores.
Aut clarum eximiæ reddat honore togæ.
Plus regum quam diuitias æquare, ducumq;.
Et tumidum Tragico carmen hiare sono.
Ecquid enim Æschyleo suras vincire cothurno,
Mæoniaue iuuat bella animare tubâ;
Amphiaraëæ prodest quid fata quadrigæ
Dicere; quid magni Laomedontis opes;
Si puer auratæ depromens cuspidis ictus,
Fixerit infestis pectora arundinibus?
Ah, quam tum mollis cupies tibi verba Philetæ!
Aut Cyreneæ fila mouere lyræ!
Quã tibi Mimnermus, quã Lesbia Nympha pla-
Quam sapiet lepidi Tëia Musa senis? (cebit.
Alter ad Inarimen igitur; pressumq; Typhœa:
Et verba inflato ponderet alta sono.
Triste scelus Danai referat. mensasq; Thyestæ:
Quum Sol auersos turbidus egit equos.
Alter aquas sulcet liquidas currente carinâ.
Visat et extremis subdita regna polis;
Nempe vt aquis ignes frustra compescat Amoris:
Imperet æquoreis quum Venus ipsa vadis.
Me iuuet angusto numeros concludere gyro:
Quos bene non durus iam mihi dictat amor.

nihil lyra amatori

Me iuuet assiduis madidum certare corollis.
Ducereq; ad charæ pocula nomen heræ.
O ita Scote abeat, sic flagret prima iuuentus!
Sit modo de dominâ spes mihi blanda meâ.

Elegia. 2.

In Riualem.

Hæcne etiam accessit nostro iactura dolori?
(Me miserũ!) an veri fabula nomen habet?
Hancne putem alterius stringi gaudere lacertis,
Quæ se tam firmâ dixit amare fide?
„ Ah, sæuum nimis et malefidum fœmina nomen!
„ Ah, solâ constans in leuitate genus!
Ah, pereat cupidũ didicit quæ fallere amantẽ:
Et sua Lethæis nomina mandet aquis!
Hoc meruere æstus, exanclatique labores?
Nudaque simplicitas, et genuina fides?
Mille etiam casus, et mille pericula rerum?
Illa mihi vacuos ne finat ire dies,
Cuius ab arbitrio perii, subitoque reuixi;
Inter et incertus spemque, metumque fui.
Illi ego at (hei!) nuper crudelia fata timebam;
Damnabamq; Deas, præcipitesq; colos.
Quum nox atra iustis furtim subrepsit ocellis,
Qui mihi adhuc misero tam graue vulnus alunt.
Quas tũ ego nõ lachrymas, quæ nõ lamenta parabã
Iret vt effusis, mæsta Elegeia comis?
Quam tum sæpe imõ gemitus de pectore ducens,
Clamabam: mea lux, sic mihi rapta iaces?
Ibimus, et Stygias vnà tranabimus undas.
Nec tibi mors soli hunc, claudet iniqua diem.

Tecum

Tecum ego Persephonen, Ditisq; silentia regna,
Et carpam fido pascua lenta pede;
Myrteus Elysios vbi lucus opacat amantes;
Fallentes placidâ vulnera prima lyrâ.
Blanda vbi perpetuo Zephyri leuis aura susurro,
Natiuus multùm interstrepit arboribus.
Et suadent tacitos labentia murmura somnos,
Murmura ab argutis ædita fluminibus.
Heic ego arundineasq; comas, interque papauer,
Audebo auratam solicitare lyram.
Et pueri primos narrare Cupidinis ignes:
Vt me non vnâ cuspide fixit Amor.
Dumq; cano recubare sinu, mea Delia, vestro;
Et dare pallidulis basia mille genis.
Fors quoq; nos aliquis viridi specularis ab vlmo,
O quam constanter hi duo, dicet, amant!
Optabitq; meos in se transferre calores,
Lesbia Pierijs addita Nympha choris.
Quæq; suo Phrygium maculauit sanguine ferrum
Quæq; dedit falso fila regenda viro.
Atque aliæ innumeræ, quas fama Heroidas ornat;
Bellerophonteis nata cacuminibus.
His, ego solicitus superos in vota vocabam;
Sacratisq; dabam thura Sabæa focis;
Nempe alii vt cupiat potius mea bella videri:
Sitq; magis tacitè cui placuisse velit.
Alter in amplexus ergo, et mihi debita serpet
Basia? credibile est ista videre deos?
Credibile è summo curare hæc infima cœlo,
Qui mittat dextrâ tela trisulca Iouem?
Iupiter ô, si tu Deus es, rape fulminis ignes;
In mihi deuotum desuice tela caput.

Si de Sidonio non falsa est fabula tauro,
Nec quæ de Inachiâ pellice multa refert:
Quos ego non patior furiatâ mente tumultus?
O in quod magnum me vocat ira scelus.
Nostra licet sæuum penetret sub pectora ferrum;
Inque abeant artus terra venena meos:
Me licet in Siculo viuum torrere iuuenco,
Et poscant laceri figere membra veru:
Lenior accedam, nulla heic patientia nobis;
Hæc tetigit magnos sæpius ira deos.
Testis erit Phœbus, coruo qui credulus albo,
Transegit dominæ pectora chara suæ.
Testis Tartareæ fuscus Deus arbiter aulæ,
Perithoi multa compede membra ligans.
At tu qui nostros donis mereris amores,
Diceris et nostræ vjuere gratus heræ,
Istæ saxa manus, ista et sint brachia quercus:
Vt nunqam posthac in mea colla ruas.
Quas etauarus opes cumulato congeris auro,
Auferat iratis Adria toruus aquis.
Ipsa neget Cereris tellus tibi munera, et ipse
Ate amnis liquidas in mare voluat aquas.
Vsque tibi ipissis obscurus nubibus æther:
Vsq; tibi aflatus deneget aura suos.
Vni sol niger, et nunquam sit lucida Phœbe;
Vni annus varias nesciat ire vices,
Et quando innumeras longis erroribus vrbes
Expleris, durâ pressus vbiq; fame;
Vix tamen inuenias cui sis miserabilis: aut qui
Porrigat exiguæ commoda parua stipis.
Euenient, dat signa deus, qui dicitur vsq;
Aonio flauas fonte lauare comas.

Ille

Ille enim pueri flãmas bene nouit Amoris:
Et deus hoc didicit quam sit amare graue.
Testis quæ Penei patris implorauerat vndas,
Fessa nimis longâ Nympha pudica fugâ.
Testis Leucothoe. Clymene. Clytieq; relicta.
Et quas longa foret dinumerare mora.
Illum equidem vltorem pro tantis affore credo
Criminibus: nec me decipit augur auis.
Tunc ego te frustra genua incærare deorum,
Tunc ego ridebo vota, precesq; tuas.
„ At quicunq; aderit, dicet non lædere vates.
„ Pro quibus Aonii militat ira Dei.

Elegia 3.

Heliotropium Montgomerii anagramma.

Qualis amans Clytie, quũ sol sese occulit vmbris,
Curarum nimio pondere muta iacet.
Languidulum herboso caput inclinata cubili:
Ceu quem Ischiacæ fixit arundo Deæ.
Nec finit adractos per frontem errare capillos,
At desiderio candide Phœbe tui
Contrahit; Eoo donec de cardine mundi,
In Phaetontæis conspiciare rotis:
Frænaque corripiens validâ spumantia dextrâ,
Illustres radijs vndique cuncta tuis.
Tum tibi de tenui modulato gutture cantu,
Turba salutantum perstrepit alituum.
Tum tibi et illa comas nondum per colla fluentes
Explicat: atque oculis ridet Apollo tuis.
Talis ego, nisi me dominæ prope limina fistat,
Candidus, et lætâ fronte serenus Amor.

Hiſq; oculis,mellitum oculorum haurire decorem,
Et valeam flãmæ lampadas adſpicere.
Illa vbi deſeruit duro ſub Amore gementem,
Enecat: ancipites,mens negat ægra moras.
Mille miſer patior diuerſæ cuſpidis ictus.
Vnum cor,multo vulnere vulnus habet.
Pallida natiuum mutat mihi forma calorem:
Forma habet indicium pectoris illa mei.
Spes bona,deſperat quæ cordi vulnera fecit,
Ales Amor,curâ poſſe coire ſua.
Languida mens,ægro torpet confecta dolore,
Iam Stygios ſpectat proxima vita lacus.
Neo me cornipedem redeuntibus ordine gyris
Flectere nec manibus ſumere plectra iuuat.
Pænitet heu luſu mollem tranſiſſe iuuentam,
Excruciantq; animum tempora læta meum.
Quodcumq; aſpicio cauſa eſt ſatis ampla doloris.
Nullaq; ſunt oculis,lumina grata meis.
Nam mihi quæ ſolum ſplendebant lumina lumen,
Triſtè ſub abſentis nube latent dominæ.
Dũ mea Nympha,meus,radianti ſydere,Phœbus,
Præcipites ad me flexerit alipedes,
Luminis vt dũ blando fulgore coruſcus,
Eripiar tenebris ô Libitina tuis.
Illa vbi de cælo nitidum caput extulit aureo,
Et matutinos flectere cæpit equos.
Languor,et ingratæ fugiunt de pectore curæ.
Nec miſer arentem cernere cogor humum.
At leuor; et cui nunc didici ſeruire puellæ,
Specto indefeſſis lumina luminibus:
Tum deſiderii noctem,quam longa videtur,
Quum videt optatam præcipitaſſe fugam,

Ille

Ille animi vigor, et mentis vis ignea magnæ,
Spem monet è vili membra leuare thoro,
Tum me non dubiæ monet incostantia sortis,
Tum me nulla potest detinuisse mora,
Quin læta superas exlurgam fronde per auras.
Dum sua tu stirpi fers alimenta meæ.
Cernis vt exultem passis per colla capillis?
Inq; tuos pandam brachia nostra sinus?
Cernis vt ille color, mortis qui debuit esse,
Purpureo roseas tingat honore genas?
Expectate dies, et luce beatior omni
Nectę precor longas in mea vota moras.
Nectę precor, tuque ô qui dirigis ora lupatis,
Tardior occiduis Phœbe lauetis aquis.
Sim tibi zodiacus, mea vti quæ summa voluptas
Spectetur multis firmius huic oculis.
Si faueas, miserum cumulabis munere vitæ:
Sin fugis, hæc celerem mi feret hora necem.
Sed frustra, ah frustra hæc, quū vix mora libera fa-
Curris ad arbitrium non ita Phœbe tuum. (di.
Orbis enim, celeri qui secum agit omnia gyro,
Teque, tuosq; ignes Cynthie blande rapit.
Ergo cum duri hæsere hæc tristia Diui;
„Nec licet æternæ vertere legis iter,
Siqua precor nostræ tangit te cura salutis
Corripe festinâ fortia lora manu.
Quod superest (durâ quoniam sors lance negauit
Cætera) ab inuito, spes mea, triste, Vale.

Elegia. 4.

Elegia. 4.

In vini abusum.

Quis fuit inuento qui proluit ora Lyæo
Primus; et à gratis auius iuit aquis?
Illi nascenti, fatalia pensa Sorores
Deberant pullâ subsecuisse manu.
Illum terra parens cæco inuoluisset hiatu.
Mersisset rapidis nox Phlegetontis aquis.
Ille quot ô hominum generi mala vexit? ab illo
Qualis mutati venit amoris hyems?
In cuius subiere locum, rixæq; cruentæ,
Præliaq;, atq; irâ concomitante furor.
„ Vino, quæ modo casta fuit, fit mœcha marito:
„ Et violat sacri iura, fidemq; thori.
„ Vino, dulce decus formæ corrumpitur omne,
„ Quum turpat nitidas purpurâ fœda genas,
„ Vino, prona ruit Lachesis; cultrumq; sororî
„ Sufficit; et iuuenem peierat esse senem,
„ Non olim fatuo soleris Pandora Epimetheo
„ Dira tot in clausâ pixide damna tulit;
„ Quum fundo spes vna imo subsedit, vt inde
„ Solamen miseris posset adesse malis;
„ Quot vinum furias, quot trista funera terris,
„ Morborum species quot tulit; atq; necis.
Quin ô quin scelus hoc terrâ procul exulat ôni,
Quin ô quin Diui perditis hoc vitium.
Quis tulit hue Satyros? vel quis madidos Silenos?
Quisue corymbiferi sistra, scyphosq; dei?
Non eget his Thamesis, non his Bodotria glaucus,
Non eget his placidi gemmea ripa Tai.

Ipsa

Ipsa viden tellus, renuit tibi læuis Osiri,
Atque tuis ap[illegible] vitibus hospitium.
Exerce Phario Mareotica iugera Nilo
Pinguia, quà pluuiæ non cadit imber aquæ,
Exerce glebas, quas mendax cunq; supinis
Laudibus in cœli Græcia summa vehit.
Itala te potius teneant, vel Gallica rura.
Aut Tagus aurifluis quà subitæ quor aquis.
Quidnã Arctoa petis mãdi loca: plaustra vbi pigri
Aurigæ: et canam non adit vrsa Thetyn?
O vtinam tibi nostra Caledonis ora lateret;
Quæ nimis ad cyathos iam venit æqua tuos!
Quæ noctem vino tentat superare; diemque;
Improba, virtutum non memor, et proauũ.
Illos in duri certamina Martis euntes,
Cornua cum rauco perstrepuere sono;
Et vel Britto suos, vel Pictus tenderet arcus;
Cimber et iufestã bella secure dares;
Non pater Ogygius, non lusibus apta Dione, aut
Flexit fæmineis tibia grata choris.
Ferre sitim, superare famem, contemnere brumæ
Frigora, et æstiuæ torrida signa canis,
Cautibus in rigidis duram captare quietem,
Et Cereris solo munere mane frui,
Illa Caledoniæ gentis Mauortia virtus.
Sic docuit Latios vertere terga duces.
Tum si pacis opus, terram proscindere aratro,
Cura, vel è lustris exagitare feras.
Ardua nubiferi superare cacumina Grampi
Cursibus, aut fratres maxime Ochelle tuos.
Stagna leui cursu transmittere, flumina nando.
Aduersam duris rebus inire viam.

Donec

Donec lassata fugâ certâ fera fixa sagitta
Tanti non pretium vile laboris erat.
Tum focus in medio, stipulaue humiliue myrica
Structus, vbi flammas sparsit vbiq; suas,
Viscera continuo coctis rapuisse iuuabat:
Et tremulos artus in noua fusta dare.
Venire bouis coquere, aut verubus torrere salignis
Atque in graminea sumere sede dapes.
Vere leui Cererem, depromere, flumine Bachum,
Hæc illis vitæ norma seuera fuit.
Sic illi vixere sui decora aurea sæcli
Proles Fergusiâ credita digna domo.
„ At nos Penelopes sponsi, Alcinoiq; iuuentus,
„ Nil nisi curandâ de cute solliciti,
„ Currimus ad nudæ ludos per compita Floræ:
„ Et Veneris dici semper amamus aues.
„ Stertimus ad Bacchi cyathos, vigilemq; lucernæ:
„ Dum feriat radiis nostra Falerna dies.
Eheu, (nam pudet, et semper meminisse pudebit,)
Præteritis qualis noctibus ipse fui:
Ebria quum multo moui vestigia Baccho.
Et volui quicquid fasq; nefasq; fuit?
Blande puer Semeles, quid me tibi fallere gratum?
Cur mihi blanditiis retia tensa tuis?
Quâ merui culpâ fieri tibi vilior algâ:
Deserit in scopulo quam leuis vnda maris?
Aut ego, si memini tua munera corniger Euan,
Et thyrsum, et vites, poculaq;, et phyliras,
Cornuaq;, et lætâ pendentes fronte corymbos,
Sertaque de uiolis, sertaq; texta rosis,
In cœlum lepido versu sublimè vocaram.
Hæne igitur meritis præmia digna meis?

O vrinam, numquã posſem tua dulcia dona, aut
Hauſiſſem labris pocula nulla meis!
Sic modo penè mihi vita eſt erepta furenti.
Dum multus rueret viſcera noſtra calor.
Febris erat, quæ me noctesq; dieſq; fatigans,
Exſuxit venis ſanguinis omne meis.
Credimus? hoc Phœbus, turbæq; nouẽplicis ordo,
Tum grauia in vatem numina facta ſuũ,
Inflixere mali; memor vt te hinc Bacche caueré:
Et fugerem luſtos tempus in omne tuos.
Nunc ſupremà vale quid enim meruĩ tibi, Bacche?
Eſt ſatis in curis Delia ſola meas.

Elegia. 5.

Amator ita valedicit.

Qualis fumificas rapidi Phlegetontis ad vndas,
Aut Acheronteos, impiatum ba lacus,
Doliolis injectas aquas, neque dolia replet;
Semper enim infuſæ deſluit humor aquæ;
Qualis et Æolides ſaxum reuolubile verſat;
Et ſitit in mediis Tantalus æger aquis;
Talis ego: qui perpetuo te candida verſu,
Conor in æthereas, Delia, ferre vias.
Namq; vbi principium, medium, finiſue laboris:
Namq; vbi erit pumeris meta notanda meis:
Te ſine ſi nihilum mens inchoat: vnaq; vena,
Materieſq; animi ſis, mea diua, mei?
Quis potis infinita vllis comprendere metis?
Quiſue modum ſtatuat cui modus omnis abeſt?
Si tua laus, tua ſi virtus, ſi gratia formæ,
Præfixis laudum finibus vſq; carent;

Cur

Cur ego, finitis quæram te claudere gyris?
Curue meo sperem tollere in astra sono?
Nunc igitur Paphiæq; genæ, Phœbiq; capilli,
Æmulaq; æthereis lumina bina globis,
Et mille in roseis errantia basia labris,
Er non mortali cætera digna sono,
Vosq; simul, Veneriſq; puer, comiteſq; Valete,
Et chorus, et numeris barbite grate meis.
Sit satis ô, primam semel incaluisse iuuentam,
Sæpeq; sepositis ingemuisse iocis.
Sit satis ô, vigiles duxisse ex ordine noctes:
In gremiu sallæ dum cadit imber aquæ.
Nam quid ego cæcæ potui dare vela carinæ,
Huc vbi Sicanias Scylla resorbet aquas?
Huc vbi flexanimis mulceat Acheloides odis
Pectora, Vlysseis non bene fulta dolis?
Debueram potius Phœbi gemmatoris ad aurem,
Astra super positus, carmen hiasse lyram,
Atq; inter magnos sublimi vertice vates:
Monuisse æterni maxima facta dei.
Vt pater omipotens, totu hoc quod vbiq; videmus,
Quod tiare, terra, aer, astra, poluſq; cluet,
Struxerit è nihilo; atq; sui partem immortalem
Clauserit, olim huius corporis in latebris:
Omnia quæ, nullo morituris tempore chartis,
Barbaſi potuit tradere dia chelys.
Aut Solymæ motis pro libertate tyrannis,
Tassæâ canerem prælia magna tubâ.
Aut quod ALEXANDRI sacris operata Camœnis
Cura, Caledoniis prodidit alta sonis,
Indicium solemne Dei: quum plurimo ab igne,
Flagrabit vasti solis vtrumq; latus.

Hinc

Hinc mihi materies fælicis carminis ifſet,
Ora per attonitũm ſuſpicienda virũm.
Nunc Puer ille meæ carpſit libamina Muſæ:
Laſciuiſq; abiit prima iuuenta modis:
Forſitan vt diri fierent ludibria Momi:
Et male feſtiuas exprobet ille faces.
Nec tamen eſt, pudeat Pueri quod caſtra ſequutus:
Aut precibus Gnidiam ſæpe adiiſſe Deam.
„ Nã quod habet crimẽ dominæ meruiſſe fauorẽ:
„ Aut bene promiſſam non violaſſe fidem?
„ Quid ſceleris firmi conſtantia pectoris abdit?
„ Et ſpem non longis depoſuiſſe malis?
„ Quidue mali pia ſimplicitas, verumq; ſed illa
Omnia, militiæ ſigna fuere meæ
„ Adde quod, et viridem dominæ Natura iuuentã,
„ Addixitq; tuis parue Cupido iocis.
Namq; aliter de ſtirpe hominũ genus õne periret.
Et quicquid tellus nutrit, et vnda maris.
„ Verna decent flores, æſtiuaq; tempora ſpicæ;
„ Autumnũ fructus; frigus iners hyemem.
„ Blãdus Amor iuuenẽ. nũquã mihi ruga ſeuera,
„ In frontis viridis margine arata placet.
Hactenus, et Pueri dubios eualimus æſtus:
Et dominam longo vicimus obſequio.
Nunc lyra de numeris, et tu chelys apta choreis;
Me iuuat inflatã bella tonare tubã.

FINIS

EROTICON.

Errata.

Pag. 12 lineâ 9 insideat, pag 21 l 13 inferunue. p 23 l 21 di di, huiusmodi alia inueniuntur passim quæ sic restituenda erunt, oti, Carpathi, desideri, Grampi, dis. p 26 l 4 fumat, 20 deas, 24 blandâ. p 39 l 4 furens, 11 vreret. 22 candida 6 p 27 l 1 mammæ, 2 sydera 11 munus. p 30 l 22 punctum auferendum. p 35 l 6 dolor, 14 cernens, 32. nescio. p 31 l 12 neganti, 14 prodita 15 tu, fumem, p 49 l 3 heri. p 50 l 22 quæ. p 56 l 4 modicè, 16 quâ, 60 post Acherontici deleatur comma. p 92 l 3 angit. 4 dolorem 27 quas. p 67 l 10 putares 18 laxos. p 70 l 27 pipilantes. p 72 l 32 fontis. p 76 l 11 diem. p 80 l 18 decreta p 82 pro lineâ illâ, cor vulnerum patescit, restitue, quod cor modo arbitraris. p 85 Elegiæ. p 91 l 9 querelis. p 92 l 6 pro sui restitue docens. p 95 l 20 vagari. p 97 l 16 fingere. p 99 l 16 suffusa. p 101 l 4 arua. 103 l 30 Tiberis, quæcunq; alia occurrent, ipse per te, lector amice, corrigas, iterum, atq; iterum rogo.

IOANNIS LEOCHAEI SCOTI,

Epigrammata,

IOANNIS
LEOCHAEI
SCOTI,

IACOBO HAYO,
NOBILISSIMO
Duncastriæ Vicecomiti, &c.
Regi à Consilijs sanctioribus.

Ioannes Leochæns. S.

NOn te celabo, (Nobilissime Haye,) *qua ego in biuio versatus fuerim: dum*, Musarum mearum priorum, *particulam hanc & materiæ dignitate, & ingenij acumine, cæteris posteriorem, tibi dicare animus iampridem fuit. Dum, enim, inter virtutes tuas illas plane heroicas, meamque rusticitatem, & ingenij tenuitatem, comparationem instituere paro: non possum, quin pudore suffusus, vadimonium statim deseram: speque omni abiecta, a tam audacibus ausis omnino desistam. Sed enim, dum heic incertus fluctuat animus: & potius peiora concipit, quam melioribus fidem adhibere potest, tandem aliquando, necopinanti, spei aliqua lux affulsit. Et cum spe, audacia crescens, stimulos adiecit. Quorsum enim istud Musis sacrum pectus, hæc fugiat? non vnus idemque cantus, semper eas delectat: nec earum mystas capere, aut auditorum aures replere pootest, δὶς κρᾶμβα θάνατος. & vt cum poeta loquar,*

Quod caret alternâ requie, durabile non est.

Hoc idem, ego qui tibi persuasum esse volo, ecce nunc exemplis ipse prae: neque diu vel lasciuioribus, vel tristioribus insisto: sed ex utrisque, aliquid lectori temperare volui: quod fastidium, non posset omnino parere. Vtinam meus hic conatus, aut tibi, aut illi gratus! veruntamen, vt eorum diuersa ingenia, ita, tuum, omnis humanitatis & comitatis commune Asylum, si non vsquequaque, dextro pede propositi nostri vestigia premere potui: veniam dabit saltem volenti. Sed enim, dum ego his aures tuas obtundo; in decori scopulos, fortassis incautior impegi. Quorsum enim epistola? aut quid hic tandem est, quod non pari dexteritate, in Epigrammate aliquo dicere potui? nisi si fors, simplicius, & humilius, mearum virium probe conscius, profari volui. Deas ergo meas, heic, prius flexo genu suppliciter deueneratus, ad te (Nobilissime Domine) sermonem statim conuortam. Neque lectorem, in prima statim pagella, aliud expectantem, hiantem deludi, & a nugis hisce longius arceri sinam.

IOHANNIS LEOCHAEI SCOTI, EPIGRAMMATVM.

Liber primus.

Ad Musas.

LVsimus, & primos teneræ lanuginis annos,
Iussit amor castris, ecce, vacare suis.
Iam, noua Pieriæ prætentant fila puellæ.
Iam, nouus auratam pulsat Apollo chelyn.
Bilbilides Musæ, mihi vos ab Amore secundæ:
Porgite de vestrâ pocula plena manu.
Et tria mi, sed non cupidæ quæ Cinna maritæ,
(Res mihi cum dominâ conuenit ista meâ.)
Sed præbete satis nasi, & breuitatis acumen:
Quo possim ingenuus libera verba loqui.
Ne tamen exsectis Cybeles me reddite mysten

Testibus stat veri sit mihi forma viri.
His nam ego si viduer, (vereor ô Cytherea) puella
Nulla leget numeros, nulla feretque meos.

Iacobo Hayo, Vicecomiti Duncastriæ

Si mihi de Pario non surgat marmore tectum;
Nec camera auratas explicet vlla trabes;
Si mihi non tot sint, quod iugera miluius errat,
Dum Sol occiduo gurgite soluit equos:
Si procul & fastus, & inanis nomina famæ;
At que honor est tectis, ambitioque meis.
Pauper & ignotæ traducens tempora vitæ,
A Ioue, & irato fulmine tutus eam.
Charus at Idalijs, at charus Apollinis vmbris,
Cāstaliam noto tramite carpo viam.
Inter & errantes hederas, laurumque virentem,
Possum Aganippeâ carmen hiare lyrâ.
Carmen, quod Tragico feriat modo pulpita versu:
Et modo de focci legibus apta canat.
Carmen Acidalio modo quod rapiatur ab igne:
Seria vel positis temperet orsa iocis.
Ludicra nunc facili ioca ludimus ecce Camœnâ:
Et damus hos, multo sed sine felle, sales.
Nugarum hic labor est. tamen hæc nugosa Thalia,
Iura patrocinij postulat Haye tui.
Si pudet illarum; (mihi munera nec super vlla.)
Elige, verum nugas vis: an habere nihil.

Canace

Canaçe moribunda.

Das telum Macareu, telum, pater Aeole, nobis.
Hoc accendor amans, hoc moribunda cado.

Amiço cuidam, veterum amicitiarum immemori.

Tu licet incedas Tyrio spectandus in ostro,
Possideas quantum Lydius amnis obit,
Tu licet Assyrio flagres perfusus amomo,
Stipite vel cosli mollis Achaemenji,
Ne tamen, ô, veteris sortis nos immemor, Aule,
Relliquias primæ, despice, amicitiæ.
Nec mage te sophiæ præclaris artibus auctum
Rere, vel eloquio consilioue grauem.
„Fallere si hæc credis, neque enim hoc multitia præbent,
„Vt sit multiscius, qui modo erat sceleus.

De Pyrami, & Thisbes morte.

Quos parilis, parili coniunxerat igne, Cupido,
Fata iubent, parili morte, perire pares.
Felices! vnus quos non disiunxerat ignis.
Vna dies, vnus terror, & vna quies.

De eorundem mortis modo.

Dum venit hic, timet hæc, hæc dum timet, hic venit vltro.
Hic, illâ veniente cadit: venit illa, cadente hoc.

De jisdem.

Infelix spes, infelix promissio amantium,
Infelix nox, infelix ferale sepulchrum,
Infelix morus, fons, & spelunca Leonis,
Infelix vestis, nimis infelicia cuncta,
Qui poterant iuueni læta, aut spondere puellæ?

In Vatum, eximium potorem.

Humida perpetuum cur stillant lumina rorem?
Distendunt tumidam cur tibi vina gulam?
Cur solitus fugit ore color? geniumque labascit?
Pustula quid rubras pingit oborta genas?
Annè quod ars placuit nimium tibi, vate, bibendi?
Ars nona, nec nostris cognita forsan auis.
Penitet at totas iam consumpsisse lucernas?
Inter & Euantes delituisse choros.
Iam placet, ardenti venerari numina curâ,
Et petitur cassis iusta dieta comis.
At, melius iustam poteris seruare dioram;
Quum sit aqualiculus, iusta diota tuus.

In Grammaticum vxorium.

Quod sis grammaticus, repetiti pagina Vallæ,
Quod medicus, medicâ clarus in arte Deus?
Quod vates, Aganippæo de fonte puellæ,
Quod sis Socraticus, fœmina sola dedit,

De

De Iepido, & coniuge febre laborante

Duxerat illepidam, Lepidus, pro coniuge: eratque
Iuncta parum duro dira virago viro.
Viserat hanc rapidâ male tollam viscera febri;
Vtque stetit, vultos composuitque suos,
Quamnâ, ait, ô cõiux, tua vis post funera, quamnâ
In nondum vacui parte cubare thori?
Audijt, & Stygij placeat tibi filia Ditis:
Ista premat nostri fulcra, ait, vna thori.
Cui Iepidus verat hoc pietas, castúmpue cubile:
Tu mihi, tu Stygij nam soror ipsa Dei.

In Charidemum auarum.

Mutua quum centum nuper te forte rogarem,
Mutua tu centum mî, Charideme, negas.
Pauper eras memini, nunc ipso ditior auro:
Heic rogo te centum, mî, Charideme negas.
Mutua non cupio, centum mihi debita posco:
Debita sed centum mî, Charideme, negas.
Vsque negas? centum nec, si des mille ducenta,
Accipiam, tunc hîc mî Charideme negas?

De Mathone.

Dum nulli, Matho, dũ chartis Demosthenis hæret,
Continuans noctem, pernigil, atque diem,

Plurimus assultans circũ vndique,& vndiq; pulex
Inuasit miseri colla, femurque viri.
Ille autem edoctus magni secreta Platonis,
Atque Stagiritæ charus ab arte senis,
Extinxit vigiles,prudens sapiensque,lucernas,
Ne sese aspiciens,pungeret inde,pulex.

In Nioben,ex græco Leonidæ.

Non iste tumulus mortuum intus contegit:
Extra nec iste habet sepulchrum mortuus:
Ipse at sepulchrum,& ipse mortuus sibi est.

De Phœbo amante.

Cæce puer,flammas quid flammis,ignibus ignes,
Addis;& insanæ vim,rabiemque faci?
Ille etenim,qui cuncta solo cæloque,soloque,
Quique alius vidit quid sit amator,amat.
Tela!faces!pharetræque leues:quæ mira,vel ipsum
Si necet artificem vis geminata deum?

Adhuc.

Ah! vbi quæ densas claro splendore tenebras
Lux fugat? & tanti lumina tanta dei?
Lux sine luce adest,lumen sine luminis vsu:
Noxque latet flammis Phœbe,dieique tuis.

In

In Cardinales pontificios.

Curnam ita coccineo rubeat Carnalis amictu,
Nec nitido ſiccam ſyrmate verrat humum,
Quæris? habe, audierat flammas rubuiſſe Iehennæ
Incipit hinc, patriæ concolor eſſe ſuæ.

Ad amicum podagricum

Quod modo te podagrâ, modo te doluiſſe podagrâ,
Scribo, putas Muſas tu titubaſſe meas.
Ignoſcas, ſi quid pede nos peccauimus vno:
Namque pedes ſequitur, pes meus ille tuos.

De ſe, ab emenſo curſu ſuo Philoſophico, 1614. in collegio regio Abredonenſi.

Teutonicum quà Dea ſubit, quà gemmifer æquor
Dona ſub Arctoo longior axe petit.
Quà geminæ, in geminis ſurgentes vallibus, vrbes,
Mercibus hæc, Muſis clarior illa ſuis,
Cenſentur gemino contingere vertice cœlum;
Et curæ ſummis hoc magis eſſe dijs;
Martia me tellus, voluentem vidit, ephebum,
Scripta Stagiritæ docta, diſerta ſenis,
Tunc Ephiſtoniæ cuncti eruditere Camœnæ:
Et lauro noſtras impediere comas,

Penè puer sic Philosophus, me cuncta putabam
Scire vnum; & gremio cuncta patere meo.
„ Nescio, nunc, qui cuncta sciam: nam vix scio
quicquam:
„ Et scire hoc solum, me scio, scire, nihil:

In Paulum ebrium.

Bellua semper eras, madidus nunc tu pe Lyæo,
Non fera tu solum Paule, sed es furia.
Quinam illhuc rogitas? mores quoniam arguit
Euan.
Cernere nunc primum: factus es ante malus.

In curas, ex græco Palladæ

„ Si prosit curas habuisse, habe, & anxius esto.
„ Sin tu cura deo, quo tibi cura magis?
„ Absque deo nimis haud doleas, curasue repellas.
„ Nam quò aliquid curæ si tibi, cura deo est.

De Cœlia adultera.

Fulcra thori quoties, peregrino Cælia iuncta,
Pressit, & ad veneris præliа signa dedit,
Iupiter, exclamat, placuit cui rapta voluptas,
Cui non concessi iura probata thori,
Quatuor elapsis iam sit, (concede petenti.)
Materies sæcli mentula magna noui.

De

De Scotica religionis, reformatione.

Papa Caledoniæ dum religionis habenas
Rexit, erant miseris omnia plena malis.
Mox pia sacrilegæ succedens nata parenti,
Edocuit recto tramite ferre gradus.
Sed scelerata vno, templis dum auellit honorem;
Et Christi in *threstoñ* congerit omne suum.
O pietas, ô sæcla, superstitiosa priorum
Turba patrum, patriæ commoda turba tuæ,
O pietas, ô secla ô sat rabiosa nouorum,
Turba patrum, parriæ commoda turba tuæ,
Certe ego nescio quam laudem, damnemue duarũ,
Impia te pietas, an pia te impietas.

In Gardinium, carmẽ amatorium scribere rogantem, amantium nomina subticentem.

Quid sine nominibus, summis sine partibus, ignes,
Vt geminus gemino pectore regnet amor
Scribere me cogis: cæcoque in amore morari:
Cæcaque iam cæci spicula ferre Dei?
Nomina Tenariæ si nusquam nota puellæ,
Nulla foret formæ Tyndari cura tuæ.
Si neque Mæoniâ legeretur scripta papyro,
Dura foret nullis Icaris vlla procis.
Hæc mihi si dederis, tibi posteriora cauentur.

Nam

Nam mihi prima latent; posteriora patent.
Dissimilis dominæ quantum es proh Iupiter! illi
Namque priora patent, posteriora latent.

In Priscum equitem, lue Venerea extinctum.

Hospes ades, iacet hac, (nomen si quærere pergis.)
Vltima non equitum gloria, Priscus, humo.
Qui vitam in gremio dominæ demisit; & inter
Inuenit vulnus mortis vtrumq; femur.
Si, talis patuit cœlos via forte petenti;
Si ætherium hoc solo tramite legit iter;
Vltimus est, qui sic superorum tecta subiuit:
Primus &, hanc potuit qui superare viam.

In Imaginem Oli, ex Græco incerti in Sextum.

Hæc Oli meditatur imago, silet tamen ipse.
Rhetor imago fuit: sed imaginis Olus imago est.

Suprema Didus querela, ad lachrymas suas.

Lucida quæ teneras fædasti guttula malas,
Iam mea fer Phrygio verba suprema duci.
Tristis hyems Nerei, rapidorum insania fratrum,
Detulit huc vestras trans freta longa rates.
Nubila tempestas, commistâ grandine ventus,

Spelæo

Spelæo iunctos detinuere duos.
Bruma rigens, Boreæ, & sæui violentia Nerei,
Promissam thalami dissoluere fidem. (dicas.
Quid quærar? ah, comites pudor est spectare pu-
Spernet in Elysijs forte Sicheus agris.
Quæ mihi te attulerant, mihi te iunxere sub antro,
Cur soluunt dubiam ventus, & vnda fidem?

De morte eiusdem, & Sichei prioris mariti.

Hei! quam dissimiles nuæ fuere
Mors, & vita tui prius Sichei!
Hei quam dissimiles tuus Sicheus
Amentis cecidit dolis amici.
At tu, magno in amore, amans, & amés
Amantis cadis, ah, dolis amici,

Aeneæ, id prædicta responsio.

Non thalami, Regina, fides, te læserat vlla.
Non comites ratibus ventus, & vnda meis.
Quid queueris? si testis Amor, si regia Iuno,
Hæc hostis: solus non sibi testis Amor.
Ni sunt nequitiæ, testes, testes: fugit alter.
Noli, testiculis credere tanta meis.

Iacobo, magnæ Britanniæ, Franciæ, & Hiberniæ Regi.

Aurea quum veteres agitarent sæcla parentes,
Qualia fal citiri regna fuere senis,

ex

Lex vetuit, superûm cœlestia numina Diuum,
Cernere mortali lumine posse homines.
Te tamen vt video, superos me cernere credo.
Aut Suadam, aut Musas, aut Sophiam, aut Charitas.
Nec tamen, aut legum violo decreta sacrarum:
Lædo nocens summos aut, Iacobe, deos.
Nempe, deum vt vetitum sub forma cernere ciui;
Non vetitum est, hominem cernere posse deum.

De Sē.

Non ego ero Medicus, matulæ haud lotijque peritus:
Vt nec auaritiam, sæuitiamq; probans.
At fora me terrent, trepidorumque ora reorum,
Linguaq; venalis, conscia mensque dolis.
Quinam Theologus potero, vel Episcopus esse;
Nam mihi Theologi, aut præsulis ecquid adest:
Aulæ amor, argentum, Bacchi liquor, herbaq; pæti,
Et toga lata humeros, & gula longa pedem?
Sic, ego non Medicus, iuris legumque peritus,
Sic, ego Theologus iam minus esse queo.
Nec tamen, inquiras opus est, quis viuere pergam.
Omnia deficiant, at Leechæus ero.

De Cupidine, & Vulcano.

Viderat Idalium flectentem cornua diuum
Lemnius. & vultu talia toruus ait.

Pone

Pone arcum furibunde puer, celeresque sagittas;
Telaque nunc alij tanta relinque Deo.
Nam grauis es cunctis; patri quoque noxius: inde
Tot mihi delæso iurgia nata thoro.
Cui puer hæc Veneris. quod si mea Lemnie, penam
Anne minus, nostris altera tela dijs.

In Iesuitas.

Iam, prope conciderat triplicis iunctura coronæ,
Quæ cœlo, & terris imperat, atque Erebo.
Humanam faciem Dæmon mentitus, Iberi
Semirabo, totus corpore delituit.
Torua viro facies truncatus corporis ordo.
Conscia mens fraudis sanguinolenta manus.
Inde, sacer fluxit, qui nunc, Loiolius ordo,
Ventilat arreptas de Phlegetonte faces.
Vt. quod Dæmonibus tribuit, per Dæmonas illud
Protegat, & Dæmon, Dæmonibus referat.

Dauidi Rhæto, collegij regij Abredonensis moderatori,

Rhæte, qui ab historico m oderaris quinte Bothio,
Magna Elphinstoniæ gloria, Rhæte, scholæ.
Annua restituis qui pensa, & diruta, rursus
Artifici curas ædificanda manu.
Sic tibi fœlices anni, facilisque senectus,
Sic reliquum vitæ molle cat omne tuæ.

Paulum

Paulum age, dum assiduo temet furare labori
Otia da Musis quantula cunque meis.
Dicere dum saluere tibi, possintque valere.
Elige vtrum cupias. sed modo, Rhæte, vale.

In tabulam, vbi Venus Adonidem basiabat.

Basia de pueri decerpsi, mille labellis.
Si potero artificem flectere, plura dabo.

In tabulam, vbi pictus Adonis dormiens.

Cõprime, quisquis ades, vocemq; gradumq; viator.
Heic spes, heic Veneris gaudia, dormit Adon.

In tabulam, vbi Mars Venerẽ basiabat.

Tutius ante boni poteratis ludere amantes.
Nunc est deprensis, credite, pæna focus.

De Henrico 4. Parisios, abiurata priore religione, ingrediente.

Sceptriferâ de stirpe satus, Barbonius heros,
Prima tulit tenerâ sceptra Nauarra manu.
Gallica dein patrio populatus milite rura,
Infestus Paridis mœnia celsa petit.
Sequana miratur, cinctam cum ciuibus vrbem,
Longa famis passam tædia, longa sitis.
Sed magè miratur, cultu victore relicto,
Victorem, victis succubuisse sacris.

Ad

Ad eundem, in Germaniam proficiscentem.

Quid fastu rex Galle tumes? armisque superbus,
Concipis imperium Teutona ferre tuum?
Ignoras ventura. instat Loiolius hostis.
Vince Rauillacum, tum mihi Cæsar eris.

De eiusdem morte.

Vt sceptra magnæ, dux Nauarrus Galliæ,
Quamuis fauente Marte victor vndique,
Melius apisci posset; (ô pudor!) fidem,
Et numen, eierauit: atque numinis
Cultum priorem. at ore tantum (vt aiunt.)
Negauit ista, hinc ore pœnas protenus,
Cultro petitis dentibus Loiolio,
Persoluit. at, dum mente pernegat Deum:
Falsisque totum ritibus pectus dicat;
Cultro petitum pectus est Loiolio.
„ Pauete, discite, hæc videte Principes.

In Buchanano-mastigis Onopordi, arrogantiam.

Aonios proceres, & notæ nomina famæ,
Scaliger, Aonijs notus & ipse iugis,
Contulit: & pulsu, Censor, testidinis aureæ,
Admonuit, quidnam fasque, nefasque foret.

Vni

Vni Virgilio, genij miratus acumen
Vatis, & Aonio pectora plena deo,
Aeremus æterno æras erexit honore
Forsitan & Phœbum credidit esse suum.
Hei mihi! quod tu non illis, Onoporde, diebus,
Mouisti Clariæ plectra sonora Lyræ,
Cui modo, Fergusios Maro cedere dicitur oræ;
Qui Banni liquidas carmine mulsit aquas.
Quid tibi pro meritis, quid pro tam fortibus ansis,
Debet, Hyanthæi præses Apollo chori?
Quid tibi doctorum cubuet schola tota virorum?
Quid mens Scaligeri iudiciumque senis?
Nescio, credo tamen (si quid mens augurat apte)
Illi aras, tibi sed conflituisset haras.

De Cupidine.

Forte, puer pulicem genitricis ad inguina vidit:
Monstrauit matri protinus inde suæ.
Atq; ita non homines solum huic, non numina parti
Pumilus insidias sed facit ecce pulex.

Amico, vt relicta pellice, ad Musas redeat.

Ergo nequitijs suis Neæra,
Ergo, blanditijs suis Neæra,
Nugis, basiolis, iocis, cachinnis,
Arctè te gremio fouet e alenti?
Et nunquam Aonias miser sorores,

Oblitus

Oblitus Veneris, Cupidinisque
Insani, reperes? quid illa crimen
Laudet? quid placitum fauente Musâ
Carmen? quid querentur tuis gemellis
Totum se miseram perire ocellis;
Ahlahl crede mihi, nec ista crinem,
Nec te deligit vt Nærra crinem,
Nec carmen placidum, vt Nærra carmen,
Nec istos oculos, vti locellos.
Hos, hos diligit, hos petit, cupitque.

Copula amicitiæ nouæ, ad Hencum Danskinum.

Iungere discordes, lites finire creuntas,
Possit quâ fieri conditione pacis?
Sit, Danskine, tibi Bacchus pater vnio, namque
Copula amicitiæ pocula plena nouæ.

Georgii Humii, Comitis Dunbari Epitaphium.

Magne iaces, Regi magno, Dunbare, secundus,
Liuor & in tumulo te moriente tuo.
Fors facilis fouit, dum fata, Deusque fouebant,
Quæ, ne te fugiat, te prior ipse fugis.

In pessimæ vxoris maritum.

Iam nihil Eumenides, nihil est Deois, & angues,
Iam nihil est nigri limitor ille dei.

Sola tua Eumenides, sola est Deois, & angues,
Sola tua est nigri Ianitor ille dei.
Immo, vni Eumenides cedunt, Deois, & angues;
Quique sedet nigri Ianitor ille dei.

Adhuc.

Accipe iucidium veteris, Thelesine, sodalis,
Vxorem qualem credimus esse tuam.
Dira, severa, cruenta, bonis odiosa, virago est.
Tota labor noctu, tota dolorque diu.
Denique, & Absyrti, & Pelopis soror, vna fuisset;
Si qua forent Samij dogmata vera senis.

In quendam.

Quidam hemistichio, *doctorum indocta caterua*,
A Nemesi sestus læsus abire meâ.
Qui neque iam doctus, neq; tum Doctor fuit vllus,
Quum Nemesis prælum nostra, typosque tulit:
Si sapit, abstineatque meis, parcatque libellis,
Sentiet vltricem, ni caueat, Nemesin.

In Mathildin Syluiam, à Balbegno.

Si fuit à multis multum cantata poetis
Tyndaris, Iliaci sola ruina soli;
Si fuit à multis multum laudata poetis
Casta inter medios, Penelopeia, procos;

Illa

Illa quod à multis fuerit repetita cærinis,
Quod foret à multis ista petita procis.
Tum poteris simul una, amborbus digna videri
Et repeti raribus, mille petique procis.

Eadem, de raptu, brevi coniugio, & morte suâ, loquitur.

Delia, virgo tuis placui bene, Syluia, syluis.
Et fueram Nymphis plus tibi nota tuis.
Fortè, peractis dum vernò tempore campis,
Depono tenerum fessa labore, latus;
Ecce repente ruunt Satyri, Faunique bicornes:
Et resonat blandos turba petulca modos.
Mixt amor narrant promitto dulcia, fallent:
Sic fugi cupidas, casta puella manus.
Ergo vbi se vidit spretum, & sua tela, Cupido;
Tincta venenato spicula felle trahit.
Mors properans, arcumque tenens, pharetramque reeluderis,
Fixit læthifero pectora, prima, malo.
Sic dum vulnificis certant me figere telis;
Præda fui binis, vna puella, dijs.

Iacobo, Britanniarum Regi.

Cur ego despicior multis? quia stultus, & excors,
Cur stultus? quoniam semper egenus eo.
Si quanam sed egenus eam ratione, requiras;
Fortunæ vitio, non, Iacobe, meo.

In Pthirogrammum Grammaticum, ad Sextum.

Hic, cui φθεὶρ, ἡ γενέτειρα, dedit miserabile nomen,
Gallinæ sterilis, Sexte, vir anne potens?
Rumor in ambiguo est, clamant genitalia gallum:
At coniux, quod non arrigat, Aula, negat,
Quidnã igitur? poterit neutrumne an utrũq; videri?
Quaque magis gallus, quã magè parte capo?
„Esse nihil sine posse valet, sine mente, cucullus,
„Turpius & gallo est, Sexte, capone nihil.

Domino Ioanni Scoto Scoto-teruatio equiti, Regiæ Cancellariæ, in Scotia, Directori.

An sequar an positis desistam scribere Musis,
Præsidium Musæ, Scote, decusque meæ?
Obstat, & incæptum grauiter remoratur amicus.
Et quid, ait, sterili semina credis agro?
Sæpe mihi pietas, nostræ certamina palmæ
Aggredere: hæc mimo desere Pantalabo.
Vrbem odi, strepitumq; fori, vultumque senatus,
Offuit ingenio, Panthea, sæpe meo.
Blandula lætitiæ Scoticis procul exulat oris.
Nemo artis socius, nemo patronus adest.
Quinam igitur scribam, positis Epigrammata curis,
Lerna mali Musas quam grauet ista meas.

De

De Bardella latrone, ex Audoeni Epigram. Lib. 1.

Dum Phlegetonteam ſpectat Bardella carinam,
Et prope Lethæ turbida ſigna deæ,
Ecce cucullatus, cœleſti è nectare, myſtes,
Et tibi, ait, cælſo cæna parata polo eſt.
Cui Bardella, pater, ſi tam bona cœna parata eſt,
Hanc cape. ſat ſtomacho terrea cæna meo.

mors

Adhuc.

Dum nectar, plenis dum cœli fercula buccis,
Bardellâ, monachus, iam morientè refert,
Si tam lauta, latro reſpondet, cæna videtur;
Sit tibi noſtra polo; ſit mihi veſtra ſolo.

Ad Patricium Iunium Bibliothecarium Regium, in auaros.

Nil habet infelix proprium quod dicat auarus,
Congerat Attalicas vel licet vnus opes.
Sed ſitit inter aquas, oculiſque fugacia cernens,
Ingemit à labris, poma, volare ſuis.
Dumque capit, capitur, dum nectit, nectitur, & ſic
Hic famulus, domino dat noua iura ſuo.
Nomen Amicitiæ, Iuni, haud ignobile noſtræ,
Quis miſer? an dominus, an magis hic famulus?

In Lamberianum ebriosum.

Ducere te nullam nisi quæ sit decta, puellam,
Iurasti decies, Lamberiane, die.
Nubere te voti, sed eam te ducere mallem.
Si titubes, medâ dux erit illa viâ.

In Chrestum, inter ludendum iratum.

Insanis, clamas, conuitia spargis in omnes,
Quum forte ludo, Chreste, victus aleæ
Abscedis; quasi sint hæc seria, ludicta quum sint;
Et sortis tæ iactus innocens dexæ.
„Mansuetis (neseis?) lusus sunt usta, malignis,
„Dementibusque, rabies, & furor, & dolor.
Quorsum ergo insanis? quorsum conuitia spargis?
Aut cede victus, Chreste: spem vel erige.
„Prudentique viro nunquam crede esse decorum,
„Dolere ludis: seriisue ludere.

Ioanni, & Roberto, Baronijs, consobrinis suis.

Dicite, Baroni, cur, cum res cuncta grauetur,
Nec superiecto pondere fit leuior;
Vnica virginitas, placidis onerosa puellis,
Sic, superiecta fit grauitate leuis?

De

De Pantaleonte, & Venerillâ.

Cur ſtudioſa dies, noctuque aduerſa marito,
Cæperat vxorem quærere Pantaleon.
Cui bona ſolicitas ridens, Venerilla, querelas,
Reddidit ad iunctis talia verba minis.
Quid miſer iſta rogas? in publica commoda peccas
Si non hæc dominæ vis dare iura tuæ.
Nam qui nos iunxit, tibi me parere diebus,
Non iuſſit famulam noctibus eſſe tuam.

Dauidi Leochæo, à Mounſemille ſuo, de vſu rerum.

„Vtere præſenti, famulus tibi ſeruiat aurum.
„Triſtior eſt nummo vis quia nulla deo.
Cur tibi diuitiæ, ſi te argentataq; cupido
Iuſſerit aurato ſubdere colla iugo?
Si tibi nam præſens pariat faſtidia nummus,
Ni tua quæ non ſunt, feceris eſſe tua:
Fors, Leochæe, ſuum Fortuna volubilis axem
Verter. erit letho hæc triſtior hora tuo.
Tunc te aliquis naſo cupiens ſuſpendere adunco,
Preteriens, falſâ ſcommata voce dabit.
Hinc procul ad cornus. nam dum tibi cuncta, carebas:
Nunc cunctis careas, cum tibi, auare, nihil.

In calamum ſcriptorium.

Muta modo, obſtrepera volucris, quæ penna vocabar,
Carpere ſecuras aere ſueta vias,
Cultellis, ſæui ferulâ, ſcuticaque magiſtri
Apperor: & pueris victima grata cado.
Ventre tamen foſſo prius, & ſcelalia fibra
Cogor ego tergo vulnera ſæpe pati.
Sed tamen hunc noſtrum ſolatur Muſa dolorem:
Quæ dedit ad varios ora reſecta ſonos.
Quo, (ſi ſors dabitur nigri mihi copia potus,)
Tullius, Hippocrates, Zeno, & Homerus ero.

Adhuc.

Muta prius, volucris fueram quæ penna loquacis,
Quum tua ſum, cæpi verba diſerta loqui.

Adhuc.

Muta, in aui obſtrepera viuebam; muta trucidor.
Nunc loquor, in mutâ mortua penna manu.

Iacobo Macaloni, doctori Medico, de Venatu cum Dryade.

Venatu Dryadem multo laſſare volebam,
In ſyluis, Macalo dulcis amice, ſuis.

Ve-

Venatu non illa meo lassata recessit.
Sed fuit in syluis fortior vsque suis.
Illi blanda Venus, mihi, tela Cupido ministrans,
Ibat, & ad cursus turba parata canes;
Tres bona turba canes, Paphiæ ter sacra Dianæ,
Si quando capiunt lustra, nemusque Deam.
Hi pariles annis, Macalo, sed dispare formâ,
Et quorum è numero longior vnus erat,
Obsedere aditus, post cursum, limina bini
Obseruant: latebras tertius ante subit.
Heic certamen atrox, multoque è vulnere vtrinq;
Et cruor, & niuei fluminis imber ijt.
Tum latebras, obscura, canes, & lustra relinquunt:
Et simul inuentam deseruere feram.
Exitus hic, minor ille canis qui longior ante:
At fera fit maior quæ fuit ante minor.
Quodq; magis mirum est: duxit de more triumphũ
Captores cæpit quum fera capta suos.

Gualtero Donaldsono, Poetæ laureato

„Hoc sapere, hoc cunctis vacuum bene viuere curis,
„Tandem Aganipeas linquere posse Deas.
„Infelix quicunque illo Gualtere furore
„Ebrius, Aonias largius hausit aquas!
„Infelix, Clariâ quisquis prostratus in herbâ,
„Phœbeum assiduo pectine pulsat ebur,
O si, me vlla dies, procul isto fonte relicto,
Exulem in ignotâ viuere malit humo!
Tunc ego, vel certas rerum perquirere causas
Auderem: aut magni mystica sacra dei.

„Quid

Quid patriæ, quid deinde mihi magis vtile scirē,
Et quo nunc deceat viuere quemque modo.
Nec tamen, Aonias pudor est coluisse sorores,
Aut prece Castalium sollicitasse deum.
Sed piget ingrati nimium, Gualtere, laboris,
Sed piget vnà operam perdere, & vnà oleam.
Hæc noua tristitiæ cura aggrauat vnica cunctas.
Nam Cerere & Bromio quid sine Musa canit?
Aulæ igitur fatuus, docto derisio regi,
Indocto, nisi agat pectora Mars, odium,
Fortunâ miser, ingenio vesanus, haberi
Qui velit Aoniæ pocula potet aquæ.

Lectori.

Si totus placeat, totum tibi perlege librum,
Sin minus, at totum perlege dimidium.
Si neque dimidium, medij medium mue placebit,
In medio medij margine finis erit.

Libri primi Finis.

EPIGRAMMATVM *Liber*, 2.

De se, & suis studijs.

An leuiore luto, finxit mihi pectora Titan?
Affuit an cunis sydus inane meis?
Stultus, & insanus credor, similisque furenti,
Et prope Lethæ gurgite mersus aquæ;
Otia Pierijs quod dem tam libera Musis:
Solicitemque omnes in mea vota Deas.
Credite mi, talis facit indignatio laudem.
Dedecus hoc, magnum dat mihi ferre decus.
Namque, sat optauit tacitâ prece numen amicum,
Si modo, Castalij pars ego parua chori.

Domino Iacobo Fullartono, equiti, intimo Caroli Principis cubiculario, librum mittit.

Si vultum metuis Catonianum,
Si frontem Curij, quid incitatâ
Fellitas, miser ô libelle, plantâ,
Fullartonum adijsse: teque vano

Frustra

Frustra obtrudere derepente palpo?
Nescis nunc genus hoc Patronulorum,
Quos si elegeris, obsecrauerisue,
Multum exceptus ab omnibus cachinnis,
Nasi pondus eris miselle adunci.
Nescis hoc Criticûm genus molestum,
Qui regalia tecta confrequentant,
Hi si in precipuis, dijsque vatum,
Totus queis Helicon patet recessus,
Requirant aliquid: quid è libelle,
De te, quid domino tuoque fiet:
Cui vix somnia Pindus est, bicepsque
Parnassi caput, & latex caballi.
Sed te propositi tui tenacem,
Non hæc vlla monent: viaque terrent.
I, grauis licet ille, non seuerus,
Non tristis nimium. nec est molestus.
I, grauis licet ille, doctus idem est:
Et doctos qui amet vnicè poetas.
Doctum ergo, liber, & grauem patronum,
Saltem tu hoc poteris rogare gratis;
Vt si non amet ipse tot cachinnos,
At doctum se apud, & grauem patronum,
Indocto simul, & leui libello
Concedat tibi: ludere: & iocari.
Gaudere. atque tuis mori cachinnis.

De Medico, & Grammatico, ad Græcum Agathiæ.

Grammatico Medicus natum mandarat alendum,
Atque imbuendum literis,

Præ-

Presertim Graijs, sed postquam [illegible],
Atque [illegible], dem,
[illegible],
Didicit repente filius,
Non voluit Medicus natum vltra scire: magistro,
Verum obuiam casu datus,
Gratia, amice, tibi debetur plurima apud me,
Semperque ait debebitur.
Sed natus potis hæc de me quoque scire magistro
Quæ illum docere cœperas:
Namque & ego [illegible]:
Operâ haud egenus heic mâ.

Briseis de se.

Bella fui, nam bella viro, nam bella tyranno,
Totaque sunt vitæ tempora bella meæ.

Expositio mali Acontij literas insculptas habentis.

Ecquid nam hoc mythici quondam voluere poetæ:
Quid sibi vult malo littera sculpta suo?
Anne aliud malum blandæ quam Cypridis hortus?
Sculpseris hîc, votis cedet amica tuis.

De Ioue Europam rapiente.

Dum veheret Tyriæ dilectum pondus amicæ,

Et

Et iam iam è medijs Iupiter esset aquis,
Sidoni, quid gemitus, quid suspiramina fundis,
Clamat; & effusis ora rigantur aquis?
Non ego sum pecudum taurus de gente tuarum,
Nec mihi lac vitulo de grege vacca dedit.
Sub formâ latet hæc cœlorum æterna potestas.
Sub formâ latet hæc rexque, paterque deûm.
Tu tellure feres, pelago te Nympha ferebam.
Vestori pretium ferre, ferendo decet.

Britanniarum Regi, Iacobo.

Si nisi opes solis, Rex, ditibus, optime, dantur:
Si nisi possideam pauper, egentis opes:
Semper opes alijs, mihi nullâ sorte dabuntur:
sic ego, perpetuo pauper, egenus ero.
Dura nimis vatum sors hæc; contraria vestræ,
Qui fertis iustâ sceptra beata manu.
Mæoniden fileo: Clariæ pater ipse cohortis,
Pauisse Admeti fertur Apollo, greges.
Tu tamen, Arctoas torques qui legibus oras,
Quà Tatis, iriguis, Banna it, & Humber, aquis;
Omnia qui vincis, potes hanc quoq; vincere sorte,
Quæ premit ingentum, debilitatque meum.
Vera etenim vatis quo sit sententia, ludens,
Da mihi diuitias, tu alter opes.

Eidem.

Nascenti, superi sua munera larga dederè:

sola

Sola mihi coniux dura, sororque Iouis,
At Parcæ, facili pernentes stamine fila,
Quod Iuno abnuerit, Iupiter ipse dabit.
Quas mihi diuitias Iuno abnuit, annue Regum
Maxime, tu certe Iupiter ille meus.

In Ioannem Ogiluium, Iesuitam, Glascuæ suspensum.

Vt cruciet patrias, cruciger Loiolius, vrbes,
Mille miser Latiâ detulit vrbe cruces.
Queis male consumptis, ne desit crux sibi, colla
Ipse dedit, patriæ discrutianda cruci.

Eidem, in cruce pendenti.

Huc qui mille cruces humeris persæpe tulisti,
Nipotes, hanc humeris iam quoque tolle tuis.

De eodem.

Quærite Minoas. lex an rogo iustior vlla,
In cruce, Romuleas quam cruciare cruces?

Ex

Ex græco incerti. in Lusciniam, cicadam ad pullos, in nidum, ore ferentem.

Puella, melle quæ nutriris, Attica,
Prædam & cicadam, garrula ipsa garrulam,
Volucribus apium corripis pullis cibum:
Pennata pennatam affabre: hospes hospitem:
Et verna vernam: quid nec abjicis cito?
„ Neque enim esse iustum, fusque rere, Musicis
„ Perire sæuum Musicos ab oribus.

In Olidum Phantium

Anguis virentem non amare fraxinum,
Non brassicam vitis solet.
Lupis, & agnis, nulla par concordia.
Par nulla feli, & muribus.
Barrum, Draconi, & noxijs serpentibus,
Camelo, æquum quis iunxerit?
Quæ blanda nisos diligit columbula?
Quis scorpionem stellio?
Carebum an vlla, Polypumue sæcula,
Videre amoris in iugo?
Panthera hyenas, & lacerta cochleas,
Fugitq; balæna orculas.
Et toxicatam te malorum originem,
Mens horret hæc medullitus.

Non,

Non fulminanti qui trilulca dextera
Detorquet altus ſpicula,
Nec qui leonem, taurum, & chidnam, vicerat,
Equoſque Thracis Hercules;
Peſtem bonorum te, mihi coniunxerit:
Pari parem concordia.
Pari imparem te, aut imparem pari, volo, aut
Pari parem diſcordia.

Georgio Villartio Marchioni Bucquhangamio.

Delitiæ noſtri dulces Iouis, ora Britannis,
Clauſaque cui occiduis paret Ierna vadis,
Pergratum Phœbo merito caput atque Camœnis,
Sis fauſtum à villa nomen, & arte mihi.
Nec, ſupplex quæ vota tuli, ſine ſetre procellas,
Diluat vt medijs turbidus Auſter aquis.
Forſitan, & noſtris aliquid debere Camœnis,
Aut honor, aut veſtri nominis aura poteſt.
„Carminibus viuunt vatum regeſq; ducéſque,
„Qui nunc cunque virûm docta per ora volant.
Tu quoque, ſi mea quis tangit præcordia Phœbus,
Si quis ego fati lege ſolutus ero,
Aeternùm, æternus, ventura in ſæcula viues:
Nulla, heros, nomen neſciet hora tuum.
Tu tantum, mihi te cauſam debere canendi,
Te debere mihi, carminis orſa fine.

Iacobo Hayo Vicecomiti Duncaſtrio.

Tunſa velut dubijs pinus Neptunia ventis,

Ludibrium irato quæ modo facta mari,
Nunc male luxatis laterum compagibus, omnem
Nunc hyemem summis accipit vda foris;
Aggere nunc vastæ præcingitur vndique arenæ,
Nunc temere ad scopulos, cæcaue saxa fugit,
Donec ad Oebalios precibus descendere fratres,
Aut placitum pelagi sollicitare Deos,
Tunc Boreæ ponunt flatus: tum sternitur vnda.
Tunc portum optato remige prora subit.
Sic ego, perpetuo iactatus turbine rerum,
Obruor infestis pene: premorque malis.
Nec lateri sors dura meo discedit: at vsque,
Luce mihi misero, nocte sedetque comes.
Tu, quam sæpe alijs, fer opem mihi, nobile germen
Hayorum: & tandem spes modo certa veni.
Nerea tu, pro me, terræque vndæque potentem,
Et pelagi reliquos deuenerare deos.
Quod si præstiteris, pellasque has, Hayc, procellas:
Tum mihi tu Pollux: tum mihi Castor eris.

De Euá, & Cydippe.

Cydippen error similis delusit, & Euam:
Fallaque erat malis vtraque Nympha datis:
Aft hæc capta viro: vir captus ab illius igne.
Ludit vt hæc, cupido luditur illa viro.

In Cæliam.

Cælia, de cælis se ducere nomina credis,
Cælia, cælicolis par sibi, visa tribus.
Par sibi visa tribus, geminis non æqua deabus,

Pal

Par geminis, uni non tamen æqua deæ:
At si forte sceleris de cælis nomina ducit,
Diua sit arbitrio, Cælia, nostra tuo.

In eandem.

Cælia, cælicolis similis sibi sola videtur.
Sola sibi Pallas, sola superba Venus.
Cælia progenies, dueæ quum, ignobile scortum;
Stemmata de scroto, fur generose, tuo.

De quodam, qui se ante mortem sepeliuit. ex græco Macedonij.

Senex egenus, nemo quidam mortalium
Stipem petenti ferre vellet, pauluhum
Tremulis sepulchrum hoc artibus subij: & malæ
Vitæ, quietum terminum, vix denique
Potui inuenire. lex mutata funditus
Sed mortuorum, in me vnico nam cæteros
Obire mos primùm mihine sepulchro contegi.
Non hoc mihi fas. sed, me me ipse quum misei
Tumulo induissem, cæpi obire procenus.

In Anlum.

Quid rear æstiuos vrit dum Sirius agros,
Chlæna tibi, bruma tempore læna placet.
Vtraque culta satis, satis vtraque stulta videtur.
Vtraque Panchæas spirat odora rosas.
Vtraque mobilibus multum inconstantior Euris,
Vtraque quæsito tincta colore nitet.

Vtraque spectari gaudet, gauderque probari.
Vtraque diuersis est magis apta viris.
Quum tam sint similes, Aule, vna in parte recedunt;
Hæc oculos, loculos haurit at illa tuos.

Herculis in Oetâ verba nouissima.

Magnus vt ardentem insilijt Tyrinthius Oetam,
Hos dedit extremos fortiter ore sonos.
Hæc dimissa à me Nessum strauere venena;
Missa à te dominum Deianira tuum.
Sic, neque me alterius validi potuere lacerti
Sternere, sanguineo nec ferus ense Deus,
Sed tu, quæ Lybicos vicisti sola leones,
Vicisti & dominum, dextera nostra, tuum.

Idem de se.

Non Leo, Taurus, Aper, Pastor, Busiris, Echidna,
Non Thrax, Augias, Cerua, aurea poma, Volucres,
Partheniumue nemus, Stygij non ianitor antri,
Euandriue hostis, cælatus baltheus, Elis,
Centauriue alacres, neque magni pondera cæli
Vincere me poterant, cataphractum vicit inermis
Fœmina ter, terniſque dolis, triplicique figurâ;
Iuno, Iole, Altheis, Dea, pellex, sponsa relicta;
Diua labore; thoro pellex: & munere sponsa.

Adhuc de se.

Hostes Iuno dedit; sed Amor subiecit amicam
Intereo donis, Deianira, tuis.

Contrium

Contrarium.

Nomen Iuno dedit, sed Amor subiecit animam:
Viue deus donis, Deianira, tuis.

In Cherostratum, senem podagricum.

Scripserat hæredem sibi me Cherostratus, ille
Cuius in articulis dura podagra latet.
Dumque inhiat loculis, dum testamenta resignat,
Hæc, ait, arbitrio iugera lata tuo
Subdimus; & terris dominum te dicimus illis:
Fac modo consilij sit tibi cura mei.
Fac quicquid inbeam ne latum excesseris vnguem,
At totum arbitrio te dabis vsque meo.
Dure senex, ego sic semper tua iura capescam?
Subdam ego seruitio libera colla tuo?
Non ita, quære alios cui testamenta resignes;
Hac emo non curas conditione tuas.

Ioanni Græmo, Comiti Montisrosarum.

Si virtus tua, ter trium sororum
Meræ delitiæ, meri lepores,
Si mens Orchomeni domus puellis,
Si pectus penetrale tot Sophorum,
Si sanguis proauum, tuæque gentis
Splendores, titulique tanti honorum,
Humano veniant sonanda plectro;
Si cultis epigrammatumue gyris,
Laudum iam merita ampla tot tuarum
Claudi lege queant: quis inuidebit
Illam mi improbulus beatitatem?

Te, tuumque simul perenne nomen,
Princeps Græmiadum, decusque totum,
Ad cælum lepido vocare versu?
Verum, quum genij mei hoc neget sors,
Et lex Bilbilitis vetet Camœnæ;
Quæ certo properans levis rotatu,
(Ceu Progne volat imminente vere.)
Stagnorum, aut lacuum strepente penna
Summa verberat, ima derelinquit.
Quare, quòd licet, admonebo labra
Tacentem digitum, & diu silendo,
Muti me Harpocratis dabo sodalem.

De Venere pictâ.

Dum Venerem Getico Mars sessus puluere cernit,
Flexit equos, curru desiluitque suo.
Et quid, ait, Cytherea, nocet noua bella ciere?
Sed non inuentâ risit acerbà Deâ.

In Narcissum pictum.

Illud erat, quod tu perijs, ô Narcisse, peristi,
Nec dum etiam, à liquidis ora mouebis aquis?

In Grammaticum, vxori pulcherrimæ ob furta thori infensum.

O facinus! tantæ nil prodest gratia formæ?
Nil bene conspicuo qui decor ore nitet?
Quæque valent superâ traxisse è sede Tonantem,
Blæsula sub rosceis condita verba labris?
Durevis ô nimium, Lernæâ sæuior hydrâ,
Verberibus dominæ non nisi nota tuæ,
Si tua tela forent aliquâ tenuigine fixa;
Fixisses dominam non aliena tuam.

Extrema

Extrema Leandri, ad Venerem, & Cupidinem verba.

Helleſpontiacis ſeſſus Leander in vndis,
Has fudit Veneri ſupplice voces preces.
Diua Venus, generata ſalo, ſuccurre cadenti:
si tibi cum vitreo gratia tanta deo.
At ſi nulla; vrit, tua, quid diuoſque, hominesque,
Si nequit æquoreas, flamma, cremare vias?

Herus verba nouiſſima, quuum ſe precipitem de turri, in Helleſpontum datura eſſet.

Vidit vt æquoreis abſorptum, Seſtias, vndis
Leandrum, rapido ludibrium ire freto:
Ter pectus nitidis, quater & percuſſa lacertis,
Vulſa comas, roſeas & laniata genas,
Aſcenſu ſummi ſuperat faſtigia tecti:
Præceps in liquidas deſiluitque vias.
Sed prius hæc, quia ſum tua caſtra ſequuta Cupido,
Da, quicum haud potui viuere, poſſe mori.

Nutricis, alumnæ ſuæ Herus cineres, condentis, verba.

Triſtè, Herus cineres, nutrix, dum conderet vrnâ,
Fudiſſe hos tremulo dicitur ore ſonos.
„A pelago, à pelago, moneo, diſcedite amantes.
„Nec poſthac liquidis credite multa vadis.
Orta mari Venus eſt, fateor. ſed nil, iuuat illud,
Imperet æquoreis quum deus alter aquis.

Gulielmi

Gulielmi Turingi, Fouerangij, die 8. post nuptias celebratas mortui, memoriæ.

Ecce iacet, proauos, atauos, interque parentes,
Turingus, gentis spesque, decusque suæ.
Cui dum intentat Amor iaculum, mors sæua pepercit:
Scilicet, vt telis perderet ipsa suis.

Roberto Dunbaro, Moravienſi, præceptori quondam suo in Philosophicis.

Dogmata qui Sophiæ primus mihi pura dedisti,
Docta Stagiritæ dum colo scripta senis:
Consule nunc cui me studio, Dunbare, sacrabo:
Aut vitæ insistam quod melioris iter.
Ars tua Philosophum fecit: Natura poetam.
Nunc mihi ab alterutro nil, nisi dira fames.
Quin age Theologus, medicus iurisue peritus
sis, ais, horum omnes arca flagellat opes.
sed mihi non animas, non corpora perdere cordi,
Litibus implicitum nec iuuat ire foras.
Ergo famem haud poteris humeris depellere, reddit sat, Dunbare, mihi, si modo ventre abigam.
Nec sic ventre abiges. inquis fallare necesse est;
Nam mihi adhuc supereſt terna ineunda via.
Si neque Theologus, Medicus, iurisue peritus,
Morio, vel palpo, vel cytharædus eo.

De

De venere, & Pallade.

Cyprida, Cecropias Pallas quæ protegit arces,
Ad ſpeculum flauas ponere lege comas
Viderat, & nullâ comptis, aie, arte capillis,
Sat poteris Getico, Diua, placere deo,
Cui Venus, at cunctâ poſtis tu lege capillis,
Vix homini poteris, ne placuiſſe Deo.

Vnde dicatur Virgo, ad ſponſum Aulum.

Vnde ſuum virgo ducat nomenque, genuſque,
Inter Grammaticas quæritur Aule tribus.
Res dubia eſt, an de virtute, an ſorte vigore,
An ſit ab ingenuo virgo vocanda viro.
Res dubia eſt, at te tanta hæc ſub iudice lis eſt
Et ſtat ab arbitrio cauſa, caditque tuo.
Debita nam tentæ dederis modo gaudia virgæ,
Fors potis à virgâ virgo venire tuâ.

Phœdræ Epitaphium.

Ecce hic, Dictæi ſoboles ſuſpecta Tyranni
Phœdra, & Paſiphaes filia vera, iacet.
Quæ pariter ſobolem patris, ſoboliſque parentum
Arſit: & heic pariter compos, & impos erat.
Credita caſta ſatis, cuperet quum incaſta fuiſſe.
Quum foret incaſtus, qui mage caſtus erat.
Et iuueni, & malefida ſeni, nataque patrique,
Hoc meruit, Iuuenis quo perijſſe, modo.

Thomæ Rhædo, Regi in græcis, & latinis, à Secretis.

Eſſe quid hoc dicam? niger, & non, candidus, & non
Attamen

Attamen es nobis candidus, & niger es.
Quid vis esse, precor? neutrumq; & vtrumq; videris.
Dimidiusque albus: dimidiusque niger.
Crine, oculis, vultuque niger: niger ore, sed illa
Vincitur ingenio forma maligna tuo.
Si vis esse aliquid, formosam ducito sponsam;
Quæ bona, sed rerum cum bonitate potens.
Ineniant, mi Rhæde, habeasque ex coniuge natos
Dimidioque albos: dimidioque nigros.

In Alexandri Anderſoni Abredonenſis, Exercitationes Mathematicas.

Ista Mathematicæ iam respirantis imago.
Dicite io gentes, & bona vina date.
Dicite io gentes, postrâ quas Gorgone Pallas
Dirigit, in curas, ingeniosa, suas.
Quis tamen ô diuum superas revocauit in oras?
Quis tulit afflictæ spemque, manumque Deæ?
Certe illam modô barbaries inuisa premebat;
Et prope fatali condiderat tumulo:
Membra eluxatam: fœdatam turpiter ora.
Et nullâ similem denique parte sibi.
Cui desperatæ licuit promittere vires?
Vulnera quâ poterant tanta coire manu?
Muneris, Anderſone, tui hoc totum. licet vnus
Tu Phœbus læsæ, Phillyrideque Deæ.
Sæpe homini poterant diuique, hominesq; salutẽ,
Te prior, hanc ipse sed dare, nemo, dijs.

De Chlori puellâ, & Arno Medico amatore.

Chlorin, delicias suas, amator
Visebat Medicus, thoro iacentem,
Clyste-

Clysteresque duos parans, & vnâ
Gementes remouens procul parentes.
Ne tu hæc, ne metuas, puella, dixit.
Clysterem dabo namque, quo dolores,
Istas tristitias, malasque curas,
Qualescunque, ita fortiter fugabo:
Vt nec Pæoniæ manus leuarent,
Nec Phœbi melius nepos Machaon:
Parebis modo, si meisque totam
Iussis te dederis. subinde lectum
Nudus depositâ petens lacernâ,
Et Chlorin subigens, prius virentem
Florem virgineæ rapit iuuentæ.
Blandùm palpitat, improbumque figit
Mille vulnera, basiationes:
Mille basia, vulnerationes.
Donec, vulneribus satis Priapum
Fessum, sistere iusserat Dione.
Tum demum rogat, vt vales puella?
Cui Chloris, breuiter valebo, reddit:
Clysterem mihi si dabis secundum.

De Apolline, & Cupidine,

Surripuit puero, Phœbus, duo spicula amori.
Surripuit Phœbo, spicula bina puer.
Sumpsit vterque arcum, cornu sinuauit vterque.
Misit & è neruo spicula vterque suo:
Læsus Apollo gemit: puer auxerat igne sagittas.
Sed nocuit flammæ nil sua, flamma suæ.

Thomæ

Thomæ Moraulo, Carolo Principi a Secretis.

Si licet, & fas est, magni cui tradita cura
Principis, optatæ sume salutis Aue.
Sed licet, & fas est, neque enim huc me audacia præceps,
Egit: at ingenuo corde moratus amor.
Fas, licitumque fuit, voluit quodcunque Cupido,
Fas det amicitiæ nomen inire tuæ.
Hoc Moraui dederis, crescet meus ignis, & haud te
Igne magis puro purus amabit amor.

Guilielmo Drummondo, ab Hathorden.

Quum tu animæ quota magna meæ sis portio, quumque,
O Drummonde, animæ pars ego tanta tuæ,
Sume tuum: vel redde meum sic solus vterque,
Me sine tu fueris, te sine liber ego.
Te sine liber ego? sine te qui viuere possem?
Expers ingenij, iudicijque mei?
Quare prius redeat, rediuiuus morte resurgam:
Iudicij compos, compos & ingenij.

Ad amicum cum quo de eligendâ vxore iocatur.

Sæpe petis, tibi quæ lecto iungenda iugali,
Vtile consilium hic tibi ferre queam!
Magna petis fateor, facile est optasse: sed illud

Plus

Plus eris, è votis multa tulisse meis.
Si tamen optanti faueat fortuna poetæ,
Hanc cupiam lecto consociasse tuo.
„Hanc pete, quæ nec Sithonium superare nitorem,
„Nec poterit rubras vincere rubra rosas.
„Læta magis placeat, pia, blandula, casta, modesta,
„Sit facilis: facilem nolo sed vsque meam.
„Sit generosa, operosa, humilis, dotata, petita.
„Sit similis genio si queat esse tuo.
„Multa loquens valeat: multum taciturna molesta est.
„Docta grauis: nimium rustica nulla placet.
„Si quæ sanguineo fuerit spectanda capillo,
„Tu fuge, habet laxas sæpius illa nates.
„Præcipue videas, genetrix quæ, qualis habetur:
„Eorum signato corpore forte fiet.
„Denique quæcunque est, medium seruabis: & isto
„Gratus eris Nymphæ: grataque Nympha tibi!

De poetis Gallicis, qui de pulice Rupellæ, & Paschasij statuâ, manibus carente, elagantissime luserunt.

Cyrtha prius, semperque virens Parnassus, & vnà
Vates Castaliæ reddidit haustus aquæ.
Cyrrha silet, mutique diu Parnassus, & vnda;
Quum vates pulex iam det, & esse manus.

Iisdem.

Causidici queis trunca manus, pulexque puellæ,
Materies comptis versibus vna fuit;

Vosne

Vosne ego Phæbigenas, an de re, fortè vocabo
Pulicirupigenas, & manutruncigenas?

De ijsdem adhuc.

Quid mihi cum Phœbo? quid cum Permessidos vndâ?
Quid mihi cum natis Mnemosinîæ tuis?
Paschasius Phœbus, genetrix, Rupella, Dearum:
Ipsæ nunc Musæ, credite, sunt pulices.

De Pio Nasuto, proco.

Fortè, Pius, placidæ correptus amore puellæ,
Legitimum cæpit solicitare thorum.
Venit Hymen, nasus cito conciliauit amorem
Quantus erat, rogitas? sesquipedalis erat.
Credidit illa etenim, (ah, durũ hoc præscire puellis,)
Cætera quæ vestis contegat huic paria.
At, postquam breuius, quod longius esse volebat,
Sensit; & in iusto pondus abesse thoro.
Ingemuit: lachrymasque dedit, cum murmure tali:
Dr tibi, qui poteras, nasc, nocere mihi.

In Posthumum ebriosum, & vt vocant cornutum.

Tenderet ad solitos dum quà via prima penates
Posthumus, Ogygio turgidus ante deo.
Illisit saxo cerebrum furiosus acuto:
Et crudi evomuit flumina pota meri.
Quid miser ah voluit? quæ tanti causa furoris?
Scilicet vt fronti cornua discuteret.

In

In disiunctos Vati, & Arati, tumulos.

Quam bene, quos Natura pares non esse volebat,
Vespillo, varijs condidit in tumulis.
Namsi iuncta forent gemini duo fulmina ventis,
Terra foret rapidis obruta forsan aquis.

De pictore, Diabolum sub eleganti formâ pingente. ex Areosti Satyris.

Ora Acherontea, pictor, formosa Tyranno!
Fecerat; & fronti cornua non dederat,
At deus, alba suos peragit dum Cynthia cursus,
Qualis erat pictus, visus adesse viro.
Atque ita ne facti pereat tibi gratia tanti,
Me pete quae cupias, me tribuente feres.
Cui pictor, si tanta petes, da fida marito
Perstet, & in thalamo nupta pudica meo.
Magna petis reddit, nulli concessa priorum:
Accipe at, hoc fieri quâ ratione velim.
Annulus hic manet digito tibi vbique, nec vllus
Vxoris poterit solicitare fidem.
Somnus abit, digitum femur aspicit inter vtrumq;
Coniugis. ô dignos Dæmonis arte iocos!

Pictoris elusi verba.

Dum miser euigilat, promissaque munera somno
Credidit haud vanam, pictor, habere fidem;
Coniugis inter vtrumque femur digitum videt: illic
Quâ latet occultis cypria blanda locis.
„Dehinc ita suspirans, libertas sit sua cunno:
Vltrius Stygius non potis ire deus,

In

In tabulam pictoris Areostini.

Cornua cur Stygij, pictor, de fronte Tyranni
Abstulerat? similem noluit esse sibi.

Arrati gulosissimi Epitaphium.

Arratus iacet heic. sentit si forte, viator,
I fuge, tris tantæ tu quoque præda gulæ.
Quod si non sentit, plus quondam senserat æquo.
„Herculei fugias vel monumenta rogi.

Arcturo Ihonstono, D. Medico, poetæ laureato.

Carmina, queis dominæ castos sacrauimus ignes;
Carmina, quæ Teijs lusimus in fidibus:
Carmina, quæ Lycidas in agris, Melisæus in antro,
Ad pastas pecudes, surdaue saxa canit;
Carmina queis Boream Chloris, nemora auia Iolas,
Affatur: Paphijs tactus arundinibus,
Carmina, quæ semper nugas, & vana loquuntur,
Et cum melle iocos, & sine felle sales:
Commendo, Ihonstone, tibi tu necte soluta,
Collige sparsa, aufer vana, superba doma.
Quid deceat, quid non, cautis circumspice ocellis,
Nam mihi tu nasi solus acumen habes.

Talis

Talis, odoratu, sensisti Onopordon, ab vmbris
Quum Stygijs nostros vise, ꝙ cæpit ĕ ꝛc.
Quem, quia sic impunè omnes demisit in Orcum,
Fac velit ad Stygias ipse redire domos.
Vt, si Phœbeâ tantus sit in arte; furorum
Vel tres tollat anus; vel cito reddat ꝫ ꝛc.

Ad lectorem, de suis Epigrammatis.

Scripsimus, at scriptos maneant quæ fata libellos,
Pendet ab arbritrio, lector amice, tuo.
„Velle suum cuique est, alius Floralia poscit,
„Huic grauia arrident, quærit at ille sales.
Quisquis nostra leget, non indonatus abibit:
Seu Iuuenis, seu vir, siue erit ille senex.
Læta magis Iuuenis, quicquid graue Nestor habebit.
Debetur quicquid non sine felle viro.
Sic, ego dissimulo diuerso Protea vultu:
Et repeto formas versus vbique nouas
Talis erit, quicunque epigrammata viuida scribet,
Idem si fuerit semper, inermis erit.
„Lectoris genium petit, ingeniumque, libellus;
„Vt genio viuat, ingenioque suo.

Lib. 2. Finis.

EPIGRAMMATVM
Lib. 3.

Ad Musam suam.

LVde alios, sapiens ego nunc piscator ab ictu.
Ad tua non adiges sæva referre pedem.
„Certa erenim, iucunda eerum, sed plena laborum,
„Atque ingrata nimis semita, Musa, tua est.
Hoc mihi post tot damna licet nunc deniq; scire,
Seraque sese oculis dat Meranæa meis.
Cur mihi fas nunquam fastus, regumque, ducumq;
Scire prius, numeros quam cecinisse nouos?
Ecquid ad Arcadicas indocti præsulis aures,
Nequicquam posuit nostra sonare chelys?
Et labor, & pudor est, & facti ingratia, stare,
Et nubem obducti ferre supercilij.
Hæc qui ferre potest, tota illi cornea fibra est:
Et nihil in leuâ parte mamilla salit.
Et tamen ipse tuli, qui in spe nutrierus inani
Penderem vacuas Tantalus inter aquas,
Viderit at talem qui me modo, pinguia cernat
Fracta, precor, cunctis guttura præsulibus.

Thomæ

Thomæ Morauio, Caroli Valliæ Principis Secretario.

Hunc tibi, Pierij, Moraui, noua gloria sæcli,
Maxima cui iuuenis tradita cura Ionis,
Ille tuus, (si forte tuum sinis esse,) libellum
Mittit Hyanteæ dona, fititor, aquæ.
Iste quidem multo madidus licet ora cachinno,
Nil præter nugas ferre, leuesque iocos,
Serius & nullâ videatur marginis orâ,
Sæpe tamen nasum Rhinoceratis habet.
Tu lector mihi, tu censor, tu deinde patronus,
Quâ persæpe tuum visere fronte Ionem,
Ad mea dona veni: facilique heic accipe mente,
Quoscunque innocuâ Iusimus arte sales.
Si lassarit opus, ne fastiditum eat à te,
Et mora ne, Moraui, lemmata sola lege.

Troia de se

Quisquis ades, nostræque vides exempla ruinæ,
Et versa irato mænia tanta Deo:
„Disce, nec alterius genium contemnere lecti:
„Nec trahere in medium pocula plena diem.
Troia Asiæ regina fui: Graiûmque labores.
Fors merui æterno stare superba loco:
Si neque Tyndaridos facies mihi nota fuisset:
Nec qui pampineâ tempora fronde tegit.
Tu sine veste, Lyæe, & tu sine veste, Dione,
A vestris cecidi, Troia nuda, dolis,

Eadem adhuc.

Qui nudam, Bacchus, strauit, nudamque Dione,
Quæritis? hæc neruos sustulit, ille pedes.

In Celurcam, quæ nunc noua Montisrosa dicitur.

Carmina Thespiacæ dictent mihi blanda sorores,
Et Phœbus numeros donet habere suos,
Vltra te nequeant, Celurca, ornare sorores:
Vel deus auratam qui ferit arte lyram:
Certat vbique Deus sic dat sua munera Flora.
Sic decorat vernam fertile gramen humum.
Farre Ceres, (neq; enim natã iam plorat ademptã)
Circundat largâ mænia celsa manu.
Ipse maris dat opes domitor, populumq; benignus
Sustinet: & vitreis diues inaurat aquis.
Flora, Ceres, Nereus, decorat, circundat, inaurat,
Terram, vrbem, populum, gramine, farre, bonis.

In Posthumi vxorem, sterilem.

Nulla tibi quereris quod sit de coniuge proles,
Præter amicitias, nomina multa, tuas.
Hoc satis est. culpam dixti, culpæque parentes.
Namsi non δίοτι hoc, sat scio quod sit ὅτι.

In deformissimum quendam, sed arrogantem.

Ille viden', Pathicæ cui pars tribuenda puellæ,
Si qua fiet, naso longior esse nequit.
Ille viden, cui Pygmæo pes longior vno,
Insequitur turpes turpior vsque nates.
Quale malum? quæ dira lues? hominisne, bouisne?
Vel mala forma hominis; vel bona forma bouis.

In

In eundem, ad pictorem.

Ora, pedes, tabulâ, pictor, si pingis in illâ,
De numeris poteris cætera scire meis.
Osseus, in docilis, timidus, furiosus, egenus,
Turgidus, infælix, dirus, auarus, iners,
Barrum, asinum, lepores, Furias, Irumqve relinquit:
Therſiten, Priamum, noctuam, apem, cuculum,

In eundem.

Quid dicam? neque forma viri, neq; forma puellæ,
Mole nec est totus bellua corporeâ.
Quidnam igitur? si quæ fieri mutatio posset,
Mole foret totus bellua corporeâ.
Cornua qui dederit, dabit & bouis ille figuram.
Ille asinum, longas qui dabit auriculas.
Si pennas habeat, bubo volitabit in vmbris.
Si caudam, subito Cercopithecus erit.
Si quadrupes fieret, poterit bene barrus haberi:
Et dare terribiles osseus ore sonos.
Cornua da, auriculas, pennas, caudamq;, pedesque;
Bos, asinus, bubo, simia, barrus, erit.

Carolo, Valliæ Principi.

Spes, amor, & magni ter magna parentis imago,
Lux, decus, & patriæ, Carole, cura tuæ,
Scis quem te iussit superum chorus esse deorum.
Audi, debebis nunc tibi, quidque dijs.
Sceptra Iouis; cuius reges genus esse, & alumnos,
Fama vetus cecinit; fama canitque noua.

Ingenium, doteſque animi, moreſque, Mineruæ.
Siue ſagum placuit ſumere, ſiue togam.
Flexanimæ Pitho, Veneri, Orebomenique puellis,
Corporis hæc quæ nos cernimus eſſe bona:
At Cereri, vt Vitæ ſua nutrimenta, & Iaccho,
Phœbo, ne morbûm te mala multa premant.
Mortalem ſuperis vitam æternamque Camœnis,
„Aeternos ipſos Muſa dat eſſe deos
Hæc ſuperis, vatumque modis debebis, at ipſe,
„Fortunæ, ſapias, es faber vſque tuæ.

Helenæ Epitaphium.

Mole ſub hac, Helene requieſcit clauſa ſepulchro:
Aedita Nympha ſolo, aſt addita ſtella polo.
Digna polo, ſi digna polo, quæ ſanguine tolo
Nota ſola fuerat, ſanguine nota ſalo,
Dira lues Phrygiæ, pelago labor, arma Pelaſgo,
Cæde nociua ſolo, clade rotata ſolo
Nupta tribus, bis rapta, tribus viduata maritis,
Sæpe petita ſolo, ſæpe petita ſalo
Deniq; fax iuvenum heic, procerum nex, nox Phrygiorum eſt:
Cæde ſolo, atque ſalo, ſede ſuperba polo.

Eadem, poetas alloquitur.

Cur mihi Pierij tantum nocuiſtis alumni?
Cur tuis in pœnas totus Apollo meas?
An quod Amor rapidis violauit viſcera flammis?
Inter vos teneri luſor Amoris erat.
An quod in arma viros ſpecioſæ munere formæ
Mouimus & Phrygium fodimus enſe ſolum?

Ni

Ni sic nata forem, nunquam sic notus Homerus:
Quod viuat, natibus debeat ergo meis.

Iacobo Fullartonio, Carolo Principi à cubiculis intimis.

Pallade certabat cum virgine, Clio, & Apollo:
Quî Fullartoni sic tibi nomen eat.
Liminis Arctoi φύλλον te Phœbus, at illa
Μουσέων φύλλον δ' ἐμεμβάει καὶ ἄρτον, ἔφη.
Τῶν δ' ἀρέτων φύλλον te, Fullartone, Minerua,
Sic ratio ternis terna probata dijs,
Si mihi, fas, aliquid post numina dicere tanta;
Θύλλον τῆς χαριτῆς, ἄρτος ἔσῃ Μουσέων.

In Auricularem confessionem, ad diuum Franciscum.

Dic mihi funigeræ pater ô, Francisce, cohortis,
Per precor hos nodos, mystica signa, tuos,
Perque quod ymbroso regitur caput vsque galero,
Et per nudatos nec sine sole pedes,
Auricularis vbi confessio sæpe peracta est,
Sacra facit Paphiæ cur tua turba Deæ.
Hæc ego purgator diuum credo abstulit ignis:
Aut flammâ forsan proximiore perit.
Credo tamen, sacræ sin vt miracula sectæ,
Auriculas culus cæpit habere suas.

In Varum.

Tu mihi semper ais mendaces, Vare, poetas,
Ast ego mendacem te mage, Vare, aio.

Quis rapitas? quia si mendaces vsque poetæ,
Tisiphone, genetrix quæ tibi, ficta foret.

In Theologos huius temporis.

Non toe Theologos mundus conspexerat vnus:
Et nunquam plures vidit atheologos.

De Galli vxore, adulterâ.

Vxori astantem, Gallus, conspexerat Aulum;
Paucaque confertis basia ferre labris.
Heic quid agat dubitat, dolor hinc, pudor vrget at illinc,
Hinc timor, hoc metuit, nec putat esse nefas.
Dumque stat ante fores, secumque ita cuncta volutat,
Et metuit dubiam coniugis esse fidem:
Fit strepitus tectis: tremuli argutario lecti
Quassa, dedit læsi proxima signa thori.
Ergo ruit, (neque enim thalami temerata iugalis
Iura, æquo potuit concoquere hæc animo.)
Et refera, exclamat; nam si mora longior obstet,
Diffringam has vulso cardine, mæcha, fores.
Illa, quid ô dubitas? fidei per Mystica iuro,
Quam metuis, tuto res manet illa loco.

Iacobi Kynneri Forretij tumulus.

Liuor Tartareâ modo quum remearet ab aulâ.
Longa soli expertus tædia, longa sali:
Constitit ad tumulum Kynneri; & talia fudit.
Heic vel Kynnerus, vel iacet alma Themis.
Cui dea terrificam quassans ita Gorgona Pallas.
Immo heic Kynnerus, heic iacet alma Themis.

De

De ruſtico & Monacho.

Ruſticus æſtiuis opus intermiſerat horis,
Iamque domum à paruo forte redibat agro:
At poſtquam intrauit, Monachum cum coniuge vidit
Blandula Cyprigenæ bella mouere Deæ.
Dumque necem intentat: ſintne hæc mihi præmia, clamat,
Vxorem, Monachus, quod tibi purgo tuam?
Nonne vides, laſſis nouus vt fluat vndique membris
Sudor? an vlricem res petit iſta manum?
Ruſticus huic veſtri ſi ſim purgamina penes,
Da mihi, ne laſſet te labor iſte, tuum.
Nec mora, cunctanti ſecuit genitalia: & inde
Purgauit dominam Ruſticus ipſe ſuam.

De diſſidijs, inter Zelotypos, vxorem & virum tollendis.

Dicite, diſſidio iunctiſſima pectora ſolo,
Digne aliâ, atque alio cui quoque digna viro.
Quæ vos exagitat tantum diſcordia; quo tu
Improba ſis dictis: noxius ille minis?
Quid tu tam cupido circumſpicis omnia ocello
Improbe, non oculis ſorte videnda tuis?
Quid tantum inquiris domini tu in facta mariti:
Auribus & patulis credula cuncta rapis?
Hi mores, lites & inania iurgia ponunt:
Et noua zelotypæ dant alimenta faci.
Non hos iuncta Charis thalamo mõſtrauit amico
Non hos blanda Venus, non pudibundus amor:
At mala Tiſiphone geminâ comitata ſorore,
Aſt odium, & liuor, ſuſpicioque latens.

Quam

„ Quam veſtrum non vlla ageret diſcordia lectum?
Si mage tu cæcus, tu mage ſurda fores!

Geryonis vaticinium completum.

Corpus tum pecus, Heſperijs Tyrinthius oris
Abſtulerat, validâ per inga ſumma manu.
Quem ſimulac paſtor ſubducere vidit Iberus:
Scilicet hac patrios ſcande, ait, arte polos.
Nil moror at veri ſi me non fallit imago,
Terra feret multos hæc populoſa boues.
Dicta fides ſequitur, tam fertilitatis amica eſt,
Vt videas, ipſos corpora ferre viros.

De Aulo papiſtâ, & reformatæ religionis Eccleſiæ quodam paſtore.

Dum ſtat iudicis ad tribunal, Aulus,
Aulus Romuleum colens parentem:
Factumque inficiatur; vrget alter,
Et teſtes citat; & poteſne tandem
Crimen Aule, negare ait probatum?
Huic Aulus, valeo, negoque reddit,
Nec factum puto, namque ſomniabam.
Et tu, (ſi memini,) mihi popellis
Papiſtas, ais, vſque ſomniare.

Godofredi Hagheni, Middelburgo-Zelandi tumulus.

Niobe, quieſcit tecta membra marmore,
Nec fata prolis amplius gemit ſuæ.
„ Non ille magnus qui exprimi poteſt dolor.
„ Stupet alta cura. vos dolete, quos mouet
Aetaſque verna, viſque viuida ingeni,
Moreſque lacte puriores, aut niue:

Dum

Dum fila vitæ nulla rupit Atropos.
Vos in benigno, patrio si non solo,
Quà torvus vndis Nerei Bodotria
Miscere sese properat, Haghenum, cito
Lugete tantum vulnere infidæ Deæ
quæ pauperi æquat diuitem: & bonum malo.
Lugete vos hæc quos minor coquit dolor.
At ego, dolorum quem grauant tot agmina,
Luctusque totis sæuit in præcordijs,
Non mirâ quod non heic fleam: nam, qui potest
Lachrymare fletus: flere mœsta lacryma?

Roberto Aitonio. equiti, Poetæ.

Qui dominæ laudat crines, & eburnea colla,
Sydereosque oculos, nunquid *de nihilo* est?
Qui cantat planè dijs Heroidas orsis,
Heroumque ignes, nunquid *de nihilo* est?
Qui semper tereti deducit pectine carmen,
Musarum antistes, nunquid *de nihilo* est?
Quam bene conueniens Phœbo, nomenq; puellis;
Vt sit *de nihilo* hic noster Aitonius!

In nuptias, Iacobi Hayi, vicecomitis Duncastriæ, & Dæ. Perseæ, comitis Northumbrij filiæ.

Pectora Perseæ Tritonia Delia moret,
Egregium formæ Cypria diua decus.
Tres sua quæque deæ finxerunt, pronuba risit,
Et simul hæc: Hayo digna ea virgo meo.
Nec mora, & aligerum compellat voce puellum:
Cui tela, & pharetræ cura, leuesque faces.

Atque

Atque ita, dá parili duo pectora ab igne ealeſcant,
Illa ſimul digito monſtrat virumque dea.
Paret Amor iuſſis, humeris leuat inde pharetram,
Atreaque è pharetra ſpicula miſſa iacit.
Perſenſere ſimul defixæ cuſpidis ictus,
Ingemuere ſimul, incaluere ſimul.
Tum deus, ex alto geminos miſeratus Olympo,
Fœdera coniugij mutua ſanxit, Hymen.
Caſtæ licet, thalamos Pallas non fugit amicos,
Nec genetrix Paphij diua Erycina dei.
Vnica virginum ſolui indignata pudorem,
Ad ſyluas abijt, Delia, pulla ſuas.
At tibi, ſi ſcelus eſt vnam depellere, ſponſe,
Laus thalamis geminas conſociaſſe deas.

De Philippo, modo nobili, ritus Papeos irridente.

Ritus, & ceremonias Papeas,
Et raſum caput, & pedes retectos,
Et caſtam Venerem, ſatiſque ditem
Semper pauperiem, impiũ & cucullum,
Deridens modo nobilis Philippus,
His, inquit, miſerum prius popellum
Luſit præſtigijs Papeus ardor.
His ſacras domino dicauit ædes.
His cælum, & Stygios domauit ignes.
„Quum non quadrupedum litetur extis,
„Sed mente æthereo pia Tonanti.
Cui Gryllus cito, ſed, Philippe templa
Si non iſta deo prior dicaſſet
Acta, ſub tenebris degens Papeis,

Nec

Nec portas, neque porticus, nec arces,
Nec ſtratum modo tu cubile haberes.

In Varum podagricum, de omnibus male loquentem.

Diſtortis male cruribus laborans,
Nodoſam miſer induit podagram,
Fani pernicies, ſorique, Varus:
Auratæ mediocritatis oſor:
Diuinæ pietatis, & quietis
Hoſtis, perpetuâ furens Erynni.
Vnus Cerbereas tamen ſagittas
Dura coce acuit. malumque linguæ
Virus eiaculatur. ô deorum
Quiſquis, hæc oculis tueris altis,
Aut ipſum obruetam malâ podagrâ,
Aut linguam hac podagrâ malam coerce.

In Carinum.

Magiſter eſt Carinus. & quid hoc mali?
Bonuſque ſat Carinus, & quid hoc mali?
Sed dum magiſter, & bonus Carinus eſt,
Magiſter eſt Carinus, optimus mali.

In eundem.

Quiſquis dixerit optimum Carinum
Futurum, ille putet volare tauros:
Et curſu celeri relinquere auras.
Quiſquis dixerit optimum Carinum

Futurum,

Futurum, ille putet diem tenebras:
Et Phœbum in vitreo, natare ponto,
Quisquis dixerit optimum Carinum
Futurum, ille putet solum hoc moueri:
Et cælum in mediâ natare terrâ.
Hæc credat licet, & putet futura,
Quisquis dixerit optimum Carinum.

Annæ Drummondæ, D. Ioa. Scoti Scototeruatij coniugi.

Quem dederas, veri monumentũ, & pignus amoris,
Excidit hic digitis, annulus, Anna, meis
Non equidem nostri fuit ista incuria, testor
Numina sinceræ maxima amicitiæ.
Nec tum me vlla tui cæpere obluia: quamuis
Inter nos longæ millia multa viæ.
Verum aliqua eripuit necopino, nilque scienti,
Nescio quâ tacitâ, Castalis, arte, mihi.
Scilicet, vt digito quia noluit esse poetæ,
Poneret in numeris, Anna, perennè meis.

Ad Andream Aidium Abredonensem.

Carpere nescio quis fertur mea carmina liuor:
Et morsu Paphios lædere velle iocos,
Hunc ego si sciero, tu si fors videris vsquam,
Aidi, ad αἰδὼ limina mitte αἰδὼ.

In coniuges, in vno similes sibi, ad Bartholomæum Robertsonum, Celureanum.

Ausus erat quisnam thalamo copulare iugali,
Quos vidit junctos vix breuis hora duos?

Litigat

Litigat hæc semper, linguæ que exsuscitat Hydras:
Atque Acherontæis numina sæua deas.
Ille furit, fremitúque rapit, quodcunque ministrat
Impatiens longæ tam breuis ira, moræ.
Gaudet adulterio sed Robertsone, frequenti
Ille; petit dubium nec minus ille thorum.
O Paphiæ quæ cura deæ! quos nulla deum vis,
Hos fecit dubius rungat vtrosque thorus.

Paridis Epitaphium.

Qui tegor hoc, Danaas armauit in Pergama gentes
Heu, Paris, heu, patrij sola ruina soli.
Quem Venus & teneri blandus moderator amoris
Abiectum, in castris eruditre suis.
Hinc, vix prima genas pingebat flore iuuentus,
Innctaque eras comiti, Pegasi Nympha, comes.
Postmodo de facie quum nosco regia proles;
Accendit flammas nupta Lacæna nouas.
Felix, qui placuit, si displicuisset amanti,
Et qui displicuit, plus placuisset amor!

Aliter.

Pastor eram in syluis, Grajis sed amator in oris,
Miles in Iliaco per duo lustra solo.
Fistula pastori, sed Graia placebat amanti;
Et bellatori spicula tenta mihi.
Fistula securæ placidissima pagina vitæ.
Tuque Lacæna labor, tuque, Gradiue, dolor.

Adhuc de se.

Pastor, miles, amans, colui, armaui, violaui,
Rus, patriam, hospitium, pace, phalange, rate.

Pastoris

Pastoris, de Monacho, & lupo querela.

„Nulla quies, nulla humanis constantia rebus.
„Occupat alternas spesque, metusque vices.
Namque sub his panalæ recubo dum frondibus vlmi
Et leuat arentem lympha sonora sitim;
Panaque, syluarumque deos, Dryadasq; puellas
Conuoco: & ad lusus omnina cuncta meos,
Hinc Monachus nostræ dat basia mille maritæ;
Atque rapit dubij gaudia vera thori:
Hinc lupus vrget ouer: timeo malecaurus vtrumq;
Et premor à binis vnus idemque malis,
Ergo petam Monachum? pecori lupus instat anhelo.
Ergo lupum? Monacho nostra relinque mala.
„Lude tamen coniux potius. minus est mihi crede,
„Mille lupos, vnam quam domuisse lupam.

Nocti, Genio, & penatibus, ob conuentum primo T. Hopæum, I. C.

Beata noctis ô tenebrosæ quies:
Quæ nube clarum fusculâ pellis diem;
Genique, diæ qui inuias mentis vias,
Colisque celsa pectoris penetralia;
Et vos Penates Hopiani liminis;
Sublimè qui me ad culminum fastigia
Duxistis: illum vbi intueri fixus,
Cui Musa curas, cuique diuidit Themis,

Licuit:

Licuit: virente thyrso tactum Apollinis,
Cui Suada succo proluens Ambrosiæ
Formauit ora: & læta depluit Venus
Leporum amœnas cum decore gratias.
Huic quod datum iam mî intueri, & alloqui
Dabo mille Iambos, mille alio claudos pede
Scazontas; & tot pætulos Phalæcios:
Quos, thure, cumque melle, & optimo mero,
Tibi nox, Genique, & di Penates offeram.

In quendam, de omnire, dubitantem.

Disce miser, dubiam vaga quî sententia mentem
Deserat: & quî non sis tibi Carneades.
Ilicis vmbra mihi est gemino contermina fonti,
Et nunquam visa est hæc dubitasse mihi.
Natas irriguis hanc nutrit proxima succis.
Arridetque vndis sole nitente suis.
Gutture suppresso, tres hîc quum penderis horas:
Ter dubita, viuas nunquid, an intereas.

Hectoris tumulus.

Hospes ades quisquis, ne cessæ mœnia Troiæ,
Ne pete quæ Phrygios contegat herba duces.
Hîc pater, hîc genetrix, hîc gloria, bella phalanges,
Conditur hîc minimo, maxima Troia loco.

In Philenidem pulchram, sed malè olentem.

Quid sic Phileni, pulchra, culta, candida,
simulacra amicus te perit, diliria
Vulgi recenset, & famæ mendacia.
Testata magnos tu statim poli deos,

Iuras futuram nec fuisse nec fore.
Phileni, siste: ne iura quid amplius,
Nam te tacente, peierabit halitus.

In Auarum, ad Perillum.

Papistam vocat insçius popellus.
Papistam negat insçius popellus.
Tu dic, scis qui hominem, Perille totum,
An sit Christicola: an Pecunianus.

Ioannis Simmer, (quod æstatem Anglicè sonat) à Balyordie, tumulus.

Regnat hyems, æstas fuerat, miracula non sunt,
Aestas si brunnâ iam subeunte, perit.

Phyllis, Demophoonti ingratitudinem exprobat.

Phyllis, opes, & opem, regnum, portumq; thorũq;
Concessi, ignoto credula virgo, viro.
Munus an hospitij mors? fospitij ne sepulchrum?
A te, Demophoon, non tibi falsa fui.

In ebrium Ecclesiæ cuiusdam Pastorem.

Non ego, quod veram populo monstrare salutem
Sueueris; & sacræ dogmata sacra viæ:
Sed miror; qui vix terris vestigia serues,
Ad cælum rectâ ducere posse viâ.

In Purum impurissimum.

Adspicis impuri maculis insignia Puri
Oraßtet vt rubris Bacchica gemma genis?
Qui Curios, simuletque ipsos grauitate Catones?
Quique sonet magni mystica sacra dei?

Hic tamen in turpi latitat dum sæpe taberna,
Sacra Bonæ celebrat, non referenda, Deæ.

In Zelotypum Patrem.

Improbe, de tenerâ metuis quid multa puellâ:
Crediſque famæ pereitus mendacijs?
Mulciber Idaliam vidit cum Marte Dionem:
Quid ſi Lycorin comperiſſes hic tuam?
„Ægida habet Pallas, non Gorgonis ora Meduſæ
Non haſta, deſunt arma nulla virgini:
„Arma, ducesque ſimul, iunctæque vmbone phalanges,
„Et clauſtra vinclis coniugata aheneis,
„Non poterunt ſeruare vnam ſine labe puellam,
„Si quid Cythere, vel Cupido ſuaſerit.

D. Ioanni Scoto, Scototeruatio, equiti.

Niſus, & Eurya lus; Pollux cum Caſtore, Theſeus
Perithous, Tydeus cum Polynice ſuo;
Cum Ionathane bono, Ieſſei clara propago:
Lælius, æternum cum Scipione vivet.
Qui ſpreuit Pyladen, ſocium quoq; ſprevit Oreſten:
Vna Menætiadæ mens, & Achillis erat:
Damonem metuit, Pythiam qui læſerat olim:
Hæc fuerat magnæ nomina amicitiæ.
Noſtraque Scote, cauas ſubeat ne fama tenebras,
Succedes decimo, me comitante, loco.

In Poſthumum ſuperbum

Quod quacunque tui rapiunt te Poſthume, greſſus,
Seu fora, ſeu populo compita fæta petis:
Spirat Achemenium Tyrianthina veſtis odorem:
Et nitet in digitis gemma coruſca tuis:

Quodque ſuperfuſo radiet tibi baltheus auro,
Pendeat ex humeris picta lacerna tuis:
Vis te aliquem, quem vulgus iners, totuſq; ſenatus,
Quemque colat flexo fœmina, virque genu.
Cui Thetidos proles, cui vis Telamonia poſſet
Cedere: vel magnis æmulus ille dijs.
Hectora te credis: cuius depicta veruto
Aurea ſolius fulget imago tui.
Hei mihi, qualis adeſt, quantum hic mutatus ab illo
Hectora, nunc gladium, non ego cerno virum.

Arcturo Iohnſtono, Doctori Medico, Poetæ laureato.

Neſcio præteritis quænam, Iohnſtone, diebus,
Inuidit mihi te, ſors mala, meque tibi.
Quum tamen alterutrum alteruter quæſiſſe feratur:
Quum tamen alteruter fugit ab alterutro.
Tu me quæſieras, ego quum te quærere cæpi.
Tu me apud, atque ego apud te, niſi fallor, eram.
Erroris vitium hoc, nam ego te ſi forſan apud me,
Aut tu quæſiſſes me te apud vt decuit:
Alterutrum alteruter facile inueniſſet: eadem
Luce, horâ, inque vno temporis articulo.
Ridebit Bauij, ſciat hoc, Onopordus, imago:
Et furijs plaudet, ſyderibuſque ſuis,
Quare te, vel me, face apud, te cernere poſſim:
Iamque vt conueniam, dic age, quo veniam.

Balnamonio diſcedens, Kal. Maijs. 1617.

Clara annis, meritiſque virûm, coleſtia virtus,

Quos

Quos hinc Bellipotens vendicat, inde Themis.
Et domus, ô, multis quanquam tentata ruinis,
Ausa tamen centum ter superare hyemes,
Vnde auus, vnde mihi genetrix, tutorq; fuerunt.
Fas mihi vbi primos gramine ferre pedes.
Dulcè valete simul, memoresque estote poetæ,
Qui nunquam vestri non potis esse memor,
Quod si, me Clarijs laurus quæsita tropheis,
Vos manet ingenio gloria parta meo.

In Abulum, temerarium.

Quid Telamoniaden, Clymenes prolemq; superbũ,
Quid laudas Cadmi, Perithoique manus?
„Serus honor post fata: veni nunc incipe liuor
Diceris egregijs qui comes esse viris.
„Si foret Empedocles, sua iam post busta superstes
„Non daret Aetneo membra cremanda rogo.
„Posse putas nullum fortem, magnumque videri:
„Dum queat esse aliquid, nî velit esse nihil.

In Grammaticos, Ioanni Raio.

Num bene Grammaticis, queis omina tristia quinque.
Constituit primis versibus. ipse Maro?
Arma refert primus. *profugum* canit inde secundus.
Terraiactatum tertius: atque mari.
Vim superum, quartus *sæuæ Iunonis obiram*:
At *bello passum* plurima, quintus habet
Rai Grammaticus dic tot post omina dira,
Et post tot casus, qui bene lætus erit?

In Iani effigiem.

Dicite, cur gemina ferat hic duo lumina fronte?
Aut cur prospiciat, respiciatque Deus?
Scilicet, his dantis dum munera spectat ocellis,
Munera reddentis munera cernat ijs.

In Circulum Vacuum, pro effigie Neminis positum, in fronte Neminis sui.

Neminis effigies vera heic ostenditur, ipsi
Fronte, oculis, toto corpore persimilis.
Nam si ipsum adspicias (ceu vidit Homerus) imago
Illius hæc dubites, huius an ille magis.

Gulielmo Leslæo, Philosophiæ, in Collegio regio Abredonensi, professori.

Seu primo legerere, siue quarto,
Seu quovis alio meo libello,
Leslæe, id minimi æstimato pili:
Sin primo positus meo libello,
Extremus meus esse amicus audis:
Nec primum facis ordinem meorum:
Illud ne minimi æstimato pili:
Sed magni capitis; minusque calui;
Immo te, (nisi fors putas iocari)
Toto, ponderis æstima esse pluris.

Ioanni Vemio suo.

Exigis in nostris sedemque, locumque libellis:
Scilicet vt nomen viuat, amice, tuum.

Carmina

Carmina, quum currant mea, tu requiescere poscis
Vanius esse meo quid pote Vemiolo?

De tribus gracilibus, ex græco Nicarchi.

Tres quondam graciles, certabant corpore quisnam
Tenuior: hæc tantæ litis, origo fuit.
Primus acus, artem ostentans, subtile foramen
Transmisit: manibus linea fila tenens.
Constitit in telis, alter, textricis Arachnes:
Non graue hestiolæ deinde pependit onus.
Tertius exclamat, palmam, & mihi ferte corollam:
Si videor vincor. non ita corpus ego.

Scotiâ discedens, Kal. Octobris, 1617.

Terra viris, studijsque potens, seu torvus ad arma
Mars vocet, & Getico puluere sparsa ruas,
Siue opus ingenio, rigidæ tutela Mineruæ;
Gloria Pierij, terra decusque chori:
Seu tua Fergusio, debes seu sceptra Gathelo,
Seu profuga è Scythicis nomina sumis aquis,
Continuâ serie, centum regnata, superque
Regibus, ad nomen, magne Iacobe, tuum:
Paulum blanda Vale. finis hoc, dulcissima tellus,
Scotia, seu patriæ nomina forsan amas.
Me placidi Ligeris, Rhodani rapidissimus amnis,
Et me nobilibus Sequana primus aquis,
Me vocat exiguo descendens fonte Garumna:
Turbidus hybernis quà mare poscit aquis.
Hic nostris requiem, hic bonus otia blanda Camœnis,
Phœbus, & Aonidum spondet amica cohors.

Dum pro vate suo, nil non mea cura recusat
Secus: & absenti præstat amicus opem.
Hunc tu, terra fouens, nostri memor vsque reserua:
Seu mihi dens reditum, seu mihi fata obitum.
Sed mihi quem poterunt reditum dare fata, obitumque:
Si tecum maneat, viuat & ille meus!
Viuat, & ô maneat sic mortua, & licet absens,
Tecum ego nunc viuo: tecum ego nunc morior.

Dauidi, Michaeli

Si posset Ligeris, Tam esse; aut Glona, Garumna:
Saluere, vates, dicerem vates tibi.
Nunc, quia tot terræ distinguunt millia vtrumque,
Saluere, Michael, mitto: non dico tibi.
Ea ne fors, vacuas ear hoc saluere per auras:
Comitem viæ dedi, en, Vale.

Laurentio Skinnero, de malis suis, dum ea editurus esset.

Munera dum Iani propero, Skinnere, Kalendis
Mittere, patrono dulcia mala meo,
Morbus iners iterum me lecto affixit: & ausa est
Intentare audas, Parca siniſtra, manus.
Ille tamen, gratare tuo, deferbuit æstus.
Iam redit ad Musas mens, animusque suas.
Mala tamen fugio, namque hinc seges ista malorum,
Hinc mihi tristitiæ prima elementa meæ.
Nam dum mala cano, mala me cecinisse putauit
Parca, colubriferas horrida Parca comas.
Ergo, ait, ô vates nostrorum magne malorum,
Hæc habeas numeris præmia digna tuis.

At,

At dum mala meis vidit cantata Camœnis,
Erubuit dubio lusa, virago, sono.

Ad Lectorem.

Hæc ego, dum tristes licuit deponere curas,
In medijs lusi, carmina læta, malis.
Non tibi vti, lector quicunque aliquando futurus,
Displicuisse nimis, vel placuisse queam.
Hæc alios tangant, melior quos spectat Apollo:
Mæcenas placidâ queis probat aure iocos.
Dura meos numeros sequitur Fortuna: patronum
Quæritat, at nullum nostra Thalia videt.
Ergo, mihi placeam satis est, sic ipse Poeta,
Ipse mihi lector, ipse patronus ero.

Lib. 3. Finis.

EPIGRAMMATVM Liber, 4.

Ad Libellum ſuum.

QVo tu, quo, liber otioſe, pergis?
Nonne tres ſatis hactenus fuerunt,
Quos damnet Cato, Zoilusque carpat,
Nugiuendali, & improbi libelli?
Huc ad ſcrinia, ſi ſapis, redito:
„Nec per aerias vias, inanis
„Pennæ remigis, ire vanus aude.
Rides, & fugere vſque perſeueras,
Tui nec ſatias te habet furoris?
Cur iſtuc? tineis, malisque blattis,
Nempe vltra cibus eſſe permoleſtum.
Tum de ſeruitio graui, atque duro,
Et longo, domino ſub oſcitante,
Permultum, quereris. cuine queſtum
De me ibis? cui, tertio Catoni?
Octauo aut ſapientium? bene iſtuc.
Sapiſti hoc, liber otioſe, in vno;
„Namque haud dedecus, & nihil pudori eſt,
„Lactucas ſimiles amare labra.

D.

D. Roberto Caro, Ancrumio, equiti, Principi Carolo à cubiculis intimis.

Charum Pieriæ caput cohorti,
Charum Cecropiæ caput Mineruæ,
Charum melliflux caput suadæ,
Charum ter Veneri, Cupidinique,
Et charum tribus ô caput puellis,
Charis quæ Orthomeni lauantur vndis,
Sic quicquid precor elegantiorum,
Sic quicquid precor est venustiorum,
Sic quicquid latet vspiam bonorum,
Charos inque oculos, capurq; charum,
Et totum bene, Care, depluant te;
Fauentem dum Iuuenem deum petentes,
(Siue Apollo amet ille, seu Cupido,
Seu quicunque alius deûm vocari;
Certè amplum iubar, atque amor Britannûm,
Et spes, delitiæque, Gratiæque.)
Nunc priuâ prece vota nuncupamus.
Ille si puer est Cupido, flammas,
Sin Apollo, habeat sibi hasce Musas.
Verùm, quicquid id est quod heic dicamus,
Sit gratum tibi: sit precorque charum.
Hoc te, per genium tuum rogamus,
Charum Pieriæ caput cohorti,

In

In doctoratus Theologici gradum, à S. R. Britanniarũ Rege, Iacobo, restitutum: & doctissimus quibusdam viris, 1616. collatum.

Ecquid Hyberboreæ torpens modo frigore brumæ
Grampius, erectis pronocat astra comis?
Quid Taus exultat? quid Glotta, quid Esca superbit?
Donaque gemmiferis qui subit æquor aquis?
Scilicet Arctoæ positos sub finibus vrsæ,
Prætulit Aonio præses Apollo solo.
Scilicet hoc meritas sua tollit gloria Musas:
Gloria non vllâ deperitura, die:
Tu facis hoc, cui perpetuo comes addita virtus:
Cui decus, & pietas, cum pietate, fides.
Tu facis hoc, Rex magne, noui noua gloria sæcli:
Præside quo Ausonium non timet agna lupum:
sub quo, toc, tantos, tulit vno scoti apartu:
Doctrinâ, ingenio, relligione pares.
Sub quo, tot, tanti, merito decorantur honore:
Doctrinâ, ingenio, religione pares.
Fælices nimium, tanto sub principe natos!
Felicem tantis, Rex te Iacobe, viris!

Quæ optima semper Fœmina.

„Fæmina nulla mala est, thalamo non iuncta iugali:
Quum thalamũ intrauit, fœmina nulla bona est.

„Sed

„ Sed bona dissimulat: sese mala prodit aperte.
„ Sed bona non bona erit, sed mala peior erit.
„ Qui sapis ergo, & vis tibi sit bona fœmina semper;
„ Ne rangat thalamum: speret at vsque tuum.

Impar venatio, Cinnæ, & Pontiæ.

Ibat venatum Cinna, ibat Pontia, cincta
Hæc Veneris ritu, virginis ille deæ.
Hæc thalamum, nemora ille petit camposque iacentes.
Hæc scuto, iaculis nobilis ille suis.
Præda ferendo huic est; præda est feriendo sed illi:
Huic remanendo, illi præda sequendo magis.
Hæc primâ iuuenem captat florente iuuentâ:
At ceruum ille altis cornibus egregium.
Exitus hic ludi est, ceruum cum cornibus ille
Rettulit: at captum perdidit illa virum.

De Venere, & Marte.

Quum Diomedæo Venus iret saucia telo;
Mortali & gemeret vulnera facta manu:
Risit, & innixus Geticæ, sic Mars ait, hastæ:
Non hic sunt thalami, Cypria Diua tui.

Iacobo, Regi Britanniarum.

Multa tuas quamuis semper vox verberet aures,
Qui vel damna pauent, vel tua dona petunt,
Saxonidum, Fergusiadum, & regnator Iernûm:
Ne durâ nostras respue at aure preces.
Sit modus aduersæ sortis, finisque malorum:
Sitque mihi in patriâ viuere posse meâ.

Sic mihi si Calais, si Zethes, si mihi Pallas,
Si misero Alcinous; denique Phœbus eris.

In procos, & puellas, nostri temporis.

Atsit amans Phœbus Nymphæ Penetdos igne:
Vota fugax cupidi lusit at illa Dei.
Candida capripedem Syrinx ita fugit amantem.
Et Satyri Euridice per vaga rura labor.
At nunc, quis furor hic, quæ dissimulatio diui?
Quæquæ fugit sequitur, quæ sequiturque fugit.

In Scotos, omnes omnium gentium mores, referentes.

Rarus abest patriâ Gallus; sua limina seruat:
Præ foribus semper gaudet & esse suis.
Flander at Eoos currit mercator ad Indos.
Nominaque inuentis ponit Iberus agris.
Circum æquor, terræque sinus, animosior Anglus
Nauem agit, & cæli lustrat vtrumque polum.
Italus in Graijs, Latijs Teuto hospes in oris.
Stat glacie inuictâ Cimbrica puppis aquâ.
Scotus vbique latet, nusquam vestigia figit.
Perque soli longas it, pelagique vias;
Hinc, mores Gallique refert, Flandrique, & Iberi;
Britonis, & Cimbri, Teutonis, atqua Itali.
Sed morum discrimen habet. mercator & Anglus,
Flander, & est Cimber. Teutoque vulgus iners.
„Gallica mobilitas, fraus Itala, fastus Iberi,
„Sunt tria, quæ sibi vult nobilitatis apex.
„Sic dum cuncta refert dum non vult vnus haberi:
„Desinit esse aliquid: incipit esse nihil,

Carolo

Carolo, Valliæ Principi.

Ales olor, Zephyro nusquam nisi flante canorus,
Iugeminat placido gutture mille modos.
Ingenuos volucris notat hæc, ô Carole, vates.
Te Zephyrum cygno quid vetat esse tuo?

In Præsules, Mœchos.

Iura pater thalami Latius dum cuncta negaret,
Fratribus & caluis; pinguibus & monachis;
Cœnobium mœchis, scatuitque vrbs pellice multâ
Agnouitque Nothos Curia sæpe nouos
Nunc concessus Hymen. sed mœcha, & restat adulter:
Mitratosque ciet spuria turba patres.
„ Mœchantur veriti, concessa, licentia fraudi est.
Castari hos ipsos quid vetat ergo patres.

In Pulicem.

Pulex pumile, quid meis quierem
Hoc noctis vagus invides ocellis?
Quid me morsibus impetis tenellis,
Huc illuc, salienque, palpitansque?
Non sum quam tibi reris, esse, non sum
Succiplenula, delicata virgo:
Non adhuc socio cubans cubili:
Cui matris timet, atque cura patris.
Cuius tu tamen & labella rubra,
Et genas niue, purpuraque tinctas,
Palpebrasque duras ocellulorum,
Et collum simul, & femur tenellum,
Et quicquid reliquum est lubentium,
Quod cæcis Venus abdidit tenebris;

Percurris cito: vellicante morsu,
Hanc si me esse putas nigellè pulex,
Pulex, pumile, pumilille; non sum.
Illuc te refer ergo; & hinc recede;
Indulgens placidam meis quietem
Patulum luminibus. negare sin mi
Pergis munera noctis atque somni,
Mellitam, teneram, brevem quietem:
Inducam horridulam, feram, perennem
Parcam: pollice quæ premendo totum
Negabit tibi, pumilille, motum.

Patricio Mallio, Panmurio, Regi ab intimis Cubiculis.

Materno veniens sanguis nos stemmate, Malli,
Iunxit, Areskineæ germina bina domus.
Hoc proauum curæ nostrum debebit vterque:
Et qui coniugij vincula nectit Hymen.
Sed mihi nec tu aliquid, nec ego tibi debeo, Malli.
Vter sic poterit debitor esse prior?
Da quod amem; da te: Musas tu, meque reposce:
Debitor vt tandem fiat vterque simul.

Mentulæ Conchiniæ votum, dum cruci addiceretur Parisijs. 1617.

Mersus ego Hetruscis quondã Conchinius vndis
Penis, eram Medicæ, redditus artis ope.

Nun

Nunc me turba cruci addixit. quod si pereundum est.
Hoc date, vt Hetruscis denuo mergar aquis.

De mentulâ Conchiniâ in cruce pendente.

Mentula dum Paridis pendet Conchinia in vrbe:
Et populo ludos mille, iocosque facit:
Risit, & aspectans Iunonem, mellea Cypris:
Custodem hunc horto sume, ait, Hesperio.
Cui Iouis hæc coniux; tibi sit tuus iste Priapus:
Fallor enim, aut hortis præfuit ante tuis.

Qualem velit vxorem.

Galla fide dubiâ, postquam data nupta marito:
Virgini at intacti cura pudoris adest.
Scota fide certâ, postquam data nupta marito:
Virgini at ambigui cura pudoris adest.
Si vlla meo thalamo consors debebitur, oro,
Virgine sit Gallâ, coniuge facta Scotâ.

Dauidi Lyndesio, Episcopo Brechinensi.

Lyndesidum iubar, Aonidum decus, optime præsul
Qui Celurcanis das sacra cura meis;
Quem patria historici Taodunum terra Boethî,
Quem Salmone ferax nobilis Esca colit:
Quà filicũ vrbs surgit de nomine dicta, Brechinũ,
Quà turris modico Marria colle tumet:

Cui ſtat Aberbrothea, ſacris miſeranda ruinis;
Et veteres regum Forfara deliriæ:
Gratulor, hos meritis titulos accedere veſtris,
Vt qui olim tanto nomine dignus eras.
Et quid adhuc, cæcæ querimur, vim ſortis iniquæ?
Heic certè vidit, nec dea cæca fuit.

D. Roberto Caro, Ancrumio, equiti, Carolo Valliæ Principi à Cubiculis intimis.

Si quis erit, magnos animi perferre labores
Cui dedit, Aegiochi filia magna Iouis;
Quem neque ridentis magna inconſtantia ſortis
Præcipitet, dubiæ nec grauis ira deæ;
Si quis erit, cui cura boni, cui pectus amicum:
Cui pietas, bonitas, cum bonitate fides.
Aut certe, Ancrumij decus, & noua gloria ruris,
Hic mihi tu fueris: vel mihi nullus eris.

De Franciſcano, vinum dilutum fugiente.

Dum parat appoſito lymphas ſociare Lyæo,
Temperet vt miſtis vina, miniſter, aquis.
Cordiger accelerans, puer, ô puer improbe, ſiſte;
Non facit ad ſtomachum res, ait, iſta meum.
Non mihi lumbifragâ laſſatus Cypride, Bacchus,
Sed ſine concubitus crimine, purus eat.

Georgio Buchanano, poetarum ſui ſeculi facile Principi.

Magnus Mæonidæ ceſſit Maro; Naſo, Maroni:
Cui Maro, & ingenio Naſo, Maroque tuo.

De

De Ioue, ad Idolatum antiquitus cultores.

Arduus armatâ qui torsit fulmina dextrâ,
Rexque, Deusq; hominum, Rexq; paterq; deûm,
Taurus, olor, Satyrus, serpens, dea, pastor, & ignis,
Proque fuit dominâ, flammaque, virque, suâ.
Cuinam igitur flammis adoletis cynnama? tales
Cernitis innumeros viuere vbique Ioues.

De eodem.

„Quod scelus in terris homines, quæ crimina linquent:
„Si regat hic cœlos, quem regit omne scelus?

Ad Poetas, pro Satyrâ.

Scribite Pierij, carmen quod pungat, olores;
In socerum cecinit quale poeta suum.
„Nil prodest, lusisse operam nugisque, iocisque:
„Et laude indignos præpete ferre viros.
Scribite, quod possunt reges audire, ducesque:
Quod Fratrũ turpes, quod Monachumq; greges.
Quod præsul pinguis, vocitet quod Papa superbus;
Quod frater mœchus, triste, sororque tribas.
„Omnia iam laudum sunt compita plena; nec vllus
„Nascitur, aut thalamo iungitur, aut moritur,
„Versuum, & ingenti laudẽ haud oneratus aceruo.
„Prostibulum cunctis Musa ita casta sedet.
Hinc mala panperies ita vos comitata frequenter:
Hinc sonat è vestrâ multa querela lyrâ.
„Quin sapitis? nil dat, metuat nisi acerba Tyrãnus.
„Si Papa auditet triste poema, daret,

Cui ſtat Aberbrothea, ſacris miſeranda ruinis;
Et veteres regum Forfara deliriæ:
Gratulor, hos meritis titulos accedere veſtris,
Vt qui olim tanto nomine dignus eras.
Et quid adhuc, cæcæ querimur, vim ſortis iniquæ?
Heic certè vidit, nec dea cæca fuit.

D. Roberto Caro, Ancrumio, equiti, Carolo Valliæ Principi à Cubiculis intimis.

Si quis erit, magnos animi perferre labores
Cui dedit, Aegiochi filia magna Iouis;
Quem neque ridentis magna inconſtantia ſortis
Præcipitet, dubiæ nec grauis ira deæ;
Si quis erit, cui cura boni, cui pectus amicum:
Cui pietas, bonitas, cum bonitate fides.
Aut certe, Ancrumij decus, & noua gloria ruris,
Hic mihi tu fueris: vel mihi nullus eris.

De Franciſcano, vinum dilutum fugiente.

Dum parat appoſito lymphas ſociare Lyæo,
Temperet vt miſtis vina, miniſter, aquis.
Cordiger accelerans, puer, ô puer improbe, ſiſte;
Non facit ad ſtomachum res, ait, iſta meum.
Non mihi lumbifragâ laſſatus Cypride, Bacchus,
Sed ſine concubitus crimine, purus eat.

Georgio Buchanano, poetarum ſui ſeculi facile Principi.

Magnus Mæonidæ ceſſit Maro; Naſo, Maroni:
Cui Maro, & ingenio Naſo, Maroque tuo.

De

De Ioue, ad Idolatrum antiquitus cultores.

Arduus armatâ qui torsit fulmina dextrâ,
Rexque, Deusq; hominum, Rexq; paterq; deûm,
Taurus, olor, Satyrus, serpens, dea, pastor, & ignis,
Proque fuit dominâ, flammaque, virque, suâ.
Cuinam igitur flammis adoleris cynnama? tales
Cernitis innumeros viuere vbique Ioues.

De eodem.

„Quod scelus in terris homines, quæ crimina linquem:
„Si regat hic cœlos, quem regit omne scelus?

Ad Poetas, pro Satyrâ.

Scribite Pierij, carmen quod pungat, olores;
In socerum cecinit quale poeta suum.
„Nil prodest, lusisse operam nugisque, iocisque:
„Et laude indignos præpete ferre viros.
Scribite, quod possint reges audire, ducesque:
Quod Fratrũ turpes, quod Monachumq; greges.
Quod præsul pinguis, vocitet quod Papa superbus;
Quod frater mœchus, triste, sororque tribas.
„Omnia iam laudum sunt compita plena; nec vllus
„Nascitur, aut thalamo iungitur, aut moritur,
„Versuum, & ingenti laude haud oneratus acervo.
„Prostibulum cunctis Musa ita casta sedet.
Hinc mala panperies ita vos comitata frequenter:
Hinc sonat è vestrâ multa querela lyrâ.
„Quin sapitis? nil dat, metuat nisi acerba Tyrannus,
„Si Papa audiret triste poema, daret.

Nunc, vos ô Papæ, reges, vigilate, ducesque.
Thesauris vates insidias struimus.

Ioanni Leonti, Glâmio, Comiti Kingorniæ, quum patris ei Epicedium offerret.

Non hìc Niliaco surgentia culmina saxo,
Nec quod conspiciant nobile Cares opus,
Sed lachrymæ: sed de lachrymis miserabile bustum
Quod struxit Musæ debita cura meæ.
Sume heros, lachrymarum oculis stillantibus imbrem.
Sume, iube & gemitus inter adesse tuos.
Quod si præstiteris; longè fastigia cedent
Pyramidum, & lachrymis, Carica saxa, meis.

Patricij Leontis, Glammij, Comitis Kingorniæ, tumulus.

Adsta viator, & genis rorantibus
Inuise bustum hoc flebile.
Bustum trophæa mortis, & vagæ cita
Rhamnusiæ ludibria.
Bustum Leontis, ah Leontis illius,
Cui pectus vsque viuidum:
Generosum, & altum vita cui nullos tulit
Animi ruentis impetus:
Compressa luxu noxioue perdita
Fallacis æui poculo
At, ô viator, ô recede, non iacet
spatio sepultus hoc brgui

Generosus

Generoſus ille: ſi Leontis hic vides
Spolium, Leontem haud adſpicis.
Nam ſi furenti fixus ille ſpiculo,
Fati quieſcit vltimi:
Et heic ſepultus ipſi (quod nefas) queunt
Dij perire cælites.

Adhuc.

En, qui tot titulis, regum alto è ſtemmate claris,
Tollebat meritum celſus honore caput:
Mentis inacceſſæ dio fulgore coruſcus,
Iuſtitiâ dubium eſt, an pietate prior:
Glammeæ tutela domus, ſtirps magna Leonum,
Lux patriæ, gentis vota preceſque ſuæ:
Tantus in exiguo tumuli hìc iam clauditur antro,
Hei mihi? nec licuit luſtra videre decem.
„Non licuit. ſic vos Diui, quodcunque probatis,
„Tollitis, invidiam quis neget eſſe deam?

In Alexin Medicum, ex græco Nicarchi.

Clyſtera medicus quinque Alexis præbuit,
Et quinque purgauit ſimul.
Morbo iacentes quinque reperit viros.
Et quinque inunxit denuo.
Medicina quinque his vna, nox vna vltima,
Veſpillo & vnus contigit.
Vnum ſepulchrum, & Orcus vnus omnibus.
Planctuſque non niſi vnicus.

De Sacerdote Gauro.

Mane, *Pater noster*, Boreâ frigente nituli,
Dum boat, ignotis, Gaurus, vt ante sonis:
Nescio quid miserum, querulo responderat ore,
Non intellectis cuius & ipse tonis.
Sed bene, ait Gaurus, quia flamine fortius vno,
Orans cum socio flamine, flamen agit.

In Præsulem quendam.

Crede mihi, est aliquid populi celebrarier ore.
Populus es, nihil est os meruisse tuum.
Lumina dant Euangelio tua dicta: quid ergo,
Tantum Euangelio si tua facta trahant?
Dicis Episcopicos, ne opicus videare magister:
Cuncta at Apostaticos dissimulator agis.
Denique conturbas, vexas, ruis omnia: digna,
Er non digna xxxx: dum potiare xxxx.

Ioanni Iunio, SS. Theologiæ Doct. Vinchestriensi Decano.

Quem patris ætherei blanda indulgentia Iuni,
Quemque fauens nostri principis aura fouet,
Grate deum, regique hominum, grate omnibus vne
Ore licet Iuuenis, pectore, mente, senex,
Gratior vt cunctis viuas, gratissime Iuni,
Gratior at Musis non potes esse meis.
Iunior vt cunctis possis quoque viuere, certè
Iunior in numeris non potes ire meis.

puella-

Puellares artes.

Promuntur variâ vultus de pixide crines
Ornantur, laxum stringitur arte latus.
Pallor, & hinc macies bibitur carbonibus atris.
Exiguo premitur compede forma pedis.
Plura ferunt teneræ (quorsum tamen ista?) puellæ.
Vt possint medios nempe vorare viros.

In Glyceren.

Quod pulchros, Glycere, sumas de pixide vultus,
Quod tibi compositæ nec sine lege comæ:
Quod niteat digitis adamas, beryllus in aure,
Quod breuis est lateris, par quoque forma pedis;
Candida quod cingat baccatum colla monile,
Quodque perigrino vestis odore placet,
Quod leuis incessus; quod lumina pœta vagantur;
Quod multus toto risus in ore sedet:
Quod maneant nudæ mediâ plus parte papillæ:
Instita quod breuior vix tua crura tegat:
Otia quod Glycere quæras, choreasque frequentes
Quod moueas teneros arte decente pedes,
Inter & æquales resideris lascina puellas,
Sæpe canas Paphiæ libera furta deæ:
Quod iuuene aspecto, Glycere, suspiria mittas:
Non sum diuinus, sed scio quid cupias.

Gulielmo Herberto, Comiti Pembrociæ.

Non hæc supinâ laude charta prætumens,
Tuum loquetur, posterumve sæculis,
Tradet stupendum nomen, inuido stylo,
Herberte magne: te laudare qui velit,
Laudet Camœnas, Pallada, atque Gratias.

Andreæ Melvino, SS. Theologiæ, in Academiâ Sedanensi professori.

Iactet Edina suos, Taodunum, & Glascua vates.
Quæque Caledonij nomine gaudet agri.
Sit sua Sterlino, sua sit quoque gloria Perthо.
Et decus Andreæ constet, honorque suus.
Tollat Aberbrothea caput, caput inde Brechinum.
Deuaquo quæ videt, aut mænia Dona subit.
Dum vetus & rerpulsa loco celurca priori,
Nos, Melvine duos, non neget esse suos.

In Archiepiscopum quendam.

Pulchra fuit Glycere, Glycere nunc pallida vultu,
Virgo fuit: matrem nunc ciet ore puer.
Quisnam author? famulus domini, dominum arguit ipsa.
Quem dominum? nomen non licet ire foras.
Talia quî fierent dum quæro, Curio ridens
Respondit paucis: Archiepiscopice.

Diuersi diuersarum nationum respectus, in matrimonijs contrahendis.

Si tibi forma potens, si pulchro in corpore vires,
Ambiet amplexus Nympha Britanna tuos.
Si fundus, patrijque lares, si nummus in arcâ,
Conueniet thalamis Galla puella tuis.
Si multum insano pectus transfigitur igne,
Ausonis est precibus virgo roganda tuis.

Hel-

Helleſpontiaci bona ſi tibi vaſa Priapi,
Accedat voris fuſcula Ibera tuis.
Si Bromio, choreiſque potes traducere noctes,
Eſt de Teutonico ſponſa petenda ſolo.
Robore, diuitijs, flammâ, mutone, choreis,
Qui valet, huic ſociam fas ſit haberi thori.
Me pater Aonius thalamis abduxit: & inquit,
„Quæ velit ingenium, non erit vlla tuum.

Ioanni Morauio Regi à Cubiculis intimis.

Qui Caledonio Ioui eſſe charus,
Gratus principibus, viris & audis,
Qui gaudes, Morauí, fauente diuâ,
Summa quæ facit ima, & ima ſumma;
Qui virtute tuâ, tibi hoc paraſti
Quicquid nominis, & fauoris audis:
„Muſis ſi faueas, eris beatus.

In Ponticum Cynædum.

Pontice, ferre vterum coniux tua dicitur, at cui?
Nempe tibi, aut alij cui dedit illa viro.
Te quoque ferre vterum vulgus, (niſi fallimur) inquit.
Cui tamen? huic coniux cui dedit ante tuus.
Fœdum conjugium, cui par non ſufficit vnus:
Verum opus eſt alio, qui vir vtrique viro,
Dic mihi qui legis hæc, gemina vni ſponſa marito,
Anne magis, geminis vnica iuncta viris?

Adamo

Adamo Regio, Poetæ, in consistorio Ecclesiastico Edinensi Iuridico.

Cognomen nomenque tibi, doctissime vates,
Imposuit fati conscia Musa tui.
Illud quod rex sis, hoc quod vatum pater audis:
Et, Regi, ex merito nomen vtrumque tuo.

Ioanni Adamsono, verbi dei præconi.

Quid dicam hoc? Pharij Musas colit ora Gatheli?
Grampius incanis qua subit astra comis.
Deseruere suas ergo Permessides vndas?
Et capit Aonium Fergusis aura deum?
At cur non tenuere deas Pharamondia rura?
Rarior aut Batauo littore Apollo sedet?
Vnde Tagi paucas ripas olor accolit? vnde
Nunc silet Ausoniâ quæ lyra pulsa manu?
Nunquid, Adamsone, irriguis iuga vallibus inuia,
Præferturque sacris turbidus amnis aquis?
An Boreæ Zephyris, an frigora dura calori?
Anne vmbris Tempe, tesqua probanda magis?
Hæreo. nil potuit, nil huc duxisse Camœnas,
Pauperies Clario ni placet ipsa deo.

De quadam.

Pene puella mea est, quæ me modo torsit amantem.
Lætus io, & io pene triumphe cano.
Pene suas me blanditias, & gaudia dixit.
Pene dedit nostris pressa labella labris.
Dum nil pene negat, penè omnia perdidit, & se.
Ride detracto pene Venus spolio.

De

De Timoleonte caufidico, & Gerilo cliente.

Vix bene puniceis inuecta Aurora quadrigis,
Iungere te celeres, Phœbe, monebat equos:
Quum ſonuit, ſtrepituque fores percurrit ahenas,
Iuridicum Gerilus Timoleonta petens.
Ille vbi de ſtratis nutantia membra leuauit,
Quis mea, quis tantum limina pulſat ait?
Te peto, Timoleon, Gerilus reſpondit, & iſtis
Addit, propoſiti prima elementa ſui.
Audiit; & demens quiſnam iſta tuebitur inquit?
Hæc bibit hybernas naufraga puppis aquas.
Huic Gerilus, Cynoſura meis tu proſpera rebus,
Tu mihi dux, dubiæ dirige lintris iter.
Præmia certa feres: equites centum en cataphractos,
His preme commotos lintre natante Notos.
Riſit &, ô, dixit, belli primordia inermis,
Ferre tot armatos, quis potis oro, viros?

In Alexium Poetam.

Promiſſis, Triſtoride vſque totâ,
Repleuit modo me, poeta magnis.
Quid factum? nihil allubentiarum:
Luſit, verba dedit: receſſit à ſe.
Promiſſa inficiando: pernegando.
Quin ergo valeat ſeelus poetæ.
Nam certe impoſuit mihi nec illud
„Mirum ſit volo, ſi poteſt, valetque
„Duplex, vincere ſimplicem poetam.

In

In eundem.

Dum ficta scribit, ficta Alexius canit,
Vigilantque ficta somniat,
Poeta fieri gestit, & dici vnicè.
Dicendo falsa factus est.

Adhuc.

Nullus aut veterum, aut recentiorum,
Contendet puto Alexio poetæ:
Nemo horum fuerat poeta tantus.
Namque ne dubites, Alexius, iam
Est verbis simul, & poeta factis.

De Marte, & Amore.

Iactabat toto Mauors sua prælia cælo:
Ipsum etiam audebat spernere voce Iouem.
Risit Amor, faculasque tenens, grauidamque pharetram:
Sunt etiam matri prælia grata meæ.

De Galliæ nomine.

Gallia num Gallis Cybeles, gallisne Gradiui,
Debeat an gallæ nomina, vel Galatis
An γαλὰ potius, galeæne, an fortè γάλακτι,
Incertâ penitus sub ratione latet.
Heic ego sollicitus, Phœbum dum consulo, risit:
Et simul hæc. nimium Gallia amat galeam.

In nobilissimam, longeque pulcherrimam vrbem, Londinum.

Nectaris æterni, pleno dum largius hausto,
Indulget, superûm læta corona deûm;

Paula-

Paulatim euluere animi, discordia pacem
Rupit; & in partes hos vocat, hosque suas.
Londinum certamen erat: cui sacra deorum,
Iudice sub magno lis steterit illa Ioue.
Bella pater Maiors, artes Tritonia Pallas,
Regia diuitias nupta, sororque refert.
Delitias Cypris, merces Cyllenius ales.
Neptunus Tamesin, æquora, vela, rates.
Delia venandi studium. Phœbusque poetas.
Hippodates Zephyros, spicea dona Ceres.
Mulciber artificum fornaces. Disque, metalla.
At Bromius, patrij munera rara, meri.
Heic pater, vt vidit studia exardere deorum,
Iuppiter, è solio talia verba dedit.
Vnum aliquem reliquæ, cunctas, quæ, sola relinquit,
Vendicet hæc cunctos, vrbs, quoq; sola deos.

Pro Andreâ Aidio, Abredonense, Votum.

Non ego pro Aidio superi modo grandia poscam:
Nec dabo sacratis thura Sabæa focis.
Hoc tantum, vos ô Musæ, tuq; aure Pæan,
Hic meus Aidius, sit meus *Aidius*.

Patricio Iunio, Bibliothecario Regio.

Liberum, & insignem Daphnæâ fronde, pudoris
Laudantem fines transilijsse pudor.

Hoc

Hoc fugiet Iuni, metuet qui nomina palpi:
Cuiue aliquid lævâ in parte mamilla salit.
„Iupiter ipse licet ventat tibi carmen, at ipsi
Turpe etiam palpum obtrudere velle Iouí.
Me neque quæ dulci fruitur modo lumine solis:
Nec quæ ætas posthæc sæcula rursus erit:
Viuere vel talem, vixisse vel arguet vnquam?
Si quis ego nunc sum: postmodo si quis ero.

Ioanni Maxuelio Dunfrisiensi.

Caucaseâ pendet religatus rupe Prometheus:
Cui fera perpetuum viscera rodit auis.
Quod Iouis è domibus, magnique Hyperionis axe,
Clam superos, partes ignis ab igne tulit.
Tu quoque Maxueli Phœbeæ lampados ignes,
Bis sex Castalij lumina clara chori,
Queis genus æthereum, quicis patria Fergusis ora,
Subduxti: è Phœbi, Pieridumq; domo.
Non tamen idcirco, pœnas persoluere dignus,
Caucaseæ rigidâ pro dape stabis aui.
Distat enim facinus: namque ille Hyperionis axe,
Clam superos, partes ignis ab igne tulit.
At tu homines clam Maxueli, non numina diuum,
De tenebris, ignis lumina clara rapis.

De Marte & Baccho.

Indutus thoraca humeros, galeaque decorus,
Obuius Ogygium dum furit ante deum:
Et sese auratis Mauors ostentat in armis:
Qualis in Aemonio puluere prælia obit.

Torua

Torua tuens oculis, Getica Bacchū increpat hasta.
Et tua quisnam vnquam spicula vidit ait.
Subrisit, cayathumque tenens, & cantharon, Euan,
Quid mea si excutiant, Mars, tua tela tibi?

De Castoris naso, ex græco incerti.

Magnus Castoris ille nasus, arua
Vertenti ligo, deinde dormienti, &
Stertenti tuba. cumque Bacchus vuas
Maturas ait esse falx, ratique
Firma est anchora, & in sinū inde terræ
Cute semina coniacenti aratrum.
Nautis hamus. & ebrijs popinis
Carnis fuscina, curua quin securis,
Naupego. agricolæ putantis est falx.
Fabris ascia, malleusque portis.
Sic quid vtile Castor ille nactus,
Nulli non operi bonum, & paratum
Secum hunc eximium ferendo nasum.

Ioanni Maxuelio, & Georgio Camerario, suis.

Vina bibens, Genioque litans, faciensque Lyæo,
Nec tamen aut Musarum immemor, aut Charitū,
Multus herì effudi rutilum, eiecique cruorem
Naribus, incertum causa habet, & dubium.
Suspicor interea (locus heic si forte poetæ,
„Nec semper vates dicere falsa solent.)
Hoc vini voluisse deum: ne sanguinis vsus
Integer, à sacris posset abesse suis.

Georgio

Georgio Camerario.

Sic diuas Heliconis, atque Phœbum
Et sic Nymphamhabeam meã fauentẽ;
Sic quicquid Charitum est venustiorum;
Sic quicquid Venerum, Cupidinumq;
Vt te, mi Camerari amo: coloque:
Totum & pectoris imimo recondo.
Hoc suasit puer, ille non cyclopes;
Verum Cecropiæ comes Mineruæ.
Non myrto viridi comas decorus:
Sed rosis caput impeditus: ille
Virtutum puer, & Cupido morum.
Verum me, Camerari, abire tandem,
Atque hanc Sequanicã relinquere vrbẽ
Et te Sequanicâ mihi vel vrbe,
Et te his iam mihi chariorem ocellis,
Inuitum licet & parum volentem,
Cogunt proh patriæ domus procellæ.
Quid non his precer improbis procellis?
Quæ me diuidere optimo sodali,
Quæ me mî rapuisse amare pergunt.
At quicunque tamen furor molestus:
Illas nunc caput in meum ire poscat:
Siue absens ego, fortè siue præsens:
Seu tristis mihi vita, siue læta,
Quicquid hinc fuero subinde rerum,
Tuus qui fueram: tuus manebo.

Gallia

Galliâ discedens. Kal. Maijs, 1610.

Gallia chara vale, nostræ gratissima vitæ,
Forte iterum haud oculis adspicienda meis,
Gallia blanda vale, summi Iouis aurea scaptra,
Diuitiæ Argiuæ, gazaque prima Deæ.
Gaudia Pomonæ, Syluani vmbra, & rosa Floræ,
Delitiæ Baechi, blanditiæ Cereris.
Elysij Plutonis agri, Deoidos Enna.
Latonâ genitæ lustra, nemusque Deæ,
Basia Acidaliæ, lususque, & furta Dionæ,
At Veneris nati, tela, pharetra, faces,
Aegis, & Actææ dextra ingeniosa Mineruæ,
Ius Themidos, superum templa sacrata Deûm,
Pæonis herba, manus Podalyria, gloria Phœbi,
Et decus Aonij, palmaque rara chori.
Neptuni risus, rigidi galea, hastaque Martis,
Aeolij Zephyri, Mulciberique labor.
Mercurij merces, suadæ illibata medulla,
Aureaque & Charitum firma catena trium.
Cætera quid memorem? merito Pandora Deorum,
Et desiderij lenta cupido mei,
Nunc iterum, nunc dulcè vale, pulcherrima tellus
Quam nulla ex animo liberabit hora meo.
Sed tamen, vt totos rapiæ mihi candida, ocellos
Charior es animo, Scotia tuta, meo.

Intermissio à studijs poeticis.

Has hederæ, has myrti nexas de fronde corollas,
Hanc cytharam, & blandæ fila sonora lyræ,
Suspendit tibi, Castalidum pater aureus Pæan,
Quà pandit virides laurus odora comas,
Vesi forte iterum numeros, Leochæus, amaris;
Hinc sibi sit manibus plexa corolla tuis.

Finis Epigrammatum.

IOANNIS LEOCHAEI SCOTI

Idyllia,

sive

Eclogæ.

Bucolicæ.

Piscatoriæ.

Nauticæ.

Ampelicæ, sive Vinitoriæ.

NOBILISSIMIS.

COMITIBVS,

Alexandro Setonio, Fermeloduni, Comiti, Vrquhartio, & Fyuæo Baroni, & Scotiæ Cancellario.

Thomæ Hamiltonio, Comiti Melrosio Beningio Baroni, &c. supremi Senatus in Scotia Principi, & Secretario.

Clarissimis equitibus,

Gulielmo Alexandro, Menstræo, Serenissimo Britanniarum Regi a libellis supplicibus.

Ioanni Sceto, Scototerratio, Cancellariæ Regiæ, in Scotia Directori.

Ioannes Lochæus, Salutem.

Epistola.

Ecce vobis, (Nobilissimi Comites, clarissimi Equites,) quicquid prius Idylliorum, vestris nominibus voueram: quicquid superiore anno promiseram: dum Augustoriti-pictonum degens, iuri ciuili partim operam darem: partim in prælegendis græcis authoribus alijs collocarem. Parerga hæc illius sunt temporis: & inter negotia otium. Verum, (vt libere apud liberos) nunquam minus otiosus quam quum me sic otiosum hora præteriens reperire potuit. suauis admodũ, at difficilis fuit labor: plusque in recessu, quam accessu, secum fellis attulit. testor insomnes noctes, testor vigiles lucernas. sed hæc fuerũt nunc meminisse anteacti laboris iucundum. quanquam ad huc Antæi heie mihi superet perpurgandum stabulum. vix enim futuri operis primas lineolas ducere potuimus. in infantia adhuc sua est. erit aliquando, (si per fata licet.) quum melior vires sanguis dabit. Et sane hoc mihi iam nullatenus restaret si Hygiæa tam amica, quam voluntas, hactenus affulsisset. Sed scitis vos, quoties ego cum acerrima febre luctatus.

Quam penè furuæ regna Proserpinæ,
Et iudicantem vidimus Aeacum.

Vix adhuc pleno ore Aesculapius arrisit. Vos ergo, qua estis humanitate, & erga me meaque studia fauore, quicquid heie in curia, præcipitantiaue mea, inscitiarũ aut ineptiarum occurret, venia in aliquod saltem tempus dignamini: donec mihi, a curis, morbis, & domesticis procellis, liberius respirare concessũ fuerit: non enim erit inter postremos his labor: vt conatus non inter infimos. quotus enim quisque est, qui tam varia in hoc genere agressus? nanque, vt Bucolica excipias, in quibus non

pauci: quis oro præter Sanazarium, Piscatorias Eclogas: *quis præter* Hugonem Grotium Nauticas *tentauit? & illius (quod dolor maximo esse possit.) ecquid præter vnicum* Nauticum *exstat* Idyllium? *In* Ampelicis *nullus (quod sciam.) hactenus primus ego illac agressus, nondum tamen ingressus. Cæterum* (Nobilissimi Clarissimique heroes) *qualiacunque hæc tandem aut sint, aut videri poterint, qua fronte vobis offerri videtis, accipite. dies fortassis vobis magæ digna in lucem maturiore passu prodire iubebit. ego inter eos qui exspectant.* Valete, & Leochæum vestrum, solito fauore, & amore dignanimi.

Ecloga.

ECLOGARVM *Bucolicarum.*

Argumenta.

1 TRium amicorum suorum, Gul. Alexandri Menstræi, Ioanis Scoti Scototeruatij, equitũ, & Gul. Drumondi ab Hathornden, desiderium exponit.

2 Iacobi Magni Brit. Fran & Hibern. Regis, reditum in Scotiam.

3 Ingratitudinem cuidam Duci Franco exprobat.

4 Caroli Valliæ Principis Geniethliacon continet.

5 Præcipuos Scotos poetas, eorumque opera decantat.

Piscatoriarum.

1 Alexandro Seronio, Scotiæ Cancellario, de statu suo conqueritur, eiusque auxilium implorat.

2 Andreæ Leochæi, verbi Dei quondam præconis, patris sui, obitum deflet.

3 De agris Andrearis, penè sibi, per illustrissimi Ludouici Leuiniæ Ducis famulos, ereptis, conqueritur.

4 Quæcunque circa aquas Scoticas miranda magis circumferuntur, exponit.

5 Iacobo, Magno-Britannico Monarchæ, vitæ ſuæ anteactæ, hucuſque, ſeriem narrat. eiuſq; opem, in aduerſis implorat.

Nauticarum.

1 Chloridis puellæ querelam habet de Amylcæ ſui longiore morâ.

2 Artis Nauticæ, Typhioſque laudes continet.

3 Duorum iuuenum excubias in nauí agentium. de diuerſis amicarum ſuarum affectibus carmina continet.

4 Nauigatores præcipuos oculis ſubjicit.

5 Iuuenis amantis, & Echus colloquium.

Ampelicarum.

1 Choreas Ruſticas Vinitorum feſtis diebus depingit.

2 Iuuenis vuas amicæ ferentis querimoniam inter eundem.

3 Duorum Vinitorum de fœminarum virtutibus & vitijs lites.

4 Duorum vnam depereuntium in canendo certamen.

5 Inuitatio, Georgio Montgomerio, Epiſcopo Medenſi, & Clophorenſi, ab hortulano facta; vt in Hiberniam redire aliquando velit ſyluaſque ſuas inuiſere.

ECLOGAE BVCOLICAE,

Clarissimo viro

Gulielmo Alexandro Menstræo equiti, Sereniſſimi Britanniarum, Franciæ, & Hiberniæ, Regis libellorum ſupplicum Magiſtro.

ECLOGAE
BVCOLICAE,

Clarissimo viro

Gulielmo Alexandro Menstraeo equiti, Serenissimi Britanniarum, Franciae, & Hiberniae, Regis libellorum supplicum Magistro.

IOANNIS LEOCHAEI SCOTI,

Eclogæ Bucolicæ.

Eclogæ prima.

Aita.

PAnos ad arbitrium, populiq; vrbesq; valete,
Rura mihi, & tremulæ placeant sub frondibus vmbræ.
Ruris amor me insanus agit. me dulcia Tempe,
Me liquidi fontes, queruli vaga murmura riui,
Me nemus, & læto molles in gramine somni,
Vltima ad innocuæ traducant tempora vitæ.
Huc ô dulcis olor, Menstrei gloria ruris,
Dum calamis læti tua iussa facessimus, adsis.
Heic placidos Philomela modos, heic fudit alauda
Heic viridis raucis circumstrepit herba cicadis.
Heic neq; passeribus Venus est ignaua; nec absunt
Fœdera turturibus: nec basia mille columbis.

rustica vita ploc

Omnia grata satis tantum diuine Poeta,
Vatum ô grande decus, paulum Thamesia tua
Defere: & Aeschyleo tentet furare cothurno,
Dum tuus agrestem Lycidas percurret auenam
Ite meæ teneræ simum pecus ite capellæ,
Spargit vbi densas vicinior arbutus vmbras,
Dum noua Mænaliâ paro dicere carmina cannâ:
Et reuocare pios memori de mente furores,
Incipe nunc veteres mecum incipe tibia flammas
Sæuus amor duros alijs partitur amores,
His faciles: facili mihi fixit arundine pectus.
Vt caluere artus, subito noua flamma medullas
Transubijt: placidoque insedit corda furore.
Vnus erat tanti deus, vnica causa caloris.
Vrsus vna tamen non vulnera, trina fuere.
Vulnera trina fuere, & ter mihi vulnus amicum.
Vnus trina tuli, sed ab vno, vulnera, diuo.
Incipe nunc veteres mecum incipe tibia flammas
Tempora si numeres, primum mihi vulnus Amyntas
Proximus Damon, supremum venit Alexis.
Verum si numeres flammas, si pondera amoris,
Nescio quem præferre velim non primus Amyntas
Non primus Damon, non primus venit Alexis.
Sed neq; postremus Damon, neque blandus Alexis
Vltimus aut charum mihi detulit ardor Amyntam.
Primus erat, fueratque idem postremus Alexis.
Postremus, fueratq; idem mihi primus Amyntas.
Et primus fuit, & Damon fuit vltimus idem.
Viuite concordes, paribus mihi vulnera flammæ,
Ter Phœbi soboles, charitum ter nobile germen.
Incipe nunc veteres mecum incipe tibia flammas
Vos ego perpetuæ, charissima nomina, famæ,

Si qua meis numeris hinc gloria, commendabo.
Dumq; aliquod tenui modulabor arundine carmen
Quamuis molle modis, quamuis sit debile neruis,
Nempe humilis tugurij vili sub culmine natum,
Errantesue inter propter dumeta capellas,
Audebo in vestras tamen audax surgere laudes.
Vos iuga, vos syluæ, vos conscia saxa loquentur.
Vos vmbræ altorum nemorum, vos si qua sub vndis
Naies, aut si qua est vicini montis Oreas.
Incipe nunc veteres mecum incipe tibia flammas:
Nec tamen est nostræ quamuis sint rustica, Musæ;
Carmina spernatis, mihi Pan persæpe Lycæum
Deserit; & nostras [illegible]auult audire Camœnas.
Si mihi vera senex narrat Melibæus. & illi
Cur ego non credam? nostros modo rustica pubes
Dum salit ad numeros; Satyri venere frequentes.
Totaque festiuis stupuerunt antra choreis.
Me quoq; Naiadas fama est, Dryadasq; puellas,
Et sparsas per colla comas, humerosq; Napæas,
Numina me fama est excelsi montis amare.
Scilicet inde meæ placet & mihi gratia cannæ.
Incipe nunc veteres mecum incipe tibia flammas
O si quis superum, Thamesis quà pinguia culta
Irrigat, & patrijs ludit Bodotria ripis,
Me modo constituat! si quis deus hoc volit, illi
Illi ego votiuâ faciam stata sacra capellâ.
Nempe mihi vt liceat cupido placida ora tueri;
Ore quibus Musæ gaudent; quibus altus Apollo;
Et quicquid gratũ est, & quicquid dulce venustũ est,
Qualis ego fierem! sine vobis iam mihi certè
Tristis hyems media regnare æstate videtur
Incipe nunc veteres mecum incipe tibia flammas.

Ah, fine iam vobis, desunt sua gramina campis.
Arboribus frondes, lucis vaga tela diei,
Ipsos hos calamos, ipsa hæc mea carmina damno.
Odi quod iuuat: & requies curæ altera cura est:
Non mihi dulce magis resonat Philomela cicadis.
Horrida Strimonijs contendit noctua cygnis.
Non velut ante iuuat Paphias spectare volueres;
Inuida purpureis socianres basia labris.
Non me delectat, tenui dum gutture passer
Pipilat: & teneræ flammas testatur amicæ.
„ Omnia sunt ingrata. ostentant omnia curas.
Incipe nunc veteres mecum incipe tibia flammas.
Ter dulces animæ, ter amor, ter vnica flamma,
Quando erit vt liceat vos cernere? quando erit illa
Læta dies, ruet amplexus quum vester in arctos;
Qui modo Pictonicũ Lycidas colit aduena Clanũ?
O quas delitias, ô quæ non gaudia menti
Imprimet ille suæ, vestris vicinus ocellis?
Ille licet Pylios dextrâ iam computet annos;
In nouâ mutatâ transibit secla iuuentâ.
Nunc jacet, elapsis veluti minus vtilis annis;
„ Credimus? an qui amant vnâ vel luce senescunt.
Incipe nunc veteres mecum incipe tibia flammas.
Quantum ver hyemem, quantum redolentia mala
Pruna super, quantum propriâ villosior agnus
Matre tener, vietum iuvenis florente iuventâ
Quam superat, plenis virgo quam nubilis annis
Ter viduam thalamis multo formosior anteit,
Attica quam volucris reliquas supereminet omnes,
Tanta mihi vos ô cœlestia gaudia visi,
Tantas delitias dabitis. non sceptra beata
Præ me, non ipsos credam mage viuere diuos.

In.

Incipe nunc veteres mecum incipe tibia flammas.
Nam mihi quid charis poterit contingere amicis
Gratius? ô syluæ, ô blandissima pascua, Pani
Dicite, si dulces velit hic inflare cicutas;
Hoc dicit, Lycidas, Lycidas tuus vsque ministet,
Sorte sua fœlix, tibi Pan tua Mænala semper:
Sint mihi perpetuo, qui nunc mihi vulnera, amici.
Incipe nunc veteres mecum incipe tibia flammas.
Tenuari colles, blandis terra hospita Musis,
Claraq; vos tanto Menstrëia pascua Phœbo,
Et iuga quæ densis circum vndiq; consita spinis
Cum Damone meo tenerum fouistis amorem,
Este salutata æternùm mihi: neue negate,
Aut pecori, aut gratas vestris pastoribus vmbras,
Desine nunc veteres nunc desine tibia flammas.

ECLOGA SECVNDA.

Daphnis redux.

Lycidas, Mæris, Alexis.

FRonde sub ilicè sessus recubabat Alexis,
Quum cæli medio Sol feruentissimus ardet:
Inde pecum, calathusq; & pastoralia signa,
Inde iacent calami, quos dum coniungere tentat,
Inceptum blandâ fallebat voce laborem.
Viderat hunc, baculo nixus quem forte tenebat,
Pene puer Lycidas; cui vixdum prima decoras
Vestibat lanugo genas, non doctior illo
Pastorum calamos inflare: aut dicere versus.
Forte etiam insanos illo iam tempore amores
Phyllidis, & fastus Hyales referebat iniquos.
Ille vbi dilectum primò conspexit Alexin,
Constitit ambiguus: din vultum vbi, & ora notauit,
Gaudia, spemque inter, Mœrin vocat, atq; ita fatur.

Lyc. Coge citus teneros ipsis cum matribus agnos,
Coge citus stabulis. quid enim hic cessamus inertes?
Aspicis hunc trepidæ modo qui successerat vmbræ,
Aspicis en reducem (species nisi ludit) Alexin?

Mæ. Et dubitas? nec adhuc memor es, quæ Pana canen-

canentem,
Syluicolasque deos procul hæc audire duobus
Contigit: hi patrios reditum Daphnida in agros,
Hi comitem magno reditum Daphnidi Alexin,
Narrabant syluis. Nunc ô nunc surgite syluæ,
Crescite frondosi colles reuirescite campi.
Iam redijt Daphnis, redijt cum Daphnide Alexis.
Quod si non oculos veri deludit imago,
Ecce ipsum video calamos, quos ille solebat
Condere, dum cantat formoso Daphnidi, soles.
Ecquisnam ô superûm nobis se reddidit? ô quam
Dexter & ille bonus! certè quicumque perenne
Illius hæc memnos celebrabit fistula honores:
Ecquis Alexi deûm patrijs te huc appulit oris?
Pare age iam: & cupidas satia sermonibus aures.
Al. Quin prius hæc pueri frigus captate benignum
Et mecum gelidâ paulum requiescite in vmbrâ.
Vmbrâ Pan pecorum custos, & gaudet Apollo.
Vmbra fauet Dryadum choreis, placet vmbra Napæis.
Et Satyris, Bacchisq; & pexis tempera faunis.
Et tibi grata vmbra est, multâ quum sestus Dianâ
Membra super læti deponis gramine campi,
Subter arundineasq; comas, grandumq; papauer,
Daphni decus vatum: pastorum gloria Daphni.
Qui patriæ indomitas agitans modo pectore flammas,
Negligis incanasq; niues, gelidasque pruinas,
Atque Caledonijs erras nouus hospes in oris.
Ah quam sæpe alto gemitu de pectore duxi:
Sæpius & magnum miseratus Daphninis ignem,
Daphni quid insanis dixi? quo tendis? an ire

Perque iuuat medias hyemes, frigusq; niuale:
Vt tibi sic teneras glacies secet aspera plantas?
Nota tibi iuga sunt ipsas subeuntia nubes,
Grampius, & celsi feriunt qui sydera Ochelli.
Nec tibi quæ fuerant iuuendi in corpore vires,
Iam superant: quum tu syluas indagine multâ
Cingere, quum validos catulos terrere suporum
Comminus auderes properas, videns, ægra senectus
Et tua nunc primis sparguntur tempora canis.
Parce igitur per Pana tibi, Phœbumq; Palemque.
Et colitur nostris si quis deus alter in agris.
Mille tibi Tamesis propter diuina fluenta
Errant, & teneris balatibus vbera quærunt,
Et totidem lætis pascuntur vallibus agni;
Quas Buuinda celer, Banna, aut rigat, vnde Suiri.
Vnde Caledonios saltus, & inhospita quæris
Tesqua? vel Arctoâ iuga ninguida sæpe pruinâ?
Talia nequiequam Daphnis venatibus apta
Nam nemora inquirit, saltusq; & lustra ferarum.
Me vero comitem veniens huc sumpsit, & Humbro
Discedens, puero pastori talia mandat.
Cetyle dum redeo, breuis est via, pasce capellas.

Lyc. Ergo terq; quaterq; olim felicia rura
Se pastore, (vnquam si fors sua commoda nossent,)
Inuisit Daphnis? patriæne ita dulcis imago
Ante oculos subijt: mentemq; accendit amore?
Felices pulchrum visuras Daphnida syluas!
Felices syluas! tum quæ pellucida in imo
Glarea subsidit! tum quæ super assilit vnda!
Vos iterum æthereis vos Daphnis cernet ocellis.

Alex. Interea, vobis si blandùm arrisit Apollo,
Aut Pan monstrauit calamos inflare cicutâ,

Si

Si quis vel è Nymphis docuit cantare beatis,
„Carmina pauca precor. fugiunt namq; otia Musæ.
Daphnidi canemus, tangunt quoque carmina
Daphnin.
Victori precium taurus, quem munere nobis,
Ipse dedit, dixitq; tuæ hæc sint præmia Musæ,
Incipe Mœri prior. Lycida tu deinde sequare.
Mæ. Accipite hæc Musæ, diuum certissima proles
Tuque parer sacrâ præcincte ô tempora lauru.
Vos Dryades, Satyri, Fauni, & tu maxime Daphni,
Quodnã etenim in nostris, numen præsentius agris?
Dyc. Carmina Pierides bene amant, & pulcher
Apollo.
Carmina amant Dryades, Satyri, Fauniq; bicornes.
Carmina amat Daphnis, quidenim non carmina
amares?
„Ipse canit faciendа: facit simul ipse canenda.
Ma. Sume precor gratũ testantia munera Mœrin,
Ecce tibi niuei concreta coagula lactis.
Aureaque in textis nuper mihi, mala, canistris.
Hæc nunc, digna alijs referent mage munera messes
Ma. Munera quæ minimus magno det Daphni-
di pastor?
Munera quæ pastor solus quum maxima Daphnis
Munera det mulcis, sin tangunt munera Daphnin,
Ecce pedum, & calathum, Lycidamque in munera
totum.
Ma. Quantum vere nouo, campis exultat opimis
Vir gregis inter oues: quantum dum iungitur vimo
Lætatur vitis, quantumque vsti imbribus horti,
Tantum Daphni tuos reditu lætamur in agros.
Ly. Grata quies longo fessis messoribus æstu.

Vinea

Gratáque lux miseris, quos aurea cura remordet:
Hesperе, tu cupidis properas grata hora maritis:
Si nobis rediens non Daphnis gratior esset.

Ma. Heic ver perpetuum, heic sunt purpurei
Narcissi.
Heic violæ, dulcique aspirat amaracus vmbrâ.
Heic molles maluæ, sed nos si Daphni relinquas,
Omnia marcebunt, nec erunt sua gramina campis

Ly. Fronde nemus, segete at tellus exultat opimâ
Flore nitent horti, placidos viret herba per agros.
Montibus his abeas minimo vel tempore Daphnis
Non frondes, segetes, flores, nec videris herbas.
Heic mihi nunc facili Zephyri strepit aura susurro
Suadent blanda altos riuorum murmura somnos.
Dulce canit volucris, quod si mihi Daphnis adesset,
Possem ego felicem diuum contemnere vitam.

Ly. Nulla placent sine te nobis bona. Displicet arbos,
Aura nocet, placidos fugio cum murmure riuos.
At si aderis iam Daphni placebit & arboris vmbra
Aura canet, placidi præbebunt otia riui.

Ma. Grata Iouі quercus vitis formosa Lyæo,
Myrtus Acidalios incingit fronde capillos.
At mihi tu si Daphni bonus quandoque fauebis,
Ridebo ingentes syluas: & frondea dona.

Ly. Ver molles violas, segetes feruentior æstas,
Poma dat autumnus, Boreæ mala frigora Bruma,
Carmina dat Lycidas, si Daphnidi sorte probetur.
Vna illi inuenieris erit hora beatior annis.

Ma. Piscis in æquoribus, volucris vaga quæritur auris. Et

Et fera de sylvis, lupus inter ouilia tristis.
Daphnidis in gremio requiescunt gaudia nostra,
Vnde igitur certam nisi ab hoc sperabo salutem?
Ly. Vitis in aprico spargit sua brachia colle.
Pinus in irriguis surgit formosior hortis.
Ante tuas ego Daphni fores desertus oberro,
Qui potis es lætis Lycidæ mala tollere ocellis.
Al. Sistite venatu Daphnis redit, ecce canum vis
Magna præit, comitúq; subit denso agmine turba.
Postera, vbi orta dies, disperget lumina mundo,
Nos quoque vobiscum viridi heic cantabimus vmbrâ.
Nunc satis est sed carminibus ne præmia desint,
Tu taurum Lycida, niueam cape Mœri iuuencam.

ECLO-

ECLOGA TERTIA
Pharmaceutria.

Lycidas. Amyntas.

Pastoris Lycidæ, pastoris carmina Amyntæ,
Carmina quæ syluæ stupuere, & conscia saxa,
Carmina queis pecus, & visæ adgemuisse volucres,
Et posuisse suos Zephyri lenis aura susurros.
Dicemus Lycidæ, pastorum, & carmina Amyntæ.
Hæc quoque nostrorum non dedignanda laborum
Orditurseries. tu cui mea fistula primum,
Fistula trans gelidi Grampi iuga cana reperta,
Herbarum cecinit decus, & florentia prata;
Formosæque ignes Hyades, cape tenuia dona:
Debita dona tibi, spretas testantia Musas:
Atque hanc Idalias hederam sine tangere myrtus
Aurea vix roseo lampas Titanis ab ortu
Prodierat, fera quum latebris prorepit opertis,
Et rore humidulo gaudet lasciua capella,
Innixus viridi Lycidas ita cæpit ab vlmo.
Curarum nox vda vale tristissima nutrix.
Sol ades: & nostri veniens miserere doloris.
Exere Phœbe facem. Nam te (si fabula vera est)
Fama canit vaccas quondam pauisse Pheræas,

Incipe solicitos mæstissima tibia versus.
Tibia Faunorumque greges, nemorumque puellas
Oblectat. semper pastorum illa apta querelis;
Quique Deus primus calamos inflauit agrestes.
Incipe sollicitos mæstissima tibia versus.
Musæ nullus honos: ultra quis carmina cantet?
Dulce melos iam rana ferat; secloque sequenti
Pro Musis stolidi repetant conuicia picæ.
Mitte nouos Lycida ergo modos; tua stridet auena.
Rumpe leues calamos: spernit tua carmina Thyrsis
Incipe solicitos mæstissima tibia versus.
O ingratæ vmbræ! quid inania carmina fundo;
Dumq; illi est odio mea fistula: dumque Camœna;
Ingeniumq; potens: & multum cura placendi?
„An Nemesin spectare oculis hæc singula credis?
Incipe sollicitos mæstissima tibia versus.
Grampî ego sæpe iugis, dulcissima carmina Mœrin
(Et comes ipse aderam) vidi de more canentem.
Tertius à decimo tum me conspexerat annus.
Tum seruare greges, poteramque incidere vites.
Vt vidi! vt cecini! vt par mea dicta Camœna!
Incipe sollicitos mæstissima tibia versus.
Nunc scio quid cantare in rupibus Ismarus altis
Me modo, vel Rhodope, Pindusque, & maior Olympus,
Musarum generis iuuenem, vel Apollinis optant.
Incipe solicitos mæstissima tibia versus.
„Musa potens docuit curas impendere diuis:
„Diuorumque sacris, felices vos quoque diui.
Felices diui magis, an furor vtilis ille?
Vtilis ille furor, felices vos quos quoque diui.
Incipe sollicitos mæstissima tibia versus.

Nunc

Nunc etiam Dryades linquant nemus apta, choreis
Herba vacet Satyris, violas ferat ardua quercus,
Puniceis humilis certet salsunca rosetis,
Certet anas cygnis. sit Pan Melibæus agrestis,
Pan Deus ad Nymphas, intersit trigides Orpheus,
Incipe sollicitos mæstissima tibia versus.
Omnia vel nihilum fiant modo. viuite Musæ.
Ipse procul sæuis quà non vestigia ab Euris
Deferar, hæc nostræ sint dona extrema cicutæ.
Desine sollicitos iam desine tibia versus.
Hæc Lycidas, nunc quæ pastor respōdit Amyntas
Accipe. non similes canit omnis tibia versus.
Amin. Cinge tribus terna hæc diuersa altaria vittis
Larum hederamq; adole, magnorum insignia vatū
Thyrsidis vt gelidus fugiat de pectore sanguis
Thyrsis vti caleat. nihil heic nisi prœmia desunt,
Tangite frigentem mea carmina tangite Thyrsin.
Carmina vel tumulis poterunt sicca ossa ciere:
Carminibus Cholchis solita est frænare dracones,
In medijs scopulus cantando rumpitur vndis,
Tangite frigentem mea carmina tangite Thersin,
Haurio ter viuo de flumine, ter simul ortus
Respicio aduersus ter hiatibus ora resoluo
Voce vocans Hecatē, tribus omnia maxima cōstāt
Tangite frigentem mea carmina tangite Thyrsin,
Licia terna tribus distincta coloribus Aegon,
Necte Aegon subito & vatum dic vincula necto.
Tangite frigentem mea carmina tangite Thyrsin,
Hæc aqua vti feruet, mouet hæc vt flāma calorem,
Ferueat & caleat sic vatum Thyrsis amore.
Thura tene, & rapidis vinum superingere flammis.
Thyrsis quo magis vrat, ego hæc in Thyrside vin-

Et

Tangite frigentem mea carmina tangite Thyrsin.
Talis cura illum, qualis quum compacis orbus,
Et nemora & vastos gemebundas peruolat agros
Nec mœstus iam gaudet aquarum murmure turtur,
Solus at amissum luctu fouet æger amorem.
Talis cura habeat, nec sit spes vlla salutis.
Tangite frigentem mea carmina tangite Thyrsin.
His nos de calamis noua munera fecimus illi:
Pignora rara animi quæ nunc tibi singula Tellus
Magna parens mando, prodent hæc pignora Thyrsin.
Tangite frigentem mea carmina tangite Thyrsin.
Has plumas strigis, hanc Luna nascente rubetam,
Ipse dedit Moplus, magicis Luna optima sacris.
His ego nictymenem fieri, & se condere luce
Moplum, sæpe sacra deducere sydera voce,
Lymphaque retro fontes vidi conuertere lymphas.
Tangite frigentem mea carmina tangite Thyrsin.
Hinc hederæ, huc lauri cineres, cygnóque volanti
Trans tua terga iace at ne respice. Thyrsida durum his
Thyrsida ego agredior. nihil ille hæc omnia curat.
Tangite frigentem mea carmina tangite Thyrsin.
Ecce Aegon, cinis ipse Aegon altaria lustrat,
Non vllo cogente Aegon cinis ipse. bonum sit.
Nescio quid. coruisque crocit de limine primo.
Fallimur? an sua cuique satis vesana cupido est?
Parcite, namq; calet, iam parcite carmina, Thyrsis.

ECLOGA QVARTA.

Carolus.

HActenus obscuro carmen tenuastis in antro,
Surgite nunc faciles opera ad maiora Camœnæ.
Non iuuat vlterius domini testata furores
Fistula, quæ iunctis cecinit Syringa cicutis.
Non iuuat ad patulæ proiectum trigora fagi,
Formosæ placidos memorare Amryllidos ignes:
Securum salicis tenerâ dum fronde capella
Pascitur: aut humiles carpit de more myricas.
Quis nouus insoliro perstrinxit lumine cœlum
Fulgor: & egelidas sese inclinauit ad Arctos:
Vnde polum flammâ tactus propiore Bootes
„Circuit? & celeri sequitur sua plaustra rotarus?
„Anne aliud meus alta Deum parat, invia rerum,
Nota cui, atque eodem præsentia cuncta tenore?
Exere diuinis radijs caput, exere mundo
Os roseum, Arctoas promissum lumen in oras.
Te Themis, & triplici pernentes stamine fata,
Veridico stabiles meminerunt ore sorores,
Venturum in solium magni patris: aurea dudum
Sæcula qui positis Gradiui condidit armis.
Virgo tibi cœlo nuper delapsa sereno,

Iuno

Regali

Regali dat ſceptra manu, redimitaque frontem
Pax Cereris ſpicis, & munere Pallas oliuæ,
Mollia ſecuræ promittunt tempora vitæ.
Te nuper decimi reuolubilis orbita Phœbi
Signauit: tibi, falcifero cum patre, reliquit
Aurea formoſi ſubeuntia ſecula mundi.
In patrios i ſurge animos, ſate ſanguine diuum.
In ſpes creſce nouas, populique in publica vota.
Dum tamen ô tibi ſe formoſa Britannia ad omne
Præparat officium, gemmis diſtincta capillos:
Auro intexta finos: viridi & circundata peplo
Explicat annoſæ rugas lanterna ſenectæ:
Interea cape magne puer munuſcula veris:
Quæ facilis pleno tibi fundit copia cornu,
Inter & errantes hederas, laurumque virentem,
Et bene diſpoſitas, cum Palladis arbore, myrtus;
Prima ſedens blandæ Florum da iura coronæ.
Certatim pulchris, violæque, roſæque decentes,
Crinibus inſerpent. & ſuauè rubens Hyacinthus,
Narciſſuſque, & odor ſemper vernantis acanthi,
Subſternentque tuis ſeſe vagi dia plantis,
Chloris odoratas capiti formoſa corollas
Injiciet: regnique ſui tibi tradet habenas.
Dona Pales, Satyrûmque iugis aſſueta iuuentus,
Sylvanique hilares, & pexi cornua Panes,
Dona alio tibi ab orbe ferent, Silenus: & Euan:
Nec tua vel Faunis deerunt, vel munera Nymphis:
Quæ fontes, valleſque tenent: monteſque ſupremos.
Quicquid vbique nocens labes meruere priores,
Diſcedet terris. neque iam lethale draconis
Virus, & occultus anguis metuetur in herbis.
Aſt vbi iam primo ſignabit flore iuuentus

Purpureas malas, & erit maturior ætas:
Tum diuersa nouis ridebunt mala figuris.
Canescet subitis campus Cerealis aristis.
Roscidaque è durâ sudabunt mella cupressu.
Pan tibi cum iunctis modubabile carmen auenis
Tradet, & Aonio descendens vertice Pæan,
Fila lyræ digitis imponet: & ipse præibit:
Firmabitque manum, docilis tu cuncta sequere.
Tum decor, & Suadela comes, iunctique lepores,
Tresque ab Acidalio properantes fonte puellæ,
Et ter tres cum matre alio de fonte puellæ,
Monstrabunt quod cunq; decens, laudabile, honestũ
Inde, vbi cum plenis paulatim adoleuerit annis,
Fortior, & curis, ætas, matura paternis
Incola Iuuernæ, felicia culta verenis.
Liberi, nec diris vsquam reptata cerastis,
Et sua securi submittent colla Britanni:
Quâ Thamesis, quâque arua Taus rigat. vltima
Orcades, & famulas aduoluent Hebrides vndas.
Quin Mosella tuis, cupietque accedere sceptris
Qui rigat Hectoreos Ligeris pulchertimus agros.
Nam neque veliferâ sulcabit Nerea pinu
Nauita, vt extremis merces deportet ab Indis.
Pauperiemue gemens, alias migrabit in oras,
Incola natiuæ rerum te præside terræ.
Nulla premet miseros spes intercepta colonos.
Vlterius non rastra, aut duri erit vsus aratri.
Sponte suâ nullo tellus cogente, Sabæi
Fundet ruris opes, & amomi munere felix
Luxuriabit ager, passimque armenta, gregesque,
Ditibus in pãtis, nullo custode ferentur.
Nam neque tum timidis lupus insidiabitur agnis,

Nam

Nam neque dama canem fugiet: neq; cetus leænã,
Sed positis procul insidijs, dubioque timore,
Dulcia securæ transiminent otia vitæ.
O mihi si faciles producant stamina Parcæ:
Quã liceat te, magne puer, tuaque inclyta facta
Dicere: tercentum referentem ex ordine patres!
Tunc ego, sublimi super ignea sidera versu,
Regna Iouis peterem, nec me Smyrneia Siren,
Carmineue Andinus dulci superaret Aedon.
Cresce igitur, fatisque in magna vocantibus, vltro
Offer habes quod cælorum indulgentior axis
Spondeat: & rerum noua quicquid speret origo.
Aspice enim; positâ rerum natura senectâ,
Sub duce te iuuenes rediuiua paciscitur annos.
Aspice, non metuens tenebrarum Hyperionis orbis,
Prodit: & insolitâ perlustrat lampade mundum.
Aspice, iam secura æris Titania Phæbe,
Auxilij, puris per cælum cornibus errat.
Ipsa nouant elementa vices: sic omnia late,
Omnia, succiduo promittunt gaudia seclo.

ECLOGA QVINTA.

Vates.

Faunus, Pan, Satyri, Napeæ.

SI vacat, & gracilem non auersaris auenam,
Hæc quoque, Alexander, nostrum testatur amorem
Fistula, quâ nuper viridis sub tegmine fagi
Lusimus. assensant incisi carmina libri.
Huic te carminibus, vates celeberrime, nostris,
Forte Hyalé, aut Phyllis, dum præterit, omnia blandis
Luminibus lustrabit, & ô, te terque quaterque
Fælicem, dicet, vates, quicunque fuisti:
Talia cui nemorum conseruant carmina diui!
Pergite Sicilides, Satyri, teneræq; Napeæ,
Forte inter corylos Faunum videre bicornem:
Et iam deserto recubantem Pana Lycæo:
Spirantes placidos imo de pectore somnos.
Continuo invadunt, factisque è vimine vinclis,
Hirsutosque pedes, & fortia brachia nectunt.
Vt sopor abscessit. Satyri, quid vincula Faunus,
Nescius, exclamat. nodos exsoluite, Nymphæ,
Pan ait. & vinclo potius coeamus amoris:

Si

Si iuuat hoc petimus non hæc connubia, Nymphæ
Sed dulces choreas, & mollia carmina, reddunt.
Faunus ad hæc, dabimus petitis quæ dona, puellæ:
Carmina si quis amor cognoscere, carmina habebit.
Tum vero, è syluis, pecudesque, feræque videres
Currere, tum volucres motis applaudere pennis
Nec mora promissis, Faunus sic incipit ore:
Subsequitur numeros, calamis Pan omnia reddens.
Nunc ô, nunc Satyri, nunc ô saltate Napeæ.
Quid iuvat incassum, Satyri, exercere laborem?
Non hoc alternis numeros distinguere plantis.
Tale capræ saliunt, prope stagna, aut ardua rupis.
„Gratia ineſt modicis, & amat mensura choreas.
Mollius, ô Satyri, sed fortius ite Napeæ.
Fallitis, & vanos animis nutritis amores.
„Lactabit spes ista suos, ne credite blandis
„Omnia luminibus. laudet licet ore modesto,
Diligit agrestes Nymphe non vlla choreas.
Mollius, ô Satyri, sed fortius ite Napeæ.
Quid cessatis adhuc? teneras age tollite plantas,
Cum Satyris confert e pedem pudor omnis abesto.
„Quid choreas petitis, nisi si saltare paratæ?
„Ludite. sæpe hilares amat ipsa modestia vultus.
Mollius, ô Satyri, sed fortius ite Napeæ.
Ibitis inficias sed durum est fallere diuos.
Forsitan ô Nymphæ, quid sit nescitis amare:
Dissimulare tamen longo didicistis ab æuo.
Hos Erycina dolos dedit, haud ignara futuri.
Sic ô, sic Satyri, sic ô, saltate Napeæ.
Illa licet Getico cupiat concumbere diuo,
Abnegat, atque iras claudi, questusque mariti,
Narrat. at ille instans, dat basia rapta volenti:

applausus

„Et factus docet, haud dictis, orare puellas.
Sic ô, sic Satyri, sic ô saltate Napeæ.
Tollite sic paribus vestigia tollite, plantis.
Sic terram paribus dimissi tundite plantis.
„Concordes motus choreæ, pausasque requirunt.
„Omnia qui genuit, genuit Concordia Amorem.
Sic ô, sic Satyri, sic ô saltate Napeæ.
Nunc agite in numerum meliori ludite plantâ:
Carmina dum canimus, quæ nulli audita priorum,
Nostra Caledonios resonabit fistula vates.
Pastorum Musam dicemus adeste Camœnæ:
Et date perpetuæ rarissima nomina famæ.
Grampius erectos super aurea sydera vultus
Proferat effusa laxus decurrere ripâ
Pulcher amet Blanus. Blanum celebrate frequentes
Pastorum turbæ. Blani quoque dicite alumnum:
Et date, &c.
Diuinum Corydona æternis ferte cicutis.
Ille dedit decus hoc pastorum, & nobile germen
Daphnida: qui cunctis pastoribus imperat vnus:
Quiq; Taum, Tamesimue bibũt, vel flumina Bannæ
Hæc date &c.
Illius exemplo grex hæc pastoria creuit,
Vnde Caledonios attollit gloria campos.
Heu tamen, aduersis odijs raptate peristi,
Quid charum, Melibæe, caput? lugete Camœnæ:
Et date, &c.
Tene gregi Melibæe, gregem tibi, turbidus ille,
Turbidus eripuit, furijs Meliænus adactus?
Non tamen effugiet vindictam numinis. ibit
Exul in externas, (hoc mens veri augurat.) oras.
Hæc quoque perpetuæ Musæ date nomina famæ

Te

Te quoq; Mopſe cană ſyluæ tibi carmen, & vmbræ
Altorum nemorum ceraſus tibi cingere crines,
Ecce amat, & fructu quamuis ſylueſtris amaro
Prunus, at ipſa hederæ contendere digna corymbis
Hoc quoque perpetuæ Muſæ date nomina famæ.
Tum quoque qui flammas pueri, qui ſpicula dicat
Flavus erit Thyrſis: qui verſibus heroinas
Dum canit, inceptum damnabit Parca laborem,
Scilicet eximijs Lacheſis ſæua invidet auſis.
Hæc quoque perpetuæ Muſæ date nomina famæ.
Iamque vocat Siculæ docilis ſucceſſor aveitæ
Agrius; agreſtes quo non inflare cicutas
Doctior aſt illi pariter certare parabunt,
Hinc Bodotriacus Cardon, hinc Deuius Aedon.
Hæc quoque &c
Sed quid ego Glaphyrona, aut quorſũ Alcona tacebo
Nempe illũ dominũ magni gregis, hũc breuis horti
Illum arcere lupos, aſt hunc producere doctum
Semina; quæ terræ agricolæ mandauerat vſus?
Hæc quoque, &c.
Iam mihi qui ſaxo pecudes ſeruabit ab alto,
Et bene conſtructis, Petras, mulcebit avenis,
Cernitur, hunc contra Bacchi tutela Simetas
Accubat, Alcænisque heres novus Aſtacus horti.
Hæc quoque, &c.
Nunc tu qui fortes animas, belloque peremptas,
Heroum, regumque canes, celebrabere Iola.
Nomine te referens, comes ibit vindice cannâ,
Pro Corydone ferox, Onopordi nobilis hoſtis.
Hæc quoque, &c.
Hos ingens animi, doctus cantare Themiſtor,
Immemor haud patriæ; Latijs licet hoſpes in oris.

Musarum asserror, dein carmine maior Anactus
Ibit: qui calamis cælum resonabit & astra.
Hæc quoque perpetuæ Musæ date nomina famæ.
At medicas vires, Phœbeo munere felix,
Herbarum species edoctus Cyllocus omnes
Cantabit. calamis quem desiens fata suorum
Chrysius, hac eâdem fælix quoque sorte sequetur.
Hæc quoque perpetuæ Musæ dare nomina famæ
Qui tamen illi autem Daphnæâ fronde decori?
Pastorumne aliqui? certe neque pera, nec illis
Canna, pedumque aliquod: sed latos balteus armos
Cingit: & auratis effulgent cingula bullis.
Hæc quoque perpetuæ Musæ date nomina famæ,
Nosco viros erit hic Tragico qui pulpita versu
Pulsabit, sublimè sonans, Menstræus Alexis.
Alter Teruati collis decus, vnica Musis
Cura, & Thespiadum fautor, Caplæus Amyntas.
Hæc quoque perpetuæ Musæ dare nomina famæ
Illi pastores olim, nunc regmine vili,
Desertisque casis, non inferiora sequuti,
Spinifer his Damon, Lycidasque amor: aprus vterq;
Phyllidis & fastus, & ferre Amaryllidis ignes.
Hæc quoque, &c.
Quo fugitis iuuenes? vobis si Grampia rura,
Desertusque Taus, tamen alto in pectore regnat
Dulcis amor patriæ. Non hunc tibi prata Viennæ
Blande aigon, pellatue Agon de corde Garumna.
Hæc quoque, &c.
Non tibi Parisidum colles, non turba Sophorum
Critto, potens Latias, Graiasue inflare cicutas.
Nec tibi qui domini non prospera fata sequutus
Colline, ignotis spectabere puluis in oris.

Hæc

Hæc quoque. &c.
Nec, si vel Donâ Donacus, Mosaque relicto,
Sequana te propter pecudes agat: aut tua Aite,
Fistula dulcè sonans Thamesis prope flumina cãtet
Vlla Caledoniæ venient obliuia syluæ.
Hæc quoque, &c.
Tu quoque venturis debebis nomina seclis
Ornite; docte sales, risusque, iocosque, cicutis
Edere. nulla dies sortem Pyrrhona tacebit:
Defensor Corydon tuus hic; Onopordius hostis.
Hæc quoque perpetuæ Musæ date nomina famæ
Nec minus Andreijs Damætas non leue campis
Nomen erit, canet insidias hic Daphnidis vnum
In caput. ipse etiam te Grampius ore cicbit
Tytire: Donzâ carmen modulatus avenâ.
Hæc quoque,
Sic Faunus cecinit. sic Pan respondit avenis;
Sic Satyri saltere leues: mistæque Napeæ.
Vocibus, & choreis strepuit nemus omne propinquum.
Grataque finitimos tenuerunt sibila montes.

Finis Eclogarum Bucolicarum.

ECLOGAE PISCATORIAE

Nobilissimo heroi, Alexãdro Setonio, Fermeloduni comiti, &c. Scotiæ Cancellario.

Ecloga prima

Meliæus.

PRima Caledoniæ placuerunt sibila syluæ.
Et mea ruricolas cæperunt carmina Panas.
Vidimus ad corylos Dryadas duxisse choreas.
Vidimus in placidis saltantes Naiadas vndis
Littora nunc, scopulique vocant, atque inuia saxa.
Et sola obscuris nabirans in rupibus Echo.
O mecum libeat Themidos diuine sacerdos,
Setoni venerande, à magno maxime rege,
Hæc loca littoreis modo perreptare camœnis?
Huc ades, & vili structas de vimine nassas,
Algosos remos, & linea texta plagarum,
Cymbam, hamos, setas, & squamosos calathiscos,
„Respice in his aliqua est non iniucunda voluptas.
Certe sub vitreis virides te Dorides vndis,
Te deus argutâ qui personat æquora conchâ,
Omnibus in scopulis resonabit; & omnibus vndis,
Interea, quæ, Pictonici novus accola Ponti,
Carmina ad æquoreas cecini cape prima sorores.

Iam

Iam procul vmbroso iuvenis successerat antro
Piscator Melisæus: & irrita murmura surdis
Quum frustra scopulis iactasset, & æquoris vndis:
Tandem ita sollicito compellat Protea versu.
O Proteu, liquidi numen maris, omnia postquam
Movimus, & surdis pulsauimus æquora votis;
Dexter ab vndoso placidum caput exere ponto:
Nostraque ne solito sine currere carmina faro.
Fleuimus: & sola est in nostras dura querelas
Fors superûm: sola indigno non vlla dolori
Hactenus ingemuit: testor tua numina testor
Et pelagi Nymphas & quas Bodotria glaucus,
Quasque Faus pater, & vitreis Dona occulit antris
Quid me carminibus Triton contendere iussit
Piscatori Helymo: quamuis grandævus: & ille
Iactet fatidici diuina oracula Nerei?
Quid mihi tormosis pelagi succedere Nymphis
Voce fuit? nostrisque sonis delphinas iu vndis.
Atque incompositas phocas celebrare choreas? (cus
Quid mihi quod placido senior me lumine Glau-
Nascentem adspexit: tibique hæc noua rena dixit
Parue puer, tibi & has seruo de vimine nassas?
Si tamen interea solis inglorius ævum (quor
His ago sub scopulis: Meladon dum diues, in æ-
Pinea nunc cutuæ detrudit texta carinæ,
Portumnumq; in vota vocat regemque potentem
Marmoris, ille audax, longe meliora secutus:
Piscatorum artes, & vilia pabula setæ,
Liquit: & ad ditem decurrit nauita Gangem.
At nos vix calathis vitam solamur, & hamis,
Heu miseri, nos vix minimâ trabe littora circum
Quærimus octipedes cancros: vilesue paguros.

Et modo ne noſtris deſit ſatis ampla querelis
Cauſa, iuuat diuûm crudelia numina, cuncta
Auferre; & miſerâ pereuntes cernere in algâ.
Nuper enim, (nec te Proteu neſcire putandum eſt
Talia) littoribus vi pellimur: æquora poſtquam
Accepere alios quam diuûm è ſemine, reges.
O Proteu, ſi qua innocuæ tibi cura iuuentæ,
Cerne quibus merſer mæroribus. aut mihi piſcem,
Aut mihi da veſtris fieri delphina ſub vndis,
Heic ſubito, certè querulis non plancibus illi
Neptuni ſtagna alta onerant: ſed Nerea circum
In numerum lætas agitant de mœrte choreas:
Squamea multifidæ quatientes verbera caudæ.
At mihi ſollicitis vix vnica libera curis
Hora fluit, grauis hinc Celadõ, inde additus Armis
Hinc Myrilus ruit, & ſaxo detrudere ávito
Præcipitem tentat non vna fraude Copæus.
Quo fugiam infelix? quid agam? quid deinde relinquam?
„At non perpetuo laxis mare ſæuit habenis.
„Sæpe Noto placidi ſuccedunt flabra Fauoni.
Cur me cunctorum ſequitur grauis ira deorum?
Et nunquam in dubijs fulget ſpes proſpera rebus?
Sit ſatis ô, primis paſſum mala tanta ſub annis;
Dum pater (ah) ſubito! Dorylas prope littora fato
Concideret: Nereo quamvis ſatis, & tibi Proteu
Gratus erat, dum vita fuit: veſterque ſacerdos
Audijt: & veſtras cecinit de littore laudes.
Sed nunc ille abijt, pelagique aut maxima laſſat
Numina carminibus: vel cum Tritone ſonoro
Perſonat arreptâ Pomonia marmora conchâ.
„Nos fatis reliqui, miſeri, nos quod ſuper æui,

„De-

„Degimus in curis: & luctisonis lamentis,
Inque dies magis, inque dies, peiora coacti
Perpetimur, veluti qui intra iam retia piscis
Claudirur, infelix per mille foramina dulci
Tentat abire fugâ: sed dum tamen omnia tentat,
Ducitur: & viridi vitam deponit in herbâ.
Dura licet, tamen hæc aliquo noua vulnera vultu
Accipienda forent; sed dum medicina dolorem
Vincere conatur; diuersa in fata reposcor
Perditus: atque aliâ sequitur de cuspide sanguis.
Ah Proteu, quo supplicium tam triste subire
Crimine commerui? statuit quæ culpa nocentem?
Anne ego Neptuni tetigi delubra profano
Forte pede? an pelagi cecini conuitia Nymphis?
An tibi sacratum phocas pecus, inscius, inter
Scrupea saxa latens, indigno vulnere læsi?
Scilicet vt chari Celadon post fata parentis,
Omnibus exueret propius? non sanguinis vllus
Materni, fideiue memor, vix cymba relicta
Vna super; brumæ quæ tristia frigora pellat:
Diraque de nostris abigat jeiunia mensis.
„Et tamen ille etiamnum inhiat nec deseret hamos
„Nî prohibes, & adhuc credendum est sanguine iunctis:
„Nec potius sæuis sub Ierno marmore saxis.
O numen pelagi, cui fas ventura videre;
Et modo quæ fuerãt; tu nunc quis gurges aquarum
Circumstet miserum, tu scis quæ iam ingruat vnda:
Deuotam tibi, serua animam. nam flectere diuos
Tu prece, tu tristes poteris avertere casus.
Quod si aliter superis visum crudelibus; atque
Stant fata arcanis me contra legibus; ibo:

Ibo

Ibo volens nostros hæc finiet vnda dolores.
Hæc iuuenis fractusque animi desina relinquens
Antra, videt sessum descendere in æquora Phœbum

Eclogæ Secunda.

Dorylas.

Lycabas Stymichon.

SI vacat, huc Stimichon, namque hæc leuis adstrepit vnda.
Hæc Zephyrus placidis per saxa adremigat alis
Dulce quid hæc maris vnda, leui, dum murmure frangit
Littora, dulce etiam Zephyri leuis aura susurrat.
Dulce quid & vestræ resonant modulamina Musæ.
Præmia Carpathio capies tibi proxima diuo.
Sti. Dulce quid Alcyonæ memores audire querelas
Dulce quid è summis labentem rupibus vndam:
Quum vaga littoream depoſcunt flumina Tethyn.
Dulce magis vestras Lycæba diuine Camœnas.
Proxima ab æquoreo cedet tibi gloria Nereo.
Lyc. Visne per ô placidas, piscator, visne puellas
Doridos, hac aliquod carmen de rupe canamus,
Interea dum Sol medium coquit igneus orbem:
Et somnos sparsæ carpunt per littora phocæ?
Stim. Vmbra placet Lycæba, teneras louet vmbra Camœnas.
Vmbra mihi grata est, sed tu mihi gratior vmbra es.
O tantum libeat, tantum hac tibi rupis in vmbra,
Dicere, ad hæc veniet curuus tibi littora delphin.

Spont

Sponte simul nostris piscis pendebit ab hamis,
Lyc. Hoc igitur quod vicino remanuimus antro,
Carmen habe Stimichon, Dorylæ quo tristia fata
Fleuimus: & mœstis lachrymas mãdauimus vmbris
Magnũ opus adgredior, certè neq; nostra Camœna
Materiem, dignos nec adæquant carmina cœtus.
Sti. An mihi sit tali gratum mage carmine munus
An mihi erat Dorylâ quisquam olim gratior ipsa?
O Lycaba si tale dabis peramabile carmen;
Iam iam ego cum vitreis credam me viuere diuis.
Quin age: quin Lycaba, neq; enĩ fraudabere nostris
Muneribus, tua nec Lethæa obliuia pascent
Carmina: dum doctis constabit gloria Musis.
Has refer, has tristes Echo mihi mœsta querelas.
Hæc Lycabæ vox est, de littore Celurcano.
O vbi vos Nymphæ qui vos tenuere puellæ
Dorides ô scopuli reflui quæ mœnura ponti
Quum Dorylæ triplices secuerunt pensa sorores?
Nam neq; tum Arctois placuerunt Oreades vndis,
nec placidas gelido curæ spectare Nouanto
Hebridas, & veteris vicinum littus Iernes.
Has refer, has tristes, &c.
Illum equidem Arctoi tristis Balæna profundi
Fleuit. & obscuris phocæ gemuistis in antris.
Has refer, has, &c.
Illius interitu delphin non lusit in vndis.
Polypus haud scopulis latuit. nõ Sargus in herbis.
Has refer, has, &c.
Illius æquoreæ gemuerunt fata volucres:
Fluctibus Alcyones, queruli de littore mergi.
Et fulica è scopulis, & Bassi è rupibus anser.
Has refer, has, &.

Certa-

Certauere Caledoniam subeuntia Tethyn
Flumina, conceptos animo proferre dolores:
Voce Taus, lachrymis Bodotria. Glotta querelis.
Has refer, has, &c.
Venit Carpathio properans de gurgite Proteus:
Fatidicus Proteus, quidque ô mihi carmina prosunt
Præscia venturi: quid ait mihi carmina diui:
Heu meus, heu patriâ Dorylas mihi raptus in algâ.
Has refer, has, &c.
Venit cærulei Glaucus novus incoli ponti:
Retia rupta ferens, carptumque Anthedone gramen
Et quia nunc Doryla non hæc tibi munera prosunt
At tuus his cunctos viuet Meliſæus in annos.
Has refer, has, &c.
Venit Vergiuium solitus quicunque profundum
Strutarij & Deucaldonij vicina Nouanto
Marmora piscator, quisquis diuisa fluenta
Abrauani, Thamesisq; secat currente phaselo.
Omnibus vnus amor, dolor vnus, & vna querela.
Has refer, has
O Doryla, ô divûm Doryla genus, aurea mystes
Nereos, & Protei semper Glauciq; sacerdos,
Ten' placuisse dijs, & sic perijsse putandum est?
Credimus? an grauior tantum sopor alligat artus?
Et tua diuino solvuntur membra veterno?
Has refer, has, &c.
Tandem etiam tristi fædatus lumina fletu,
Infelix puer, (ah!) studio properabat inani:
Infelix Meliſæus at illi in fronte decorâ,
Quamvis solicitis rumpenti questibus auras,
Perstabat puerile decus, pone arctâ ruentem

Patris

Patris in amplexus, puer, & Cythærea sequuti.
Has refer, has tristes Echo mihi mæsta querelas.
Sicne igitur Doryla, Doryla mihi vulnus acerbum,
Sicne igitur crudelè iaces, charissime nobis?
Tene igitur primis supero diuisus in annis?
Ah pater, ah, pietas vbi quam narrare solebas,
Sæpe deum? sunt dij? quod si, quo cura recessit?
Vsque adeo meritis non vlla est gratia nostris?
Has refer, has. &c.
Tene ergo exanimum genitor, ten' corpus inane
Aspicimus miseri? quo mellea gratia fandi
Hinc abijt? tune hic quem nos de littore nostro
Porricere in fluctus salientis viscera Thynni,
Vidimus: æquoreo modo dum facis annua regi?
Pande oculos me affare, aut dij si cuncta negatis,
Claudite mi hos oculos, hanc interrumpite vocem.
Siste age nunc tristes, echo nunc siste querelas.
Hæc puer & pietas longe his maiora parabat.
Sed lachrymæ tenuere modum cogente dolore.
Sic vbi dura silex liquidarum murmura aquarum
Accipit, & pelagi caua littora planctibus obstant,
Indignatur hyems Nerei: saxoque resultans.
Aequora tota simul sub fluctibus increpat atris.
Frato reflui cedunt sub gurgite fratres.
Siste sed ô tristes echo, nuunc siste querelas.
Stim. Quæ tibi nascenti primis diuine diebus,
Eternuit æquoreis felix Galatæa sub vndis?
Quod numen pelagi te possidet? ô mihi germen
Proteos. ô magno dignissima carmina Nereo.
Nunc tu (nam tali quæ dona æqualia Musæ?)
Saltum aliquod nostri Lycaba-cape pignus amoris.

Hæc sunt è duris vix vulsa cor allia saxis.
Hæc sunt Balthiaco sudata electra profundo.

ECLOGA TERTIA.

Lycon.
Thelgon, Lycon.

NVnc vbi texta Lycon lento de vimine nassa?
Aptaque captiuos vbi retia ducere pisces?
Lumbrici pingues, tenuis quo cessit arundo?
Fallaᶜ esque hami? quorsum tibi nulla per æquor
Præda natans petitur? liquidi strata ecce profundi
Terga iacent saxoque salis vaga ludit imago.
Lyc. Ah Thelgon, non iam nassæ, non retia, nō me
Dulcè iuuant tecti lumbricis pinguibus hami.
Iste mihi quondam suavis labor: heic mihi Dorcas
Pulchra, Caledonijs Dorcas prælata puellis,
Quum comes ipsa operi foreret: modo retia nostra
Rupta, resarciret, modo mî cantaret in aurem,
Qualia vel Nepotinus amet, vel carmina Tethis.
Aut dum finitimi inuenis de margine saxi
Piscator Mæliseus adesset: & aut mihi fastus
Præduræ Myeales caneret, vel somnia Lydæ:
Basia vel Glyceræ: vel murmura grata Lycinnæ.
Meque (quod ah memini,) Glauco conferre soleret
Glauco Anthedonij qui nunc nouus incola ponti.
Th. Dî pelagi prohibete malū precor omne sed illud
Quicquid erit committe Lycon his auribus apte.
Me quoque nam metus anticipat peto singula scire,
Vt possim socium tecum inde dolere dolorem.
Retia lasciuusne aliquis sub gurgite delphin
Rupit? an impacta est scopulis tua litoris alnus?
Et rimosa bibit multum salis: vt tibi contus,
Luctaræque diu diffractæ in gurgite tonsæ?
Nam mihi nescio quid queruli lachrymabile mergi,
Præteritis cecinere diebus, an humidus Auster

Squam-

Squamigeram absorpsit capeã sub marmore prædã
Cum famulis: certè monachus mihi tristia nuper
Signa dedit, vitreis visus caput exerere vndis.
Anne tui oblita est, & te pulcherrima Dorcas
Negligit, amplexus crudelis, & oscula vitans:
Et mutata, alios præ te suspirat amores?
Ly. Nil horũ, ô Thelgon, namq; & mihi retia salua
Remorumq; ordo cũ conto, atq; integra cymba est,
nec mihi symbolus Notus obfuit, omnia Telgon
Tuta satis. solitũque fauet mihi blanda puella.
Sed mihi quid prosunt hæc omnia: si via noti
Aequoris interdicta: & non licet ire per altum:
Vndaq; habet dominos, quæ nõ modo nouerat vllam mihi, iã socijs, hæc littora linquite nuper (Ios?
Finitimæ regnator aquæ dixit polybotes.
Quod si forte animus nostras scrutarier vndas
Squamigeræ decimam prædæ persoluite partem.
Ille quidem dixit sed non ego credulus alto
De scopulo serã pisces rimabar, & hamo.
Nescio quis Myrilus (fallor nisi nomen & illi)
Vidit: & admonuit dominũ: decimamque negatam
Ducit in opprobrium, nassis viduamur, & hami,
Ah subito: & soliti prohibemur munere ponti.
Tum nos (quod cernis.) macieque fameque coacti,
Tendimus obsequio dextras: dominumq; rogamus
Pareceret vt seruis miseris: & crimina fassis,
Ipse quidem facilis: sed non (dij mergite ponto
Infidum caput, vt deuotam piscibus escam
Debeat: & nudâ iaceat desertus arenâ!)
Accessit Myrilus, sed magnam soluere mulctam
Nomine heri cogit. sic dum vitauimus æstus,
Vorticibus rapidis pelagi absorbemur, & ecce
Dũ premit, & nos longũ inopes dura vrget ægestas
Omnia quæ superant pro victu retia, & omne

Remigium, atq; ipsum cogemur vendere contum.

Tel. „Et quid adhuc tandem scelerum in fastigia restat?

„Quo pietas neglecta, abijt? cælestia quisquam
„Numina magna deum, credat mortalia iustis
„Ad spicere hæc oculis? ah iam, pietasque, fidesque,
„Nomina sunt tantum prisci candoris: at vltra
„Ludibria, & vacui territamenta popelli.
Tene etiam deflende Lycon, tam læua tulerunt
Sæcula? debueras alio tu sydere nasci.
Et tamen hæc, longâ fatorum ambage canentem
Protea, qui turpes pascit sub gurgite phocas,
Audieram: scopulos quondam prope Dunceldinos,
Ille maris tunc imperio discedere Nerea,
Doridaque, & natas, & cæruleam Amphitritem,
Glaucumque, & cum matre Palæmona, quique sonantem,
Inspirare solet concham Tritona canorum,
Admonuit: dominosque alios ea regna manere,
Qui neque fas, neque iura velint, neq; parcere parto
Sed vexare inopes. sed solis cogere victum
Quærere pauperibus setis, quæsitaqe longis,
Et duris nimium pelagi super æquora curis,
Abripere. & famuli ventri donare superbi.
Hæc Proteus: & plura olim dum panderet, ipse
Retia siccabam solus, multumque verebar
Ne Deus adspiceret me post sua saxa latentem.
Ex illo, tacitus mecum rimabar: ad illa
Quosnam sceptra vocet fatorum arcana potestas.
Mirabarque etiam: sed non ea prodere cutum
Rebar: & arcanum superum vulgare deorum.

„Omnia nunc manifesta patent, fors omnia versat

„Heu

Heu nimis. & Nemesis sequitur iam clauda nocẽtes.

Lyc. Ne tamen hanc rerum faciem crede omnibus vnam,
Nos miserum vulgus premimur, sed maxima Tolbas
Et Dromas, atq; Aegon piscanum nomina, nostra
Hæc siccis oculis spectant mala: scilicet illis
Et cymba, & curui superant cum retibus hami.

Tel. Longa Lycon lachrymis fieret mora, singula si quis
Damna miser fleret, non hoc quod cernimus, omne
Sufficeret iustis lachrymis mare, maxima vitæ
Pars nostræ in luctu, velut vnda superuenit vndæ:
Seque eadẽ sequitur, refugitque reciproca: Tethis
Sic mala morborum pestis, tristisque senectus,
Pauperiesque, famesque, ingrataque nomina curæ
Occurrunt sine fine sibi. sed crastina forsan
Præteritis meliora dies feret, omnia cerne,
Instabile est quodcunq; vides quin affore tempus
Credimus, ad cursus venient quum cuncta priores.
Nunc, quoniam fuscis nox aduolat humida pennis,
Præcipitesque in aquas currus dimittit Iberas
Phœbus; in hanc mecum (namq; est via proxima) villam
Tende simul gressus sunt nobis passer, & halex,
Diuersisque salar variatus tergora guttis,
Gobioque, & Salmo: de quo, noua munera nuper
Sargon gemmiferis Donæ mihi misit ab vndis.
Præterea duo, custodes mihi, dolia, vini.
Quâ, modo pro captis in gurgite Crelliano,
Balcomi ad scopulos, mercede, halecibus auctus;
Lætus in haud vacuâ remeaui nauitâ cymbâ:

Eclogæ quarta.

Thaumasta.

Olpis, Eurybaton.

FOrte super celsi sedere crepidine saxi,
Olpis, & Eurybaton, hic retibus, vtilis hamis
Alter: at æqualem tangebat vterque senectam:
Illi igitur, primæ recolentes fata iuventæ,
Singula dum memorant; & garrulitate senili
Tempora consumunt: quem traxit arundine piscē
Proijcit in calathos, cæpitque ita fatier Olpis.
Olp. An subit Eurybaton, (quidenim memorare iuventæ
„Cuncta iuuat? lapsos quid inanes quærimus annos
Quod tibi diuerso veniens de litore Telgon
Narrat? ie mirandum equidem sed pigra senectus,
Obsedit glacie memoris mihi mentis acumen.
Nec possum meminisse. velis prodesse duobus.
Sic magis inceptum fallemus amice laborem.
Eur. Nos etiæ similes, & ijsdem legibus anni,
Nos vicina domus, nos mutua pectora iungunt.
Displiceatne igitur mihi, quod tibi cunque placebit,
„Olpi? animus veris non est diuersus amicis.
Accipe nec memini tamen omnia, patria saltem
Hæserunt animo, fuit hæc audisse voluptas.
Vnde prius? lazulumne canari nigrumue Gagatem
An dites auro glebas, stannique metallis?
An referam Parijs certantia marmora cruftis?

An

Aut queis diuitijs Taus admirabilis exstet?
Donaque gemmeas voluens sub gurgite conchas?
Mira quidem res est, vt solo rore, beata
Margaris, innocuæ sustenter tempora vitæ.
Vt (veluti regem per florea prata sequuntur
Mellificæ volucres, pastumque in castra reducunt,)
Gemmea turba ducem vitreis comitetur in vndis:
Agminibus diuisa. & fraudem Caltoris æquet,
sentit vbi esse dolos à piscatoribus vllos.
Namque suæ subito lucentia munera gemmæ
Exspuit: & concham piscanti liquit inanem.
At mage forte tuam trahet admiratio mentem,
Putrida si videas natitantia gurgite ligna:
Vnde tamen primo vermis genus: inde renatus
Euoler assumptis ales mirabilis alis.
Quid tibi, quos stiller lapides Slanesius imber,
Expediam? fluit vnda, cadit lapis, vndane dura est?
An lapis hic mollis? an neutrum, & vtrumq; videtur?
sed quæ Lomundi medio natat insula fluctu,
Nec ventis agitata, incertis sedibus errat,
(Absque etenim Boreâ furit, atque irascitur vnda.)
Hanc terram esse putas? hanc aera credis? an vndã?
Non vnda est, non est aer, non terra videtur.
Verũ aut terra equidẽ est, aerue aut humor aquai.
Humor aquæ siccus, gravis aer, terra leuisque est.
Quid tibi Salmonum fluvijs errantia puris
Agmina, quid varias hinc piscatoribus artes,
Qualis amor, quisnã in Venerẽ modus æquora quare
Salsa fugent, subeantque aduersis flumina pinnis,
Enarrem? quibus aut nudos per littora pisces,
noctibus, egressi iuvenes, mistæque puellæ
Donicolæ captent? certè nec retibus illis

Est opus; aut hamis plenis it corbibus omnis,
Turba domum. atque aliquis, quos non modo sen-
serat, ignes
Invenit. Idaliamque fouens sub pectore flammam,
Fert prædam æquoream: æquoreæ fit præda Dio-
næ.
Sic quoque Balcomi scopulos, & Crellia propter
Litora, sponte suâ liquidis exultat in vndis,
Quum sol ætherei superauit brachia Cancri,
Inter squamigeras halex pulcherrima turbas,
Ostrea sed nondum Baianis æmula, dixi.
Quoue Caledonijs cantu piscator in vndis,
Conchatam vocet in fatalia retia prædam.
Sed neque duratum Thules in gurgite Asellum,
Vnde Ceres populis; tenuisque obsonia mensæ:
Sed neque Phocarum, nec corpora Balænarum,
Quique Lelalonijs sine pinnis errat in vndis
Piscis, non rapidi Speæ, non flumina Nessi,
Exposui nam longa foret mora, singula si tam
Percensere velim. nunc corbis pondera tolle:
Fauit enim Glaucus. ouum primum affulserit eos
Cras ades: & scopulo mecum conside sub isto.
Forsitan, ipse etiam has Telgon scrutabitur vndas.

Ecloga

ECLOGA QVINTA.

Stimichon.

LIttora Pictonidum, muſcoſaque liquerat antra
Piſcator Stimichon; patriæq; incenſus amore,
Rurſus ad optatas Thameſæi fluminis oras
Venerat. heic poſitis hamis, & arundine, & eſcâ,
Forte in gramineæ decliui margine ripæ
Dum ſedet, & veteres curas, elapſaque voluit
Tempora dura animo, deſertum littus, & vndas
Triſte tuens, gemuit: lachrymarumq; imbre ſoluto
Soluit ira ora nouis indignabunda querelis.
Vos, ô qui vitreis æternum habitatis in vndis,
Ceruli Tritones, & ô nunc numen aquarum
Glauce parens, Phorcique genus, vos Dorides vdæ,
Has audite preces. iterum nunc ſurda querelis
Saxa meis, iterum crudeles alloquor vndas.
Tu tamen ante alios, tumid iurum rector aquarum,
Cui pelagi conſurgit honos: quem ille ſequutæ
Hinc atque hinc Nymphæ, pelago glomerantur ab imo:
Seu tu, nunc veteris ptopter plangentia Iernes
Littora, ſeu Deucaldonij vicina Nouanto
Marmora, Vergiuio laritas ſeu forte profundo,
Seu magis Orcadibus libuit Rutupina relictis
Iam freta, & obiectos Batauis inuiſere fluctus:
Hos, Nereu, gemitus, has hauri die querelas.
Accede his lachrymis. quid me crudelibus actum

Tantum

Tantum oculis, extrema pati nunc denique spectas?
Et tamen auxilij dextram mihi tollis amicam?
Nauita qui fueram, Diuosque in vota vocabam:
Oebalios, nunc infælix piscator, ad hamos,
Retiaque, & viles captis cum piscibus escas,
Rursus agor, neque enim sterit hic extrema malorũ
Meta. sed æquoreo vixdum solemnia Glauco
Vota pius tuleram, vixdum stata prima ferebam
Sacra Deo, cymbam Myrilus, sinuosaque avarus
Linтea, remorumque duos, contumque relictum
Arripit: & notâ miserum detrudit arenâ.
Tum me confectum curis, somnoque carentem,
Inter scupea saxa, interque obscura latentem
Antra, fugans toto lucentia sydera cœlo,
Phosphorus, & toto mandans procedere cœlo,
Tres longas noctes, tres longas ordine luces,
Hesperus adspexit, tantus dolor ossibus hæsit.
Iamque nihil, tenues præter cum rebus hamos,
Vitarat rapidi dextram prædonis avaram.
Arripio, inuisasque oras, infaustaque linquens
Littora, deuouit diris vltricibus omnia.
Inde ignotus, egens, pendentia saxa peragro:
Celsurcã, & patriã linquẽs, necdũ immemor hamus
Defuit officio, nec retia vana iacebant.
Sæpe etenim posito scrutabar corbe profundum,
Finitimisque locis errans, grauis ære redibam.
Atque ego sic calathis vitam solabar, & hamis:
A patriâ laribusque procul. me corniger Humber,
Me quoque Saxonidum Tamesis regnator aquarũ
Errantem vidit, sua pinguia culta secantem
Me procul, inque alio me sequana maximus orbe,
Adspexit: Ligeriseque simul p[illegible] amnis.

Tum

Tum me prata secans leni cum murmure Clanus,
Ad sese vocat: & quæ proxima piscibus apta
Littora commonitran, pelagi deduxit ad oras.
Heic tandem exesi, sinuoso in fornice saxi
Consedi, pelagique iras, Boreæque furores,
Despiciens: fælix illa mihi sorte videbar.
Cum subito, invisi venas contagio morbi
Inficit, & latè serpens per tabida membra,
Flamma furit: macies pallentia detinet ora.
Non requies, non grata Ceres, sitis arida fauces
Sola tenet, varijs ludunt simulachra figuris:
Obuersantque oculis: mentemque in deuia rerum
Sæpe trahunt, & iam reuocandæ excisa salutis
Spes erat ante oculos Parcæque, & cura sepulchri.
Quum me forte senex (nam proxima curua tenebat
Littora,) præteriens, curâ solatus amicâ,
Ipse manu medicâ, Phœbique potentibus herbis,
Nititur illapsam membris evincere pestem.
Nec frustra fuit auxilium: mihi cura Myconis
Profuit & membris sensim primus vigor auctus.
Ore color redijt. subijt tum dulcis imago.
Antiquæ patriæ, desertaque saxa cupita.
Rursus at, vt memori mecum omnia mente reuoluo,
Vota animi damno: & votis contrarius instat:
Atque iterum puder execratas visere terras.
„Sic dubiam in diuersa vocant amor, iraque mentem
Quid faciam? quoquo vertam vestigia, siue
Pictonas ad scopulos sedeam, seu Fergusis ora
Te visam, me dura premit, meque arctat egestas.
Squamiger at veluti, solo sub gurgite vitam
Piscis agit vitreo: valles fastidit, & vmbras
Altorum nemorum, neque enim viridantia Tempe

Tantum

Tantum animos, pelagi quantum tenet æquor amarum:
Antraue tuta metu: ſcopoliſue impeuia ſaxa.
Heic amor, heic illi choreæ, dulceſque Hyminæi,
Heic domus, heic patria eſt, his ſi vel turbidus Eurus
Infeſtumue aliud pelagi pecus, egerit almis
Sedibus, aut merito cunctis odioſior hamus:
Multâ diu ſecum peregrinâ ſtratus in herbâ
Meret: & heu dulces moriens reminiſcitur vndas.
Sic patriæ noſtris, Nereu, ſe ſemper imago
Multum offert oculis, non illam cura, nec illam
Blanda quies animo, non omnia gaudia pellent,
Ergo iter optatum remeo; & Thameſcia lætus
Oſtia ſuccedens, fælicia rura ſaluto
Saxonidum, heic iterum membris ferus incubat ardor:
Meque premit, ſolitoque furit crudelior oſſa:
Et ſenſim penitus intrat maleſana medullas:
Triſtè ruens, flammæque acuens incendia flammis.
Cynthia bis latuit, pleno bis orbe recreuit,
Quum vitæ ſpes facta inopi, nec dum integra ceſſit
Flamma tamen: totus nondum deſerbuit æſtus.
Reliquiæ ſuperant. flãmamque ignemque laceſſunt
Semper adhuc, cuius miſerum grauis ira premendo
Numinis in ſequitur? mihi quæ ſors addita dira?
Quin ô, quin liceat crudelem abrumpere vitam:
Et potius, de corporeis exſoluere clauſtris
Eluctantem animam, quid in vlteriora ſuperſto?
„Viuere quum nequeam, cur vitæ munera poſcam
„Alacheſi? deſueta manus, nec iam vtilis arti,
Aſetis refugit, nec captat arundine piſcem.
Non ea membrorum vis eſt, quæ retia tractet

Humidi

Humida, ſquamigeram quæ terræ aduertere prædã
Poſſit. ita infelix, curis, morboque famique,
Quæ cunctis grauior curis, morbiſque reluctor.
Iamque nihil, niſi vox, niſi corporis vmbra prioris,
O Nereu, ſupero: quo pulchrior ante, nec vndas
Seruatus: nec dum melior fortuna, profundum
Tentauit: pelagique deos in vota vocauit.
Noui ego qui medijs piſces voluantur in vndis,
Littora qui, qui ſaxa colant, queis flumina grata.
Queis lacuum dulces ſcatebræ, pigræue paludes,
Stagna quibus. noui (ſed quo tibi cuncta ſcienti?)
Qui paſcantur aquis, qui muſco, vermibus, herbis,
Stercore, carne, luto. qui terræ turpia ſolum
Excrementa vorent. qui flauis ventris arenis
Exſaturare famem, aut raptis radicibus optent.
Carmina quid dicam? novit vicinia vatem.
His iam fama mihi, nomenque, decuſque perenne
Spondet. nam primos iuveni conceſſit honores
Ipſe volans Meladon. Meladon, conceſſerat omnis
Cui modo cantando Iũvenũ manus. equora teſtor
Et qui voce replet ſub vtroque iacentia Phœbo
Littora, quũ conchâ inſonuit ſemel æquore in alto,
Ceruleus Triton. quin & tu, maxime, quondam
Laudaſti vatem, Nereu, ſi cuncta recordor.
Nec mihi adhuc gelidus circum præcordia ſanguis
Tantus hebet, veteriſque exceſſit gloria facti:
Vt non dulce aliquod, placidumq;, & amabile poſ-
ſim
Forſan adhuc tenuare melos. tantum, ô bone Nereu,
Pelle famem, & maleſuada meis ieiunia menſis.
Tunc ego ſepoſitus, curis à triſtibus ævum
Exigerem procul, & curua me rupe recondens,

Aut

Aut ſcopulo; Glauci primus, Phorcique ſacerdos,
Oceani neptes, & natas Tethyos vdæ,
Doridas, & reliquas vitreo ſub marmore Nymphas
Teque adeo imprimis, Nereu, regnator aquarum.
Te veniente die, te decedente ſonarem
Littora non aurata prius, non caſtus amabit
Cantharus, aut multâ viuens cum coniuge ſargus;
Non qui piſcantum fraudes melanurus, & artes
Callidus eludit, vel nigri coporis vmbra:
Vel chromis, aut niueo, rubroque colore ſynagris,
Saxa prius reflui fugiet ſcarus incola ponti:
Turdorumque genus: denſo quique agmine Iulis
Piſcantum pedibus, manibuſque infeſtus adheret,
Channaque qui de ſe prolem ſibi concipit, & qui
Anthias à tergo non viſis vtitur armis:
Quam tua tum è noſtris migraret cura medullis.
Non iam magna, (alijs namq; inuidioſa relinquo)
Sed vitam precor, atque famem te deprecor vnam.
„Hæc concede inopi, miſeros ſeruare deorum eſt.
Eripe me his, ô magne, malis: aut littore ab alto,
Aut ſcopuli ſpeculâ, pelagi demerge ſub vndas.

Eclog. Piſcat. Finis.

ECLOGAE NAVTICAE.

Nobiliſſimo Thomæ Hammiltonio Melroſio Comiti, ſupremi ſenatus in Scotia, principi, &c.

Ecloga prima.

Amyntas.

NVnc mea, nunc Zephyro ſinuantur vela ſecundo.
Nunc puppis depoſcit iter. maioribus auſis
Ingredior, Batauo patefactum remige marmor.
Hunc mihi da facilem pelagi dea glauca laborem.
Et vos ſub patrijs vitides Nereides vndis.
Eſte ſimul faciles. Tuque ô quem mellea Peitho
Mulcet, Hamiltoni, cuius ſub pectore puro
Lapſa Themis certam delegit ab æthereſedem;
Dexter ad hæc, noſtræ venias, Cynoſura, carinæ,
Non ego te Oleniæ ſydus pluviale capellæ
Auſpice, laxatos metuam non carcere fratres:
Quos Aſtræa parens partu eſt enixa Typhoeo.
Scilicet, & dubias prece tu mulcere procellas,
Et potes horriſoni componere flamina cori:
Aequore terreno, doctus ſulcare profundum:
Aeoliaſque animas regali auertere puppi.
Adſis. Nam neque me fagi tam nobilis vmbra,
Aut viui fontes, aut lapſi è collibus amnes;

Aut

Aut calamos inflare leues, dum fronde sub altâ
Omne pecus pastas procumbens ruminat herbas;
Quam pelagi Boreæque minas, Eurique, notique,
Nautarumque iuvat certantum audire celeuma.
Dicite nunc pelagi pia numina Chloridis ignes.
Dicite namque & vos, gemitus, tristesque querelas
Audistis; lachrymasque etiam vidistis amantis;
Illa mali impatiens, exæsi in margine saxi
Dum sedet; & vacuas pelagi prospectat in oras:
Incusansque deos omnes, Boreamque frementem:
Plena per obscurum dum fulget Cynthia pontum,
Crudeles animæ, raptæ dolor Orythiæ
Quas ferus ægelidâ Boreas emisit ab Arcto,
Quando eritis faciles? quando in mea vota secundæ
Occiduum nullâ pelagus erispabitis aurâ?
Certe me dolor vrit, (& hic dolor vrit amantes)
Littora quum video: portumque, domumque relictam:
Quam quondâ mea fax subijt, meus ignis Amyclas:
Vota pius pelagi domino dum soluit, ab Indo
Littore, quod patrias remeasset sospes in oras.
Tum mihi parua licet, felix Celurca videri
Parua tamen potera; & eras hoc tempo fælix.
Nunc quoq; adhuc fælix, si non sua carbasa ventis
Pandit: & ascensa pelagi secat alta carinâ.
Omen abes precor omne mali. quid inanibus horis
Tempora consumo? quid tristia somnia fingo?
Non ita Tyndarides gemini, quorum rate currit
Ille meus, cupiant. non sic Galatæa ministret
Læua vias. nec sic cano sub gurgite nudæ
Dorides objiciant, aut Oceanitides vdæ,
Durum iter, aut tantæ committere vela procellæ

Præ-

„Præcipitem patiantur, amet meus ardor Amyclas
„Promissique tenax, metuat violare tenorem.
„Constantem fidei: sed dum tamen ipse saluti
„Posthabeat flammasque meas: pactique tenorem:
O ego non tanti, quam propter adire pericla,
Damnatosque velit pelagi perferre labores.
O pacto sit nulla fides prius: illius auræ
Verba ferant: & vela: mihi modo sint mea salua
Gaudia, lætitiæ, spes: & syncera voluptas:
Nec tentet pelagus, dum non fas, noster Amyclas.
Dure precor Borea facilis mea vota secunda.
Lenior adspira: nec Hyperboreo reboatu
Stringe latus pelagi crepitantibus vndique flabris,
In me, si nescis, non hæc ferus æquora sæuis,
Paulum istas pone oro iras: Zephyroque tepenti
Aereas concede vias, tua flabra resume,
Post reditum iuvenis: qui nunc Atlantidos vndæ,
Littora forte legit: portumne ingressus opimum
Hesperidum subit: aut Vectin tenet: ô mea si quis
Dicta probet superûl: sed quid furis inuide? quorsum
Exerces ferale odium? te poplite flexo
Suppliciter veneramur. Amor depromere voces,
Easque timor subigit, faueas fortissime fratrum
O Borea: nec sic crudelia cuncta minare.
Tu quoque (sic fama est) aliquod de virgine raptâ
Nomen habes. & te flexit Pandione nata:
Me meus ardor agit, non ille amet oro, sed opto
Ne qui amat intereat: dumque vni forte nocere
Festinas, simul incipias nocuisse duobus.
Dure precor Borea facilis mea vota secunda.
Non ego sum quam te posthac inuisse pigebit.
Nam tibi dona feram, gemmasque oriente petitas:
Et Madagascarium piper. & de littore conchas

Philomela

Sinarum

sinarum nuciſque Indæ tornarile poelum.
Quid mea verba negas duras demittere in aures,
Quid fugis irato ſimilis? quid murmure rauco
Incumbens furiale mari, canefcere fluctus
Cogis: & excuſſis conſcendere ſydera frænis?
Nunc veluti turbare Chaos: noctiſque ſilentis
Imperia? & furuos Erebi deſcendere ad vmbras?
Si te nulla meæ tangit pietatis imago,
Quin tecum tui habeat: ne cautibus alas
Attere, ne Borea tumidas age perde procellas.
„Sat furijs, iræque datum, miſerere malorum
Tantorum, miſerere inſani pectoris æſtus.
Dure iterum Borea facilis mea vota ſecunda.
Quis ferus ille puer? quam ſæua incendia miſcet
Qui face non ſolitâ noſtros fouet vſque furores?
Quis ferus ille puer? quam cunctas improbus odit
Ille moras? requiemque negat? multoque timore
Corda onerat ſuſpenſa? ah in contraria ducit
Suſpicio ambiguam. Iam bis ſex ſydera zonæ
Aſtriferæ, ter quinque nouato Cynthia curſu
Compleuit vicibus: decimum niſi fallor ad orbem
Promiſit reditus quum puppim aſcendit Amyclas.
Dic mihi crudelis Borea quibus orbis in oris
Detineas. Iuuenie tenent? portune recepit
Taprobana? an ſparſæ per cærula regna Moluccæ?
Chanmarizene ſinum prætentat, vbi vltima nautis
Meta fuit quondam: vitreâ quum in pixide nondũ
Lilia monſtrarent Boream, aut magnete repertâ
Ferrea tacta acus adſpiceret cynoſurida caudam.
Mutua num noſtri ſentit quoque vulnera? & illic
Suſpirat tacite noſtros quandoq; furores? (omnis,
Quicquid id eſt, me turbat amor, mora me enecat

Triſte-

Tristiaque ambiguam terrent insomnia mentem.
Hæc Borea.& nostros tecum rape in aera questus.
Quandoquidem, non ire licet quo me mea ducit
Mens vaga,quo curæ ancipites,præcepsque cupido,
Abripiunt.hæc tu nostro monstrabis Amyclæ.
Et mea, ceu scriptis,ostendes vota,tabellis.
Hactenus aerij speculâ de montis,ad auras
Multa queri Chloris,donec discedere cælo
Phosphorus admonitus,currus procedere vidit
Purpureæ Auroræ. sese leuat, atque abeundo
Respicit irati tergum maris:inque querelas,
Itq;iterum lachrymas. sed lux properantibus horis
Festinare monet reditus,mæstissima pergit.
Dumq; abit,humidulis lachrymas exsiccat ocellis,

Ecloga secunda.

Typhis.

Emporus, Aegialeus.

QVo te agis Aegialeu? tecum comes en ego in vrbem
Si placet.anne illuc tua te vestigia ducunt?
Aeg. Tempestiuus ades,sed non iam mî Empore in vrbem
Est iter.hos hortos propter requiescere in vmbrâ
Nam paro,quà crebris scopulus pulsatus ab vndis
Tollitur & Taios longo videt ordine portus.
Emp. Iste mihi locus iste placet subeamus.& vnà
Dum cæli medium scandit sol igneus orbem,

Torridaque ætherei iam tangit brachia Cancri,
Grata sub hac veteri captemus frigora pinu.

Aeg. Empore dum vacat, (& locus invitare videtur,
„Quandoquidem & castas nemorum iuuat vmbra Camœnas.
Incipe si quid habes. Nam te dixere poetam
Nautilus, & nostræ moderator puppis Alethes.
Siue Magellanis laudes, seu prælia Gammæ,
Vesputijue animos, vel habes ausa alta Columbi,
Incipe, nam nostras tenet anchora firma carinas.

Emp. Immo hæc Ioos nuper quæ lusit ad Indos
Fistula, quam stupuit summo æmulus æquore Triton
Experiar. quanquam Aegialeu tibi fistula nostra
Tantum concedit, quantum vel cymba carinæ
Parua, vel Argolicæ Orion, aut Pleias vrsæ.

Aeg. Sed tu hæc desine quæso. haud me sic limine dextro
Adspicit Aoniæ rupis Deus: ilicet omnes
Nautilus olim Arabi fauces dum tentat Adeni,
In freta proieci calamos: stridere pararent
Quum mihi rusticulũ quid nescio, sic mala ponus
Carmina habet, Musasque, & nostras sympore canas.
Ex illo non vlla meis admota labellis
Fistula, sed tu cui potiori arridet Apollo,
Sume prior calamos, nos post te nostra canemus.

Emp. Quis fuit inuentã secuit qui nauc profundum?
Et posuit summo crepitantia suppara malo?
Quis velorum alas Zephyri sinuauit ad auras;
Ausus inexpertis animam committere ventis

Et

Et terræ extremos, & Ponti quærere fines?
Maximus ille animi; certe quicunque bonorum,
Illius æternas referet mea fistula laudes.
Illum Musa canet, donec sol surget ab Indo
Littore, & occiduis sessum se abscondet in vndis.
Illius & rerum debet prudentia curæ.
Illi religio totum prope missa per orbem.
„Illi etiam clarâ præsignis adorea lauru.
„Illi celsus honor, illi labor indefessus.
„Diuitiæque, & amiciti æ, depullaque terris
„Horrida barbaries. Seu tu olim Typhi fuisti
Per freta qui primus venturam in sydera puppim
Ducere, & ausus eras dare vela vocantibus Euris:
Seu tu Tharsæi pelagi vetus accola Sidon:
Quisquis eras, nobis certe Deus, annua thura,
Et tibi solennes læti instaurabimus aras:
Nec tibi Portumnus certauerit, aut tibi Proteus.
Nec tibi Nympharum pulcherrima Nereidarum.
Te secum imperij consortem rector aquarum,
Te patris Oceani blanda indulgentia dicet.
Adsis ô, nostrisque ausis regnator aquarum
Communis faueas: nec nostræ naufraga puppi,
Nec sine vt Euboicæ cautes, cæcusue Caphareus,
Aut Maleæ noceat sinus, aut metuenda Charybdis:
Aequoraue agrestum Cafarum: quâ plurima pinus
Debuit Aeolijs ludibria dura procellis.

Arg. Dulce tuum carmen nobis ô dive poeta,
Quale ad remigium multum fallacis Vlyssei,
Cantarunt medijs formosæ Acheloides vndis.
Quale olim audiuit dum vexit Arionа Delphin;
Pone secans bifidâ spumantia marmora candâ:
Quale olim Mymijs mouit Rhodopeius Orpheus;

Quum procerum nudis sedit manus vndiq; transtris
Tale canis. sed tu quæ nos quoq; lusimus olim,
Dum melior fortuna fuit; Musæque fauentes:
Carmina nũc habeas. Typhin mea carmina Typhin
Namq; ferent: superosque inter super astra locabunt

Emp. Quin age. nam neque me venientis sibilus Euri,
Dum tenet alta ratis, nec saxa latentia dextrum
Iu latus, aut lænum incautos deflectere cogunt,
Nec tam me Eoo dispersas æquore Sindas,
Taprobanamue iuuat, vel dites cernere Iauas:
Non Chrysen: nec odoriferas de puppe Moluccas:
Quum spes læta mouet, vel Serica quærere fila,
Aut stactam: aut refluo radiantes littore gemmas.

Aeg. Typhis ab æthereo nautas despectat Olympo
Candidus: Oebaliosque Deos rogat esse fauentes.
Typhis adest votis. pinumque vocantibus Euris
Dirigit: aut Zephyris impellit vela secundis.
Ergo alacres nautas, Neptuniaque arua voluptas,
Doridaque, & natas teneat: Nereique puellas.
Non Hædi, pluviæue Hyades, nec aquosus Orion,
Non Helenæ infaustum sydus quum sola videtur,
Non Notus, aut Boreas nunc est metuẽdus: ab Euro
Non timor, in siccis rabiem deponet arenis.
Quare illum merito grati celebremus honore.
Eoumque piper, stacteque, & thuris odores
Certatim super hæc altaria sacra feramus.
Tum Bacchi imprimis euincti tempora sertis,
Ante focum, hybernam si fundat Aquarius vrnam,
In puppi, si ver placidum pecus afferet Helles,
Pocula ter nouies læti vacuabimus: & te

Prime

Prime maris domitor, publique ô rector Achiuæ,
Typhi pater, multo tollemus ad æthera cantu.
Hæc tibi perpetuo current strata sacra quotannis:
Et quum vere nouo puppem soluemus Alecti
Littore: & Eoo figet quum se anchora portu.

Em. Carmina quæ Aegialeu tua prosequar aurea dona o?
Nam neque me tantum Panopen audire canentem
Delitias animi nostri iuuat; illa deabus
Quamlibet æquoreis tenero de gutture promat
Par aliquid: nec me irati fera murmura ponti
Molliter in strato, Boreâ bacchante, cubantem.

Aeg. Hoc nos te vario donabimus ante Hyacintho,
Quem mihi Dinensis cusos dedit æquoris olim
Dum canerem: dixit, tuæ hæc sint præmia Musæ
Quandoquidem nostrâ eecinit non valis in actâ.

Em. Et tu hunc flammiferâ beryllon luce coruscu,
Quem facili pretio addrxit mihi transfuga Gangis,
Sume tibi: quem me quondam dum poscerer Aegle
Non tulit: illa licet ditis proles Polybotæ,
Multum oculis, nutuque, & blæsâ voce rogaret.

Ecloga quinta.

Phroura.

Phrasidamus, Myrtilus:

NAutica iam longos pinus permensa labores,
Venerat in portus, quâ plurima diuidit æ-
quor

Insula, cæruleo longo ordine sparsa profundo;
Maldiuas fama est nautas dixisse priores:
Quum iuuenes, tacitos peragit dum Cynthia cursus
Myrtilus excubias simul & Phrasidamus agentes,
Ambo animis, annisque pares, sed dispare flammâ,
Præteritos memori reuocabant mente furores.
Et prior hæc, rupitque silentia sic Phrasidamus:
Phr. O mihi Chrysæo Panope pretiosior auro,
O Panope optatâ multo mihi gratior aurâ,
Lucidior gemmis, tu nunc fors inscia dormis:
At vigili vigiles viuunt mihi pectoris ignes.
Myr. Chlori ruina animi, sed vulnus amabile nostri,
Vita mihi, sine morte, & mors sine munere vitæ,
Si tu heic blanda fores, cœlo sol aureus iret:
Et luci tenebræ, & nox cederet vda diei.
Phr. Dona meæ Panopæ gemmas, & cynnama misi,
Poculaque ignotis crystallina sculpta figuris:
Illa nihil contra: nec me dignata salute,
Surdior & saxis, atque his manet æquoris vndis.
Myr. At mihi quum rediens Pataleni marmoris vndâ,
Munera nescio quæ, (nec erant ea vilia) ferrem:
Basia Chloris amica dedit: quibus omnia vilent
Quæ legit Eois diues mercator in oris.
Phr. Fas mihi cœlorum dubios prædicere motus
Fas præscire auras quæ poscant flamina puppim.
Quæ sulcanda, & quæ fugienda sit æquoris vnda.
Cur nunquam facilem mihi fas præscire puellam?
Myr. Me neque quod gelidos sydus deflectit in Austros,

Me

Me neque quod gelidam ſydus deuergit in Arcton,
Sydera nulla lateat, medio labentia cœlo.
Stella quid in totâ Chloris latet vnica terrâ?
Phr. Durat aquis puluis qui Puteolanus habetur.
Igne argilla riget, lapis hæc: ſaxum æquoris ille.
Pro mihi aquis lachrymæ, proque ignibus ardor amoris.
Tu lapis: & ſcopulo Panope mihi durior iſto.
Myrt. Frigida calx, tacitum tamen in ſe continet ignem.
Ignea, è gelidis ſedenim ſal redditur vndis.
Si me Chloris amet, quid tum ſi haud fingat amare
Si me vrat, lachrymis, (quid tum?) mutabilis illis.
Phr. Candida, dura tamen Pariæ ſunt marmora glebæ.
Grata, ſed haud vno gemma eſt hyacinthina vultu
Quid prodeſt Panope quod candida ſit, ferrea tota es.
Quid prodeſt quod grata? mihi modo dura futura es.
Myrt. Fuſcus, at Eous chalybem trahit vndique magnes.
Forma Caledonio nigra eſt, vis mira, Gagati.
Fuſca licet, noſtram Chloris trahit vnica mentem.
Nigra licet, niueos infecit purpura mores.
Phr. Creta Ioui magno, ſuta Mercurio Cyllene,
Vulcano Lemnos, Veneri gratiſſima Cyprus.
Litha meæ Panopæ, ſi Lithæ commoda norint,
Vulcanus Lemnon, linquet Venus aurea Cyprum.
Myrt. Bacchus amat Thebas, doctas Tritonia Athenas.
Mars Rhodopen iactat, proles Latonia Delon.
Edini turres dum mollea Chloris amabit,

Nec

Nec Rhodope Edinum vincet.nec candida Delos.
Phr. Vrimur in Panopen.si quæ hanc mihi cura deorum
Afferat;hanc pelago solam regnare fatebor.
Huic vni stata sacta feram.quæ ferrea nunc est,
Mutabit primos fors huc delata rigores. (portet.
Myr. O si quis superûm blandam mihi Chlotida
Huc vbi tuta quies,iam tam sua murmura Tethys,
Iam posuit strepitus malus;iam sibila ventus.
Hue ades,& nostris illabere vita lacertis.
Ph. Orcades,in patrijs,& pulchræ Thulades vndis,
Vos dominam lustrate:illique hæc basia ferte:
Aut dominæ me auferte meæ non cura redire.
Pendebo à roseis,liceat modo cernere,labris.
Myr. Vos ô sub vitreis glaucæ Nereides vndis,
Abripite hinc cupidû,dominæq; ostendite amanti
Scilicet huc iterum citius remeare valerem,
Pauca modo à roseis decerpsero basia labris.
Myr. Aequore dum scopuli,fœcundis gramina cãpis
Aere erunt volucres,nocturno sydera cælo,(Auster
Dum placidus Zephyrus, Boreas ferus, humidus
Ignis erit nostris Panope formosa medullis.
My. Ante boues pelagus,tellus feret herbida Cete,
Sol nocti lumen,concedet luna diei,
Absq; erit aura sono,mare murmure,flãine ventus,
Quam sine Chlori tuâ viuâ pulcherrima flammâ.
Hæc,Bodotriaco religatum littore funem
Soluentes,vento iuuenes,pelagoque fauenti,
Delati optatas Maldui ad marmoris oras;
Puppe super cellâ,peregrinum carmen ad æquor,
Fundebant:blandos testati pectoris æstus:
Cætera dum pandæ nautarum turba carinæ,
Funè super,remoque,aut transtris,fessa quiescit.

Ecloga quarta,

Nereus.

NOx erat, & fusi per dura sedilia nautæ
Carpebant placidum securâ puppe soporem,
Namque omnis procul insidijs locus optima fessis
Contigerat statio, neque terræ proxima duris
Rupibus: aut ventis, pelagoue obiecta patenti.
Quum pater æquoreus placidum caput extulit vndis,
Cæruleus Nereus, quem circum plurima Doris
Exstat aquis; & formosæ longo ordine natæ
Innumeras celebrant choreas: & carmina dicunt.
Illic Eurynome est, illic est candida Doto.
Et Spio, & Panope, Glauceque humeroq; nitenti
Cymothoe Melitoque oculis, & lubrica frontem
Dynamene, flammasq; labris imitata Menippe,
Illic est Siculo veniens Galatæa profundo.
Cymodoceque decens, atque interfusa rosarum
Læta genis Erato niueum decus, ilicet omne
Doridos, Oceanique genus, Nereiaque proles.
Non aberat Phorcus, non turpi cum grege Proteus.
Non Anthedonijs Glaucus qui præsidet vndis.
Affuit Ogygiâ iuvenis cum matre Palæmon
Tritonesq; citi turbæ venere natantum.
Tum Gaditano properauit gurgite thynnus,
Exiluere suis pandi delphines ab vndis,
Tardior Arctoo sedenim balena profundo
Affuit: & patulis iaculatæ naribus vndas
Terrificæ pistres: & vasti corporis orcæ.

Hos pater æquoreus tum maiestate decorâ
Inter, vbi querulis iussit prior otia ventis,
Omnia fatidico texebat sæcula versu.
Namque canebat vti totum hoc quod vbique videmus,
Quod mare, & immensi laqueata palatia cœli,
Aeraque, & medij spatium complectitur orbis,
Innocuosque globos flammarum, ille arbiter æui,
Ille opifex rerum, nihilo formauerit olim,
Humano generi terras, auimæque volanti
Aereos tractus, vt piscibus æquoris vndas
Cesserit: & solo digesserit omnia verbo.
Vtque iubente illo tumidis efferbuit iris
Aequor: & effusa valles contexerit vndâ:
Transque Alpes, & Hyperboreis iuga cana pruinis
Cæruleum spumantis aquæ mare creuerit vnâ
Involuens hominumque genus, pecudumque ruinâ:
Ni pater omnipotens sortem miseratus ab alto;
Et superesse volens de tot modo millibus vnum
Cum consorte thori, & communi prole Noachum:
Monstrasset tumidum structâ rate currere pontum.
O nimium dilecte deo! tua prima per æquor
Strauit iter puppis: pecudûq; hominumq; aviumq;
Spem trabibus pertam. tua sat fine remige dextrâ
Tuta ratis, non Hippotadæ de carcere missis
Accepit secura animas: non præsidia vsu
Monstratum sulcauit iter: cedente sed vndâ
Sedit in Armenia post tanta pericula terrâ.
Inde Tyrum, & veteri gentem Sidone profectam
Pandit, & iratâ reduces Symplegadas vndâ
Aesonio cessisse duci. Minoida Naxi
Tristibus in scopulis stanuit, Theseia frustra
Spectantem

ſpectantum humidulis abeuntia lintea ocellis.
Infelix Ariadna tuo nunc perfidus ille
Clam thalamo de nocte abijt: ſecurus amorum:
Securus fidei: meritorum oblitus? at heic tu
Cautibus in duris, & vorticibus præruptis,
Sola tibi tantos iteras miſeranda dolores. (cello
„Pone tamen lachrymas. Deus impia vindice o-
„Facta videt. non ille domo promiſſa paternæ
Gaudia, ſed miſtis referet lamenta querelis.
At te nunc Satyris pulcher comitantibus Euan
In thalami noua iura petit. tua gloria cœlum
Tanget: & adiunctâ radiabit multa coronâ.
Nec non & Paphiam ſolatur carmine matrem.
Incolumemque Italos natum contingere fines
ſpondet, & Auſoniæ celebrat connubia Nymphæ.
Dehinc Laertiadæ reditus, poſt tanta furentis
Aequoris, & longæ permenſa pericula terræ
Addit. & Actiacas ſpirantes triſte carinas
Excidium Cleopatra tibi, deîn ordine longo
Magnorum heroum triſtes ſuper æquora caſus
Iungit. at vt tandem hæc peruentum in ſæcula mundi:
Veſputium grauiore ſono, magnumque Columbũ
Dixit: & Heſperijs patefactum nauibus orbem
Quâ ſol occiduo deſcendit in æquora curru.
Nec pelagi dominum Dracum, quem cerula Doris
Non latuit, toties magno permenſa labore,
Inſignem aut Paulum tacuit: Martemve profundi
Magnanimum Gammam: Cæſarum qui flebile turbæ
Ludibrium, extremâ recubans inhumatus arenâ,
„Debuit. Hos cineri ſortitur gloria honores.

Felices

Felices animæ duri quos nulla subegit
Vis pelagi: non tristis hyems, non torrida Cancri
Brachia: non fortis superauit Syrius æstus.
Vos nulla annorum series, vos nulla tacebunt
Sæcla hominum: tacitos voluent dum sydera cursus:
Aequora dum validis radijs argentea Phœbe
Combibet: & refluis præsens dominabitur vndis.
Hæc Deus, & læto resonarunt littora cantu.
Grataq; finitimas perflarunt fibila cannas.

Ecloga quinta.

Echo.

EGregiam formâ Næram, & florente iuuentâ,
Nautibus, Idaliâ traiectus cuspide, amabat.
Captiuos animos Deus auxerat igne Cupido.
Versabatque nouas noua in vsque incendia flammas.
Non illi Cereris, non læti cura Lyæi
Damnatæ luces: tum lurida noctis imago,
Vana per attonitam spargebat somnia mentem.
Sæpe viro patrias amor est dare lintea in oras.
Sæpe pudor reuocat: insperantique labores
Auertunt animum, sed plurimus ora colorans
Pallor, & exsuccis macies super ossibus hærens,
Prodebant tacitas ægro sub pectore curas.
Ergo vbi compositos non tocâ mente tumultus,
Serpere at in latum sensit contagia flammæ,
Deserit socios, soloque in littore secum,

Multa

Multa super dominâ quæstus, fastuſq; superbos
Ingeminans nequicquâ, & magnæ pondera flâmæ
Audijt obſcuris reſonantem è cautibus Echo.
„Audijt. &, (miſeri quid non credemus amanteſ?)
Eſt ratus eſſe Deam, flexiſque in margine arenæ
ſuppliciter genibus, votis inſtantibus vrget.
Forte miſer iuuenis, quæcunque es Diua faueto,
Dixitrat è ſcopulis Echo reſpondit aueto.
Omine lætatus, Nymphe pulcherrima, Salue
Tu quoque ait, noſtriſque animis furare dolorem
Si licet: at licet huic non irrita reddidit Echo,
Verum vbi cũcta oculis luſtrat, nilq; inuenit vſquã.
Clamat, & hic quis adeſt? quis adeſt petit illa patẽ-
Horruit. at vocis dum multa reſultat imago, (tem
Atque idem ingeminans, repetitq; petitque petitaq;
Tunc Echo dixit? Echo reſponderat Echo.
Ingemuit. triſtique trahens ſuſpiria vultu,
Effudit lachrymas: tandemq; ita perditus inſit.
N. Quæ iuga ſumma colis, ſcopuloſq; atq; ardua
Obſcuraſq; vmbras nemorũ, ſoloſq; receſſus, (ſaxa,
Aeris, & linguæ, Nymphe, celeberrima proles,
Cuius agor furijs? dedit hæc quis vulnera? E Næra.
„N. Hei mihi, quã ſemper venit inſincera voluptas
„Gaudia quam dolor inſequitur comes! anne quid
Dulce manet? ſi chara nocẽt, ſi blãda dolori? (vſquã
Sed quonam perij dic vulnere corporis? E oris.
N. Tum credo, quum fydereos ſpectauimus orbes
Hos oculos, quum purpureis dare baſia labris
Cæpimus: ignari rerum, illã luce Cupido,
Hoc voluit miſeros ſub vulnere viuere, E verè.
„N. Sed tamen, impoſitum ſuperis deponere amorẽ
„Quum non fata ſinant; conſtanti mente feremus:

Si

si facilis, si blanda aderit, si Næra benigna.
Anne illa est adamas? an ferrea tota? E ea tota.
Nα. Eheu! quænam igitur nostræ speranda salus?
Anchora? an his miseri semper iactabimur vndis?
Ibo, Ibo, & Zemblæ, aut potius Guineia regna
Inuisam. longe non dissita tanget? E at anget.
Nα. Quodnam igitur, quod consilium mihi sufficis ægro?
„Fx spectare iubes? nocet ah presentia amanti.
Ecquid enim faciet, si aliquo me lumine cernet:
Labra labris vel contungens immurmuret? E vret.
Nα. Heu quid agam? dolor est discedere: pœna manere.
Et me flamma grauis coquit, & mihi dura puella est.
Nulla mẽo medicina malo, est at mergier vndis,
Collaue erit de re laqueo suspendere? E de re.
Na Ergo ego Leucadias tentabo perditus vndas?
Ergo ego Anaxaretæ risus pendebo superbæ:
„Sed quid si veterem noua flamma expellet amorem?
Me quoque amat, nonne est & candida Lydia? E dia.
Nα. Quæ sequitur, fugio, sequor hanc, quæ me fugit vltro.
„Hæc natura eteni'n miserorum semper amantum
„Quæ nocitura petunt: fugiunt quæ profore credunt.
Næram, ergo omnino vitabo Nauita? E vita.
Nα Vitatur Boreas, Auster vitatur, & Eurus,
Vitantur nix cana, imbres, gelidæque pruinæ.
Omnia vitantur. sed amorem, & spicula mortis,

„Non

„Non modus effugere est, nec ab his fas currere. E
„N Fama capi faciles animos canit usq; puellæ (rerē
„His natura decus formæ, & dedit esse venustas;
„At nobis sapere, ah cedit sapientia amori.
Cæpit amor superos, rex diuū & amauit. E amauit
Na. Munera si obtulero, fors Næra fauentior ibit:
Respicietque meas placido tum lumine flammas;
„Munera sæpe homines, reges flexere, deosque.
„Muneribusne etiam Næra exorabilis? E illis;
Na. Rursus in Eoas terras dare vela iubemur.
Nunc Arabum syluas, & dites thure Sabæos.
Nunc ô, nunc, patrio spectabo vellere seras.
Copia sed tamen hanc capiet quæ muneris? E æris
Na. Verum age, nā certo Nymphæ te scire putandū
Omnia si gemmas pelago ex oriente petitas,
Hesperioue aliquid pretiosi littore mittam;
Basia quum dederit, thalamū quoq; inibit. E inibit.
Est mihi longinquo missus procul orbe lapillus:
Quem pater ipse olim magni mihi muneris instar
„Obtulerat. sed vis quid non extorquet amoris?
Hunc illi donis an Næra dolebit? E olebit.
Felicem me animi! quid iam mihi restat acerbi?
„Omnia qui vincis donis vincere Cupido.
Heic iam parta salus. sed queis mandabo tabellis,
Muneribus precer vt captis mihi parcere? E cæræ.
Na. Exequar imperium. faueas conatibus oro
„Næra meis. dat amor vates, dat & ire disertos:
„Sed simul & muros. stupet alto vulnere pressa,
„Cura leuis loquitur. ego dulcia vulnera, E Næra,
Sed peramara tamen, vestris insanus ocellis
Hausi: meque istic, vitamq; animamque reliqui.
Hæc mihi tu, mea lux, poteris, quæ sola tulisti.

Reddere quum libuit, ne fata doloris, E doloris
Instar, tristè fleam: proprioque in funere cantem:
Heic procul à patriâ neq, enim mihi currere portû
Profuit, vt viterur amor: per saxa, per vndas,
Me sequitur, vultusque tuos, & gaudia, E dia,
Nocte refert, & luce mihi: dîs proxima virgo,
Diuinum auxilium rebus præsentibus affer,
Et nostri miserere potes: namque omnia, de me
Seu vitam, mortemue iubes, de vulnere E Nææ,
Dulce mihi perijsse: & dulce est viuere solo.
At potius vitam iubeas sperare: nec vnquam
Occidat ista manus, se qui tibi seruet amantem.
Quid tibi mors mea, quid poterit prodesse? E deesse
Si non hunc iubeat, te qui venerenur amantem.
Quin igitur potius, meque, & mea munera saluâ
Luce mihi, vitaque habeas, seruare deorum est.
Tu regina Paphi, modo blanda fauebis, E auebis
Nunc tamen: & nostri te si quæ cura remordet;
Viue tui, nostrique memor, pulcherrima rerum.
Atque & aue, & rursus, rursusque ô vita valeto.
Vita vale, procul hinc Eoo à cardine E Dinæ,
Scripsimus, at nostros, Nymphe, testare dolores:
Dum damus hæc Nautis: vestræ quoque nostra sorores
Saxa colunt. illic Echo resonabilis audit.
Nunc nox atra ruit, placet hinc abeamus? E. eamus

Eclog. Naut. Finis.

ECLOGAE AMPELICAE, Siue *Vinitoriæ.*

Ioanni Scoto Scoteruatio, equiti, Regiæ Cancellariæ in Scotia directori.

Ecloga prima.

Choreæ.

ME quoque post pecudes, captaſque in gurgite prædas,
Post tempeſtatum varios, pelagiq; labores,
Viderunt ſatyri lentâ ſub vite iacentem;
Et noua direptis plectentem ſerta cotymbis.
Ecquid, Scote, nocet teneras fugiſſe Napæas?
Et Zephyris agitata leui ſub murmure Tempe,
Vnde Caledonij ſaltus: Morauæaque lætùm
Prata virent: vbi Pomonæ, Cererique quotannis
Dona calent aris? Iam iam neque ruſtica pubes,
Nec me pæra iuuat, nec me damnata coloni

Bæta nec agrestes calami: baculumne silernum,
Collis & aprico semper gratissima Baccho
Arua vocant; vbi pampineis tumet vua racemis:
Feruet vbi plenis felix vindemia labris.
Mecum age fæcundi supera iuga læta Timoli,
Mecum age Nysæas aude tentare choreas,
Primus ego aggrediar. Post me quicunque sequetur
Tutius in noto ponet vestigia cliuo.
Tempus erat placidos errat quum læta per agros
Cum calathis Pomona capacibus, vndiq; & omnis
Maturo grauidus curuatur pondere ramus
Vinitor extremas Lasius cantauerat antes.
Tinxerat Ampelius direptis crura cothurnis.
Ambo ætate pares: & adhuc florente iuuentâ.
Et formâ similes: nigrisque à fronte capillis.
Versibus, & Paphiâ poterant contendere flammâ,
Ambobus causa illa viæ, quæ causa furoris.
Iunxerat amborum vicinia longa puellas.
Proxima in aprico gratissima vinea colle,
Subter aqua, & crebris crepitat leuis vnda lapillis,
Hanc propter stauere casas, & paupera tecta,
Vicini agricolæ: qui tum omnes luce sacratâ
Hymen, ô Hymenæe veni, do more vocantes.
Affuit huic turbæ Lasij gratissima flamma.
Affuit Ampelij. Glyceren vicinia tota
Dixerat hanc: Apalen illam dixere parentes.
Vt videre ambas iuuenes, simul ossibus ignes
Concepere nouos animus simul inque choreas
Ferre pedem; & festæ cantare accomoda luci.
Ergo adeunt, atque hæc (dextras vbi iungere dextræ

Posse

Posse datum.) Lasius, tota saltante corona
Incipit. Ampelius Lasium post deinde sequutus.

Amp. Candida formosis mea vinci colla lacertis:
Aut vincire sinas. iuuat hoc, iuuat illud amantem.
si bona vtrumque dabis; fiam immortalis vtroque
Te amplexans rapiam, te amplexus basia reddam.
Tundite festiuis ter mollia gramina plantis.

La. Basia purpureæ iungunt per rostra columbæ.
Basiolis Cytherea suum fouet obuia Martem.
Basiolis teneros fama est colludere amores.
Lude quoque, at pressis mecum, (mea basia) labris
Tundite festiuis ter mollia gramina plantis.

Amp. Labra rosæ tibi sunt, Tyriæ nimis æmula conchæ: forma
Labra tibi Veneris, sed qualia pressit Adonis.
Labra Helenes tibi sunt, rubicundula, blanda, pudica
Flammea sed nostris vbi sunt admota labellis.
Tundite festiuis ter mollia gramina plantis.

La Flamma mihi penitas insedit longa medullas.
Hactenus hæc labris suxi quoque spicula vestris:
Spicula dulcia amara. sed ô Venus aurea, quando
Stringet candidulis Apale mea colla lacertis!
Tundite festiuis ter mollia gramina plantis.

Ampl. Cyprida dum validis deus armiger arctà lacertis
Implicat, atque iterat repetitis basia labris,
Edidicit numeros: quos nondum hausere profani.
Scire velis? Veneris primum cole sacra sacerdos.
Tundite festiuis ter mollia gramina plantis.

La. Ignoras mea lux, quid sit coluisse Cytheren,
Ignoras Apale. tamen hæc modo sacra Melænis,
Anthiaque edidicit. pete ab his, quæ sacra, quis vsus

Dixerit hæc lusus tibi passeris: illa palumbis.
Tundite festiuis ter mollia gramina plantis
Amp. Quin age, nec volucres tantum adspice, cerne quod vsquam.
„Cuncta Venus. Venus est rebus natura creandis.
„Per pecudes, per aues, per pisces illa, per herbas,
„Per stirpes, vtraque meat quodcunque mouetur.
Tundite festiuis ter mollia gramina plantis.
La. Stirpibus è salices. salici sunt flumina grata.
Littora myrtus amat, syluarum fraxinus vmbras.
Immitem taxus Boream solemque Lyæus.
Hæc ego prata meæ pedibus pulsata puellæ.
Tundite festiuis ter mollia gramina plantis.
Am. Surgite purpureæq; rosæ, violæq; quotannis,
Et calthæ, & Glyceræ gratissima lilia nostræ.
Heic lætis floresce comis genus omne colorum.
Hyblaque, sintque meæ prata hæc Merhymna puellæ.
Tundite festiuis ter mollia gramina plantis.
La. O Venus, ô Veneris blanda indulgentia nate
Qui mea festiuo ferijsti pectora telo,
Omnibus heic da vere nouo tua iura vocatis.
Hæcque velis Paphio contendere pascua luco.
Tundite festiuis ter mollia gramina plantis.
Hæc iuuenes, placidæ sic respondere puellæ.
Gly. Non fas innuptas iuuenes tetigisse puellas.
Nec nostrum amplexus, nec nostrum est basia ferre.
Vos Venus, & Veneris delectat filius ales.
Nos intacta tenet Diana: atque innuba Pallas.
Eia simul lætas sociæ celebrate choreas,
Ap. Virginitas tam grata dijs, nemorumque puellis,

Nos

Nos iuvat, hinc Satyri procul, hinc procul ite petulci.
Vos nemorum insidiæ Nymphis & teneriſque Napæis.
Fama quoque agricolis non parcere velle puellis.
Eia ſimul lætas ſociæ celebrate choreas.

Gly. Laſciuos Satyros metuo, & vaga numina Faunos.
Caſta velis Diana tuas ſeruare puellas.
Sepis ego ſtrepitus, foliorum ſibila læpe
Horreo, finitimum metuo ſuper omnia lucum.
Eia ſimul lætas ſociæ celebrate choreas.

Ap. Heſternâ dum nocte domum ſecura rediirem,
Audieram voces. Nymphas clamaſſe putabam,
Iſte mihi ſubito lucus, Satyrique, Deæque,
Verſari, & gelido conſtringere corda timore.
Eia ſimul lætas ſociæ celebrate choreas.

Gly. Hoc ſolum metuat, polluto corpore florem
Ne virgo admittat. Venus eſto odioſa puellis.
Sint dulces thalami, ſint dulcia pignora nati.
Solui virgineum fugiat tamen vſque pudorem.
Eia ſimul lætas ſociæ celebrate choreas.

Ap. Ceu roſa finitimos ſuperat pulcherrima flores,
Maxima ceu ſyluas ſupereminet æſculus omnes,
Illa tamen marcet ſi carpta; hæc prorſus vilet,
Sic quæ virgineum ſolui ſibi paſſa pudorem.
Eia ſimul lætas ſociæ celebrate choreas.

Gly. Inter Semideas, comes aſſociata Dianæ:
Ipſa ſuas inter comites, pulcherrima diua eſt.
Inter fæmineas virgo regina cohortes.

Aſtrum virgineâ, dea ſit caſtiſſima, turbâ,
Eia ſimul lætas ſociæ celebrate choreas.

Ap. Abſque lares horto, pulchris ſine floribus horti,
Abſque ſuis fluuij ripis, ſine dryodine ripa
Abſque comis ſylvæ, Zephyro coma, nulla videnti
„Nil virgo caſto ſine corpore: pectore corpus.
Eia ſimul lætas ſociæ celebrate choreas.

Gly. „Diſcite formoſæ, corpuſque animumque puellæ
„Illecebris ſeruare procul res lubrica forma,
„Inſidioſa, ſibi eſt, animis ceu blanda loquela.
„Diſcite, vtrinque hoſtis, vos turbus, ac hiç cruit auceps.
Eia ſimul lætas ſociæ celebrate choreas.

Ap. Turpe lupæ nomẽ, virgo eſt lupa corpore tacto
Triſtis coniugij, titulus fuge nomen vtrumque
Quæ ſapis. hoc pœna eſt, ſcelus illud, vtrumq; nociuum
Seruitium, & labor hoc, dolor illud, & alta querela.
Claudite nunc feſtas ſociæ, monet hora, choreas.

Sic illi lucem cantu, choreiſque ſacratam
Duxerunt læti, donec ſua Veſper Olympo
Lumina diffudit, tandem diſcedere vtriſque
Cœpit, & inuitos nox atra abiunxit amantes.

Ecloga secunda.

Comastes.

siue

Bascænis.

IBo, meæ properans pulchræ Bascænidis ora
Visere. maturas puer his sub vepribus vuas
Chare puer serua, ne quis malus auferat: aut has
Transilens sepes pedibus vulpecula calcet.
Quo te agis ô malesane? tibi tu causa furoris
Quo te agis ô demens? quid si tua munera fastu,
Quo te sæpe ante, excipiat nec tollere curet?
,, Perge tamen. spes ire iubet. spes optima rerum,
,, Optima spes, cupidum spes vnica seruat amantē.
O ego nuuc mea dona forem! fel ci a rura
Quæ mea dona tulistis! & ô sine fine beata
Vitis, amica dijs, vnde hos decerpere botros
Concessum! roscis tanget vos nostra labellis.
Vos tereti digito tractabit molliter. & vos
Laudabit forsan. nostras surdâ aure querelas
Ire sinet: rapidis ludibria vana procellis.
Crudelis Bascæni, odione rependis amorem?
Irrisu lachrymas? contemptu sæua dolores? (me
Quid querar? eveniant tantum hostibus omnia, quæ
Dura pati cogis! quanouam, ô quisnam foret hostis
His oculis? quid labra addam? quid eburnea colla:
Quæ liuor laudare velit, si sanior esset?
Ah me, quod multos nimium forma inuida mouit
Hæc iuvenum. similes sentit sub pectore flammas

Vini.

Vinitor Antycidas: & vinitor alter Iolas,
Diues vterque agris. quamquam neque forma, nec ætas
Accedit nobis, nuper me flumine puro
(Si memini,) Ligeris, depostâ veste lauaui.
Qualis eram lvos ô testes sub gurgite Nymphæ,
Et tu Bacche pater; incundæ consitor vuæ.
Non ego tum Antycidam, potui non vincere Iolâ?
Quinetiam me nuper anus, licet inuida, Marmo,
Quum fors mane nouo redeuntem cerneret hisce
Sepibus ex isidem, atque vuas de more ferentem:
Despue ter dixit, ter despue dixit, Alæe.
Lingua tuos fors sit ne fascinet improba vultus.
Me quoque non pauci generum petiere parentes:
Me quoque non paucæ sponsum optauere puellæ:
Si nescis mea lux, nouit vicinia tota
Lyda quibus precibus, quibus optima Nisa rogarit
Neutra licet tibi se vellet conferre colore:
Blanda tamen fuit: & quanuis myrto æmula formâ
Tam mihi difficilem non se præbebat amanti.
Cur oblata miser spreui: cupiique negata:
Nempe genis, roseis, nempe illis raptus ocellis?
„Eheu quid volui misero mihi? num minus ergo
„Num minus in nigrâ Charitum, Venerisque puellâ?
„Sunt, (quid id est) nigræ violæ, vaccinia nigra.
Et nigrum Oebalij floris decus, & sua viti
Vua nigra est, radios vbi sensit Solis, & æstus.
Verum (ahl) sicut aues inter Iunonius ales,
Quum caudam obuertit, stellis, gemmisq; superbâ,
Vnum agit in se oculos: quanvis neque vocis acdon
Blanditijs, animorum aut ced at robore gallus:

Inter

Inter tu ſocias longe pulcherrima Nymphas:
In te animum, in te oculos, potuiſte ſola mouere.
Nunc mentis regina meæ quum facta, ſuperba
Exerces odia: & caſsâ ſpe ludis amantem.
Dimidium ô mihi vitæ, & dimidium mihi mortis,
Quin age dimidio vel tantum pectore amato.
Totus ego viuam: qui nunc miſer inque fauillas,
Inque abeo cineres, ſed neſcis, candida, neſcis
Quis ſit amans, non paſtor ego, vilisue bubulcus,
Aſſueui domini pecudes ſeruare ſuperbi:
Horridus in pannis, baculoque armatus agreſti.
Me Bacchi cultura trahit. mihi fertilis annus
Vitibus. & plenis propendens pampinus uuis.
Hortus & eſt, vbi olus Cancri, & gelidi Capricorni
Sidera contemnit. non beta, cichoria, porri,
Non eruca ſalax Veneri gratiſſima, non huic
Allia, non molles maluæ, nec olentia cepe,
Non lactuca, rumex, non laſſa cucurbita deſit.
Quid tibi diuerſum florum genus, aptaque Muſis
Otia, ſecuras ſub opacis frondibus vmbras,
Fructiferoſque feram ramos? volucrumque ſuaue
Murmur? & Hyblæo ſtipatas nectare cellas?
Præterea domus eſt, quam dum vicinia ſpectat
Laudat præteriens. domui ſatis ampla ſupellex,
Sed domui nondum domina eſt. hera quæreris illi:
Huc ades, ô mea vita, atque hos ſubijſſe penates
Ne pudeat mecum, tibi nos, tibi noſtra ſupellex,
Ruraque ſeruierint. carpes bene olentia mala,
Caſtaneaſque nuces. ceraſoſque. & dulcia mora,
Prunaque. præcipue ſurget tibi lætior vua.
Quid miſerum torques? quid ſic mihi dura faceſſis
Longum opus? inq; dies complexibus inuida nectis

Mille

O dulcis Baſcæni, tuis age labra labellis
Ferre ſine: & per mille animam reuocare ſuſurros.
„Vana quidem, in vanis tamen eſt quoq; grata voluptas
Baſiolis, facies hæc modo carpere ſerta
Fruſtratim: tibi quæ ſeruaui, atque ante plicaui.
Sed quid id eſt? oculus dexter iam mî ſalit, anne
Anne ipſam aſpiciam? cantabo acclius in vmbrâ.
Fors erit, huc oculos, neque enim eſt admantina (mantes?)
verter.
Atque vtinam hæc aliquis ſed quis Deus audit a-
Illius ad duras quantumuis deferat aures!
Pulchrior ô niueiſque roſis, folioque liguſtri:
Dulcior, & nuper carptis mihi mollior vuis:
Quò prior illa mei tandem tibi cura receſſit?
Quonam amor, ecquò abijt? cur non (velut ante ſolebas,)
Obuia nunc prodis: & blandâ voce ſaluras?
Quid meruî? quæ culpa mea eſt, mutata recedas,
Iamque tuum vt fugias; coluber ceu frigidus anguẽ
Et colubrum medîâ metuit ceu luce viator?
Siſte, per ô Bacchi digitos, & Apollinis ora,
Dictynnæ inceſſus, Veneris per baſia quæſo.
Siſte puella, puella: nec illo turgida faſtu
„Deſpice me Nemeſis ſequitur ſua crede ſuperbos.
„Ah formoſa, illis nimium florentibus annis
„Ne credas, fluxa eſt perituræ gloria formæ.
Et roſa puniceis ſplendet Pæſtana capillis.
Et violis decor eſt, & lilia pulchra videntur.
Sed roſa, ſed violæ, ſed candida lilia ceſſant:
Quum ſemel hybernas Boreas effuderat auras.
Iam nimis heic cecini. doleo caput at nihil audit

Illa

Illa tamen, maleſane quid iſti inſiſtis amori?
Poſſe mori datur, & moriens cur non morieris?
Heic coma vitiferos propter viret vlmea colles.
Heic etiam reſtis duræ mea fata placebunt.
Et ſcio. Nam Batrachus cribro mihi triſtia nuper
Vaticinata diu cecinit, plantataque noſtras
Calcha recens manibus, Phæbo diuertit ocellos.
Sed nec anus Petale, nec tot mala Grylla ſilebat.
Grylla ad ſurgentem ter lumina vertere Lunam
Docta: ter ad magicos dare conſcia murmura rhombos
Illa veneficijs quanuis contendere Circæ,
Herbis Medeæ, & carminibus Perimedæ,
Non tamen, ah, ſæuas potuit mihi demere flãmas.
Nunc vbi, quoue animus, quo mens tibi fugit Alæe?
Quin tu collectas potius cum fratribus vuas
Aut plantâ premis: aut ſectas à vitibus affers
Prouidus, an præſens illis mimis indiget vſus?
quid ſinis in vacuis tibi currere tempora votis:
Deſidioſus, iners? veluti ſecura cicada
Tranſigit obſtreperis æſtiuas cantibus horas.
Differ. erit facilis, quæ nunc tibi dura: placebit
Dijs modo, non omnes idẽ eſt amor vnus in horas

Ecloga tertia.

Fœmina.

Percus, Ligus.

HVc age pampineâ mecum requiesce sub vmbrâ:
Vlmus vbi lætas complectitur obuia vites.
Heic Lige de summo se voluens vertice, in imas,
Cum strepitu valles descendit amabilis vnda.
Heic vacuum tremulis concentibus aera replens,
Certatim Philomela modos, & fundit alauda.

Li. Quam vellem! sed cura recens, diuersa priori,
Perce vetat totas tecum traducere luces;
Dum modo tu Bacchi colles, modo mustea dona,
Et modo furtiuos solitus resonare furores.
Hos Glycere vultus, hos blanda Melænis ocellos,
Hos Apale crines, hæc colla argentea Lyde,
Hos gressus habuit, cunctis prælata puellis
Thestylis. hos animos, hæc verba, hos Anthia mores.

Per. Fortunate, graui qui tot sine coniuge noctes
„Exigis & dotem propter subeuntia vitas
Tot mala. tu dominæ imperijs assuetus amicæ,
Nomen herile fugis. me turbida vexat Erynnis,
Importuna odijs: decimo cui vix tamen anno,
Lucina ad nexus vllo clamore vocata est.

Per. Scilicet hoc Lige, quod tristis mihi, & horridus idem.

Nec

Nec ſolitum geſtuue ferens, vultuue videris.
Quæ mala te rabies, quis te furor egit apertus
Præcipitem in thalamos? certe neque forma, nec ætas,
Admorunt flammas. nec erat cui ſanguis auitis
Splenderet titulis, ſed diues vinea fœtu,
Finitimuſque hortus, flexitque argentea Cypris.
Cur tibi diſplicuit pulcherrima Amymonis Ida?
Ida puellarum longe decus: Ida procorum
Mille labos, & mille faces, & mille furores:
Lœta genas, lœta os roſeum, vaga lumina lœta.
Coniuge tu hac felix potuiſſes cernere natos.
Huius ad arbitrium teneras ſerere ordine vites,
Collapſas Boreæ violento flamine ſepes,
Reddere agris: longum cantu fallente laborem.
Li. Ah, pereat male, Perce, ſecus muliebre quod vſquam eſt,
Ignauaſque Stygis ſubito trudatur ad vndas!
Ignauum, indomitumque genus, fictum ore, ſuperbum,
Plenum odijs, crudele animis, chaos omne malorũ,
Per. Vnde iſthæc ſubito rabies? tune ille, ſolebas
Qui cantare tuæ laudes, & baſia Nymphæ?
Quò tam mutatus, quò tam diverſus abiſti?
Si tibi coniugio nocuit tua barbara coniunx.
An damnandæ aliæ? quin ſi mala & illa, ferenda,
„Lege thori tamen eſt. nihil omni parte nociuum.
Aſpicis, arboribus varia eſt natura, nec omnes
Vmbra, nec optati commendat gratia fructus.
Aſpicis vt platanis decus, & ſua gloria malis,
Certet vtrique ſuis vitis licet vnica donis.
Li. Ignoras quæ coniugij mala, talia qui me

Peree doces, non est platanus, non fœmina malus;
Sed fœcunda, malis: Stygijs sed tristior vmbris.
„Sit quæcunq; eadem est, nam fœmina fœmina so-
lum est.
At mihi quæ placitis Nemesis iam vibrat ocellis
Mille faces, quamuis dura est, quia fœmina forsan,
Non mala, non tristis, bona, dulcis amica videtur.
An tosa mi spinam hæc, an mellea fel apis hæc fert
„Li. Si sapis, insidias fuge virginis vsque puellæ.
Læsus ego, magnâ testabor voce per auras
„Nil extra est miseri, nil incute fœmina digni.
Per. Contra ibo. quis enim hæc opprobria libera
ferret?
Li. Dulce patrocinium nunc triste videbitur olim
Per. Vnius ob noxam, cunctas damnaueris, vnus?
Li. Vnius ob formam, cunctas laudaueris, vnus?
Per. Fœmina dulce bonum, requies secura laborũ
Delitiæ humani generis, solatia vitæ.
Blanditiæ noctis, placidissima cura diei.
Vota virûm, iuuenum spes, dulcis flama deorum.
Li Fœmina triste malum, damnata quietis Eryn-
Insidiæ humani generis, querimonia vitæ. (nis
Exuuiæ noctis dutissima cura diei.
Pœna virûm, iuuenum nex, turpis mœcha deorum.
Per. Orbis honos, oculus naturæ, atq; altera origo
Pax rerum, & iunctâ concordia blanda catenâ,
Quicquid erit placidi, lepidi, grati, atque faceti,
Fœmina, cunctorum retines Pandora Deorum.
Li. Mundi horror, monstrum naturæ, atque altera pestis,
Lis rerum, & ruptâ Discordia sæua catenâ,
Quicquid erit miseri, timidi, duri, atque superbi,

Fœmina

Fœmina cunctorum rerum sentina malorum.
Per. Cornua dat validis in mutua vulnera tauris,
Calce armauit equum natura animæque leonis
Terribiles acuit dentes: atque oris hiatum.
Formam pro cunctis cessit tibi fœmina telis.
Li. Scorpio pestiferæ metuendus cuspide caudæ.
Rhinoceros valido Barrorum in vulnera cornu,
At Bargus longâ promiscide concipit iras.
Linguam pro cunctis habet improba fœmina diris.
Per. Quod Ceres est agris, quod colli Bacchica vitis,
Quod rosa odorifero surgit dum nobilis horto,
Gramina quod pratis vario distincta colore,
Hoc erit humanæ gratissima fœmina vitæ.
Li. Triste vehit teneræ Boreæ inclementia viti
Triste canis lepori damæ lea, retia ceruæ.
Triste auibus laqueî pauidisque est falco columbis.
Tristius humanæ diris sima fœmina vitæ.
Sic illi aduersis frustra contendere verbis,
sic studijs, odijsque pares abiere vicissim.
Surgia riserunt Satyri, Faunique bicornes.
Sed Dryas & placidæ non applausere Napeæ.

Ecloga quarta.
Staphyle.

Dromus, Iolas.

FLuminis ad placidi iucundũ murmur, vbi vdæ
Turba frequens salicum ripas viridante corona
Cingit,& optatas diffundit populus vmbras,
Conuenere simul, iaculo quos fixerat vno
Non ignarus amor; Dromus, atque imberbis Iolas
Qui rum vnà Staphylen furiatâ mente ferebant.
Sæpius illi olim syluis,& montibus altis,
Crudelem Staphylen,fastidia dura,superbos
Sed dulces oculos,& mellea labra canentes,
Iactarant vacuis nequiequam vana querelis.
Tum vero,(seu fors tulerat,seu numen vtrumque)
Adfuerant. duras ambobus prodere curas
Velle fuit: rapidumque animi renouare furorem.
Immitis Staphyle,primum clamarat Iolas,
Crudelis Staphyle iuvenis responderat alter.
Hæc vbi dilectæ patefactum nomen amicæ,
Exarsere animis. vultus color, iraque mentes
Tinxit.& infestis committunt prælia verbis.
Dro. Tune meos, Dromus, ergo audax tentare furores:
Tune meos,dixit? Staphylen sperabit agrestis
Vpilio,cui pæra domus: cui regia ouile?
Iol. Infelix,num me genuit quem dives Amylcon
Dives agris,cui tot syluæ,tot iugera parent,
Tot grauidi Baccho colles, talem esse putaris
Custodem teneris pauidis sub ouilibus agnis?
Dro. Scilicet id Satyris curæ,notumque Lyæos

Nempe

Nempe deos tangit quæ sit tua origo palustris.
Omnes hoc platani posthac ;quercusq; loquentur.
Vix mihi,finitimi qui sum vetus accola Clani,
Scire prius licuit.quod si tibi vana parentum
Nomina,si nostri pariunt fastidia,colles;
„ (Quanquam homines sua nobilitat, non altera virtus)
Inferior non ibo tamen,patre Amymone Iolas
Progenitus:quem farre Ceres,quem vite Lyæus,
Arbore quem semper grauidâ Pomona beauit.
„ Iol. Sed tamen & superis curæ mortalia credas
„ Esse:datum solis quibus est cognoscere cuncta,
„ Quæ lato omniparens gremio complectitur æther
„ Seu tu parua velis;seu dicas maxima rerum.
Nec me,nec seriem nostram pia numina temnunt:
Sed me,sed generis seriem,sortemque tuentur.
Dro. Sis patre,sis proauis.sis longâ aborigine clarus.
Depluat in te quisque deûm sua maxima dona.
Sis quicunque velis. cœlo vel Iupiter ipso.
Quid tibi cum nostrâ mecum commune puellâ?
Iol. Quin puerum potius Veneris, qui spicula spargit;
Qui mea iucundis lacerauit pectora curis,
Communis dominæ mecum riualis aditu:
Et pete cur eôdem serijt mea viscera telo. (puella,
Dro Verum age,quandoquidem nos flâma,atq; vna
Esse pares voluit:quis Phœbo gratior,atque
Vmbrosis Heliconis aquis,turbæque sororum,
Carmina deducat,simul has tentemus ad vndas.
Io. Dij nemoris,vosq; ô vitreo sub gurgite Nymphæ
Sistite ramorum,& placidarum murmura aquarum
Hosque audite modos vtinam qui carmine vincet,

Basiaque, & rorum ferat in sua vota puellam!
D. Hæc aqua vti virides placido secat agmine ripas
Et fugit arguto per mollia gramina lapsu,
Sic mihi quam Staphyle placidis succendit ocellis,
Pergat, & in rapidas cura omnis difluat vndas;
Io. Hanc aquam vti, hoc ipso desumptam flumine, in ipsum hoc
Verso flumen, vti cognatis differat vndis:
Sic puer arcitenens in mea sua flumina fudit.
Hisque è fluminibus raptas superingerit vndas.
Dro. Igne miser perij, flamam sedare volebam.
Haurio finitimo dominæ prope culmina fonte.
Fons noua flama fuit: duo nam contraria præstat;
Ore meo friget: fibris sub pectoris ardet.
Io. Fons prope chara meæ spectatur tecta puellæ.
Illic tela dei, dum se lauat, ignea lapsa.
Tela exemit Amor. flammas, igneſque reliquit.
Hinc sors mansit aquis: quicunq; potauit, amauit.
Dro. Esse ferunt Lybiæ fontem sitientis in oris:
Nocte calet: sed luce alget. si vera feruntur,
Transtulit in me istas Veneris puer aliger vndas.
Nam mi absente calor, glacies præsente puellâ.
Iol. Esse ferunt celebrē Clymenes sub nomine. fontē
Commouet extinctos, motos extinguit at ignes.
Debuit haud Clymene, Staphyle sed lympha vocari
Sed Staphyle extinctis linquit sua semina flammis.
Dr. Respice me Staphyle. dominus sum fertilis horti
Quem Zephyrus, quem Flora colit. Nymphæque frequentes.
Quem Ver perpetuum diuerso flore coronat.
Hinc ades, & pleno stillabit copia cornu.
Io. Blanda faue Staphyle, mihi plenis vua racemis

Colle

Colle tumet multâ. Dryades, satyriq; frequentant,
Silenusque pater, Bacchus quoque sæpius vnâ
Affuit: & motis dixit mihi fausta corymbis.
Dro. Arte meâ varias frondes, & non sua poma,
Arbor agit dias iucundùs in luminis oras,
Mala pyris, & corna onerantur saxea prunis:
Vt Staphylæ in nostris crescit noua flamma medullis.
Iol. Noui ego quæ loca Bacchus amet. quis in æquore campi,
Colle quis exsurgat. quali ordine, quoq; serendus
Tempore. quas melius cæli prospectet in oras.
Ah tamen insanum non noui vincere amorem.
Dro. Vos ô qui teneros vehitis per nubila Amores,
Formosi Zephyri, vos dulcia flabra Fauoni,
Has circum motis ripas qui luditis alis,
Partem aliquâ è nostris Staphylæ perferte querelis.
Iol. Euri, qui campis læti properatis Eois,
Ite agedũ, & Staphylæ mea basia reddite pulchræ.
Dein puero hæc Veneris mea verba nouissima ferte
Me verte in rigidum, flos nolo viuere, saxum.
Dro. Vos ô quæ Nymphæ syluis habitatis opacis,
Mollia securæ ducentes otia vitæ,
Dicite, quos gemitus, quos fudi sæpe dolores:
Dum nisi sola meam pascunt suspiria mentem.
Iol. Aeris ô proles, scopulis grata hospita solis
Quæ vacuum reples repetitis vocibus Echo,
Dic age, quas, quoties, fudi te teste querelas:
Dum quoque te duris sensi adgemuisse sub antrus.
Dro. heic Psogne veris, vicina heic tempora Aedon
Nuntiet æstatis: grauidas heic palmite vites
Ficedula. heic gelidum primo frigilla decembre m-

At locus ipſe meos, Staphylæque recantet amores.
Iol. His procul obſtreperæ ripis diſcedite ranæ.
Ite Hecates alio magicæ ad ſtata ſacra rubetæ.
Hic locus eſt Muſis, Phœboque, ſacerque Lyæo.
Hic Staphylæ, hic noſtro ſacer eſt locus vſque furori.

Sic iuuenes parili traiecti pectora flammâ,
Populeas ſubterque comas, & cana ſalicta,
Certabant. ſed quod nullo ſub iudice cantus
Cauſa ſtetit, primæ neutri data palma Camœnæ.

Ecloga

Ecloga quinta.
Orij desiderium.

Georgio Montgomerio Episcopo Medensi & Clophor

HOc etiam vati Dryades concedite carmen,
Dum iuvat obscuras nemorum subijsse latebras,
Dum pharetras Nymphæ, ponit dum spicula Phœbe,
Et Bacchum tacitâ ducit Silenus in vmbrâ.
Pauca meo Montgomerio, sed quæ probet ipse
Nam modo sunt dicenda: neget quis carminis illi
Immemor officium: quo nullus combibit vsquam
Aoniæ numeros avidâ magis aure coronæ.
Sic vobis syluis seù solæ errabitis altis,
Siue sub annosâ fessum deponere quercu
Fortè latus iuuet, aut placidum captare soporem,
Non struat insidias Satyrum lascina iuuentus.
Pergite, & Alconis pueri referamus amores.
Quo fugis à Satyris? quid amatas deseris vmbras?
Quæ tibi Mediacæ pariunt fastidia syluæ?
Aut quo pulsa mei tantum tibi cura recessit?
Anne tibi est odio, hirsutum quod gausape portem?
Veste tegar vili? mollesque in gramine somnos,
Aut salientis aquæ prope dulcia murmura carpam,
Quodque agitem per rura feras; cursuque fatigem
Veloces ceruos, capreisque, aut retia damis
Certa locem; & iaculo rarùm fallente lacessam?

Quodq; herbis vescar quæ rusticus educat hortus.
Hornaque mella legam. quod plurima pampinus vnmbrâ
Me iuuet, atque acidis iucundùm arrideat vuis.
Quod mihi continuus iese labor ingerat. & lux
Vsq; nouũ nona gignat opus. nunc semina quæram
Castaneas quæ producant. quercusque sacratas.
Nunc faciam exiguâ radice repullu et vlmus,
Aut cerasus, Clarioque deo gratissima laurus,
Nunc plantas tenero raptas de stipite matrum
Deponam sulcis. summum modo sæpe cacumen
Telluris mandem gremio. modo caudice secto
Palladium sicco germen detrudere ligno
Ingeniosus amem. quin & conuertere ramos
Corpus in alterius, primum & mutare saporem
Non dubitem; vt modo mala pyris, modo corna tumere
Adspicias prunis. an nostri tædet Orie,
Quod glaucas cogat salices, lentasque genistas,
Ars mea syluestri positâ mansuescere forma?
Quod varie inserere, atque oculos inducere possim
Quod Xystis hortos decorem. pluuioque canali
Irrigem, vbi æstiuos exussit Sirius agros.
Diffundamq; nouos in idonea tempora flores,
Sæpe moram injiciam violis, placidisq; Hyacinthis
Pandere sæpe comas iubeam, & præcurrere tẽpus.
Inducamq; nouas facies (mirabile dictu.)
Inque vno varios ostendam flore colores.
Anne quod ille ego sim, videor tibi vilis Orie?
O dolor an syluas inter reptare pudori?
Et mecum has habitare casas? ne despice syluas;
Ne contemne casas. primi has coluere parentes;
Aurea falcifero quum sub patre regna fuerunt.

Ipse

Ipse parer diuûm, rauco, qui fulmine sternit
Aereas quercus, & coniferas cupressus,
Sæpius Ideâ fertur latuisse sub vmbrâ:
Inter populeasqne comas, & pinea tutus
Brachia. & in toto quidnã est Ioue maius Olympo
Non puduit Phœbum syluis errare Pheræis.
Innixam aut oleæ profugam Titanida trunco,
Et Phœbum, & Phæbi castam peperisse sororem.
Singula quid memorem? Dijs syluæ tectâ fuerunt.
Visere quum cœpit terras cœlestia corda.
Nunc etiam spreto gaudet pars maxima cœlo,
Insyluis habitare sacris. ita maximus Euan,
Et Dyctinna potens iaculis & ter tria fontis
Numina Pegasei degunt feliciter æuum.
Hæc loca semidei Fauni, Satyri, & Silent,
Hæc loca capripedes, impexi cornua Panes,
Hæc loca Hamadryades celebrant. Dryadesque sorores.
Hæc loca sunt, vbi se pura, & syncera voluptas
Ostendit sine nube oculis, mentique videndam.
Heic iucunda quies, heic pulsis otia curis,
Non ignaua tamen, vel pigro vincta veterno,
Heic amor est heic delitiæ quascunque requirat,
Vita hominum. hic locus est, vbi tardè fila puellæ
Tres resecant. vbi rara lues, morbique vagantur.
Hic locus est vbi amicitiæ stata sacra coluntur.
Fraus, odium, vis, ira, furor, litesque facessunt:
Inuida liuentes oculos quo auertit Erynnis;
Et spes; atque anceps pauor; & querimonia tristis.
Hic est ille locus, quo amor insatiatus habendi
Exulat: & vanis tollens se gloria pennis.
Hæc loca tunc igitur fugias? quid si tibi nusquam

Coll

Collis Orie ſacer? quid ſi tibi nulla ferarum
Montibus in celſis veſtigia? quid ribi ſi non
Surgeret heic platanus dominum vt dulci iuuet
vmbra?
At poſſes colles tamen hos, monteſque ſupremos,
At poſſes platani cupere heic iacuiſſe ſub vmbrâ.
Hue ades ô diuine ſenex. te noſtra repoſcunt
Rura vnum. te iam cita per iuga montis Oreas,
Per ſyluas Dryades, per florea prata Napeæ,
Per liquidos Nymphæ laticum fonteſque, lacuſque,
Per vites Satyriſci, horros per Orie Priapi,
Per valles Echo, ſcopuloſque, & ſaxa requirit.
Te tua villa vocat: platanus quâ plurima ſurgens,
Tonſilis & buxus, & frondibus æſculus altis
Detinet effuſi latiſſima iugera campi.
Taurus vbi, cui frons iam turgida cornibus, altâ
Valle vagus, mugit: Veneremque, & prælia, certus
Deſtinat imbelli vitulus ſed fronte minatus,
In pugnam prurit. grex heic tibi plurimus errat
Fœcundæ cortis. caudâ gemmante ſuperbit
Pauo. ſtrepit cuſtos Capitolî garrulus anſer.
Aut premit, aut multâ gallus ſe coniuge jactat.
Murmurat hinc ſummâ, plauditue è turre columba
Cereus hinc turtur placidû gemit: inde palumbus,
Hinc ſuum ſequitur, villæ cum virgine, porcus.
Inde vocat mollis matrem balatibus agnus.
Sed quid ego hæc vano nequicquam verba dolori
Iacto miſer? nemus & ſyluas, & paſcua, Orius
Negligit: & noſtras non curat viſere ſedes.
Scilicet hunc Thameſis Bannæ formoſior vndis.
Pulchrior eſt merſæ nomen Sabruna puellæ.

Blandior

Blandior est Humber, nostrine ita nulla cupido
Sedit Orie animo: penituſque exceſſimus ô cui
Conquerar hæc dictum? vos ô, vos reddite ſylvæ
Saxonidum, vos ô, vos flumina reddite Orium.
Hæc vos Mediacæ Dryades, laticumque puellæ
Sacrorum. vos hæc quæ montibus errat Oreas
Blandâ voce rogat. ſic poſtquam carmina fruſtra
Montibus, & ſylvis Alcon iactaſſet, & vmbris;
Surgit: & ad notam ſua fert veſtigia villam.

Eclog. Vinit. Finis.